



บทนำ

บนถนนสีขาวที่ทอดยาวจนมีอาจเห็นจุดสิ้นสุด ราวกับจะพาเธอไปยังความแว้งว้าง
ที่ไกลโพ้น นอกจากถนนสีขาวสายนี้แล้ว สิ่งที่หญิงสาวเห็นก็มีเพียงท้องฟ้ายามราตรีซึ่งเต็ม
ไปด้วยดวงดาวระยิบระยับละลานตาไปหมด

มองอย่างไรก็ไม่เหมือนท้องฟ้าที่เธอคุ้นชิน...

เจ้าของดวงตาคมคิดพลางดึงสายตากลับจากภาพที่เห็น แล้วก้มลงมองสภาพตนเอง
ร่างที่ควรเปียกชุ่มกลับแห้งสนิท ชุดนักศึกษาที่สวมก็เช่นเดียวกัน ขณะที่ความรู้สึกบีบอัด
ในอกและลำคอก็หายไปด้วย

หลังจากลำดับเรื่องราว หญิงสาวก็คิดออกว่าวันนี้เป็นวันซ้อมรับปริญญา...เธอกำลัง
นั่งเรือเพื่อจะแวะไปเอาชุดครุยที่ร้านเช่า แล้วจะมุ่งหน้าไปยังมหาวิทยาลัยให้ทันเวลานัดถ่าย
รูปรวม แต่เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นเสียก่อน...

เธอจมน้ำตาย...เธอตายแล้ว!

แม้จะเสียใจแต่น้ำตากลับไม่รินไหล อาจเป็นเพราะเธอไม่มีอะไรที่ห่วงหาอาลัยมาก
นัก ตั้งแต่เลิกงานโตหญิงสาวเจ้าของใบหน้าธรรมดาเป็นเพียงเด็กกำพร้า ซึ่งอยู่มาได้ก็เพราะ
สมบัติเล็กน้อยที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ ส่วนค่าใช้จ่ายอื่นๆ ก็ต้องงานหาเลี้ยงตัวเองมาตั้งแต่เล็ก

เรื่องเพื่อนฝูงยิ่งแล้วใหญ่ เธอแทบไม่ค่อยได้คุยกับใครนอกจากมีความจำเป็นจริงๆ
เท่านั้น ทุกๆ วันของเธอหมดไปกับการทำงาน ชีวิตที่ผ่านมาจนกระทั่งจบมหาวิทยาลัยมีแต่
การหาเลี้ยงตัวเอง การเข้าสังคมไม่เคยอยู่ในลัษณ์ความคิดของเธอเลยแม้แต่น้อย

หน้าตาของผู้คิดหม่นหมองลง ถ้าจะถามว่าเธอนึกเสียใจเรื่องอะไรจากการตายใน
ครั้งนี้ ก็คงเป็นเรื่องที่ยังไม่ได้ใช้ 'ชีวิต' จริงๆ สักทีที่กีดกันมาตายเสียก่อน

“แม่หนู...” เสียงยานคางของคนสูงวัยตั้งขึ้นทางด้านหลัง เรียกให้หญิงสาวในชุด
นักศึกษาหันไปมอง เมื่อเห็นร่างของเจ้าของเสียงก็เลิกคิ้วสูงอย่างแปลกใจ

แหม ก็คนที่เรียกเธอด้วยสรรพนามแปลกๆ เมื่อครู่ดันเป็นบุรุษผู้มีรูปร่างสูงโปร่ง



ใบหน้าหล่อเหลาและยังหนุ่มแน่น ผิดกับเสียงแหบแห้งยานคางเมื่อก่อนอย่างกับคนละคน เสื้อผ้าที่อึกฟ้ายสวมมีสีขาวยาว ผูกเอวด้วยผ้าสีเงินให้ความรู้สึกสูงส่งและงามสง่า ร่างกายเปล่งประกายไปด้วยแสงสีเหลืองนวล บ่งบอกว่ามีวิญญานธรรมดา

“เอ่อ เรียกฉันหรือคะ” เธอถามเขาเพื่อความแน่ใจ เธอรู้ว่าตัวเองไม่ใช่คนที่มีความเสียงไพเราะ เสียงที่ถามออกไปจึงแหบแห้งเหมือนกับเสียงเบ็ด อาจจะฟังดูแก่กว่าอีกฝ่าย ซึ่งน่าจะอายุประมาณสามสิบต้นๆ เสียอีก

“มาเรียกฉันว่าแม่หนูก็ยังได้ อยู่นะ อายุฉันก็ยี่สิบสามเข้าไปแล้ว ดูนงก็ไม่ใช่แม่หนู”

“ใช่ๆ เรียกเจ้านั่นแหละ” เมื่อเห็นว่าใช้เสียงแก่ยานคางไม่ได้ผล เขาจึงเปลี่ยนเป็นเสียงนุ่มนวลที่ดูหนุ่มขึ้น น้ำเสียงเบี่ยงด้วยพลังอำนาจจนน่าเกรงขาม ฝ่ายคนฟังที่ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาก็ถึงกับเอียงคอ รู้สึกพิลึกพิลั่นอยู่ในที ตกลงจะเอาอย่างไรกันแน่

“ข้าจะหนุ่มหรือจะแก่ เจ้าก็ไม่เห็นต้องมาเตือนฉันแทน มีใช้หรือ” เขาลอยหน้าลอยตาตอบ ทำเอาคนที่วิจารณ์อีกฝ่ายในใจตะลึงจนอ้าปากค้าง ดวงตาคู๋คมเบิกกว้างขึ้น ความเศร้าที่เพิ่งรู้ว่าตนเองตายมลายหายไปจากความคิด

‘เจริญแหละ! นอกจากเปลี่ยนเสียงไปมาแล้วยังอ่านใจได้อีกด้วย นี่เขาเป็นเทพหรือคะ!’

“ข้าคือผู้ดูแลสะพานแห่งดวงดาว และหวังว่าเจ้าจะเลิกนินทาข้าในใจเสียที อ้อ...และที่เจ้ามานี้ก็ไม่เหมือนกับดวงวิญญานอื่นๆ และเป็นเพราะข้าอีกนั่นแหละ” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงสบายๆ เรียกพัดชนกขึ้นมาบอก ขณะที่หญิงสาวกลับไม่รู้สึกละอายที่นั่นร้อน หรือจะให้ชัดเจนกว่านั้นคือร่างกายนี้ไม่รู้สึกร้อนอีกต่อไปแล้ว

ก็เธอเป็นเพียงวิญญานซึ่งไร้กายหยาบในการรับรู้สัมผัสทั้งห้าโดยสิ้นเชิง

“เพราะคุณ?” เธอถามเสียงสูง

ก่อนหน้านี้หญิงสาวมั่นใจว่าตนเองเฝ้ายามปกติมันวุ่นวายน้ำแข็งมาก จนได้เป็นตัวแทนโรงเรียนไปแข่งขันว่ายน้ำทุกปี และเธอก็ไม่เคยปฏิเสธเลยเพราะเรื่องเงินรางวัลที่แสนคุ้มค่า ทำให้เธออึดไปได้หลายมือ

ทว่าจู่ๆ วันนั้นเหมือนมีกระแสน้ำแรงพัดใส่ร่างจนตกลงจากเรือ พอจะว่ายกลับขึ้นไปบนผิวน้ำ ขาก็ดันเป็นตะคริวเสียได้ ว่าแล้วเชื่อว่าเรื่องมันดูไม่ชอบมาพากล

“เดิมทีแล้วคนที่ถึงมาดไม่ใช่เจ้า แต่เป็นอีกคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่บนเรือลำเดียวกับเจ้าต่างหาก” บุรุษในชุดขาวพยักหน้า ทว่าสีหน้าไม่ได้แสดงความสำนึกผิดเลยแม้แต่เศษเสี้ยว ฝ่ายหญิงสาวพอได้ฟังแล้วก็เริ่มเดือด ชีวิตคนทั้งชีวิต แต่เขากลับไม่รู้สึกรู้สา!

“ขนาดเป็นเทพยังทำผิดได้ด้วย แล้วที่นี้จะรับผิดชอบยังไง ส่งฉันกลับไปได้หรือเปล่า!” เธอถามอย่างมีความหวัง แววดตาเก็บอาการตื่นตื่นเอาไว้ไม่อยู่ พอรู้ว้ายยังไม่ถึงฆาตจริงๆ ก็ดีใจจนแทบจะร้องไห้โยออกมา

อนาคตสดใสยังรออยู่ข้างหน้า ไม่แน่ว่าหลังจากนี้ชะตาชีวิตของเธอจะพบเจอแต่สิ่งที่ดี กลายเป็นหนูตกลังข้าวสารที่สุขสบายไปทั้งชาติ!

“แม่หนู เลิกเพื่อเจ้าก่อน” มือที่ว่างอีกข้างของเทพหนุ่มกุมขมับตนเอง ดูเวียนหัวไม่น้อย และอาการของเขาก็ทำให้หญิงสาวมีความสุขกว่าเดิม

ปกติเธอมักจะเป็นคนที่ชอบคิดเยอะอยู่แล้ว ซึ่งเธอก็ไม่เคยเกรงใจใครเพราะปากไม่เคยล้นความคิดเหล่านั้นออกมา แต่ตอนนี้ถ้าจะห้ามไม่ให้ความคิดล้นก็คงเป็นไปได้ยากพอสมควร

“จะให้ข้าส่งเจ้ากลับไปเดิม เห็นที่ว่างคงไม่ได้ เพราะร่างของเจ้า...” ชายในชุดขาววาดนิ้วเป็นรูปวงกลมในอากาศที่ว่างเปล่า แสงสีทองปรากฏขึ้นเป็นเส้นตามที่นิ้วงามลากผ่านก่อนจอภาพที่เหมือนกับจอโทรทัศน์จะฉายภาพขึ้นมา

เจ้าของโบหน้าธรรมดากะปริบตาปริบๆ มองภาพที่เกิดขึ้นอย่างอัศจรรย์ใจ ทว่าไม่ทันไรความตื่นตื่นจากการที่อีกฝ่ายเสกของก็หายไปในปริบตา เมื่อภาพเหล่านั้นชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เธอเห็นร่างขาวซีด ริมฝีปากม่วงคล้ำ ถูกหิวขึ้นมาจากน้ำ หลังจากนั้นไม่นานภาพก็ถูกตัดไปยังตอนที่ศพถูกบรรจุลงในโลง พร้อมกับตอกฝาโลงเสียงเสริ่งสรรพ และสิ่งสุดท้ายคือโลงศพที่ถูกเผาในกองเพลิง

ร่างของเธอถูกเผาไปเสียแล้ว! ที่นี้จะทำอย่างไรดี!

หากตอนนี้หญิงสาวยังมีชีวิตอยู่ละก็ คงจะจ้องภาพที่เกิดขึ้นด้วยดวงตาลนออกมาจากเบ้า

“ก็เป็นอย่างที่เห็น” เสียงทุ้มทรงอำนาจเหมือนจะตอกย้ำความเป็นจริงให้ผู้ฟังสะท้อนใจมากยิ่งขึ้น

“ละ...แล้ว...” ครั้นได้มองภาพนั้น เธอก็พูดอะไรไม่ออก สงสัยว่าเสียงที่หายไปคงยังหาทางกลับไม่เจอ

ทว่าจู่ๆ แววดาของอีกฝ่ายก็เปลี่ยนเป็นจริงจัง พร้อมกับเสียงทุ้มกังวานที่เปี่ยมไปด้วยอำนาจที่เปล่งออกมา “เจ้าจะเลือกอะไรระหว่าง...หนึ่ง...ความแข็งแรงโชคดี สอง...อำนาจล้นเหลือจนผู้คนได้หล้าปากกันเกรงกลัว และสาม...ทรัพย์สินสมบัติมากมายที่ใช้ตลอดชีวิตก็ไม่มีวันหมด”



คำพูดของเทพผู้ดูแลสะพานแห่งดวงดาว ส่งผลให้หญิงสาวที่กำลังจมอยู่กับความรู้สึกที่หนักอึ้งต้องดึงสติกลับมา

เรื่องนี้เธอไม่จำเป็นต้องเสียเวลาคิดนาน

มีอำนาจล้นเหลือ ผู้คนเกรงกลัว ฟังก็รู้แล้วว่าต้องเหนื่อย วันๆ ก็มีแต่คนกลัว แล้วจะมีความสุขได้อย่างไร ส่วนข้อสาม มีทรัพย์สินสมบัติมากมายแล้วจะมีประโยชน์อะไร ต่อให้เธอทำงานหาเข้ากินค่าทุกวันให้มีชีวิตรอด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเงินมากมายแล้วจะมีความสุข ที่แย่กว่านั้นอาจจะต้องมาคอยระแวดระวังคนที่หวังจะเข้ามาหาผลประโยชน์จากตนอีก

“อย่างแรก ความแข็งแรงจิตใจ” เจ้าของดวงดาราตอบด้วยน้ำเสียงที่ปราศจากความลังเล ทั้งๆ ที่ยังไม่ทราบเลยว่าท่านเทพผู้นี้ถามเธอไปทำไม

ลืมไปว่าการตั้งคำถามในใจคงโดนอีกฝ่ายอ่านความคิดได้ ใบหน้าของเขาดูอ่อนโยนกว่าเดิม มุมปากของบุรุษผู้หล่อเหลายกยิ้มบางๆ ช่างเป็นภาพที่งดงามยิ่งนัก ทำเอาคนมองถึงกับมองค้างจนตาพร่า

แต่ยังไม่ทันที่เธอจะตั้งสติ สายลมวูบใหญ่ก็พัดผ่านร่างบนสะพานแห่งดวงดาวอย่างแรง หญิงสาวผู้มีใบหน้าธรรมดาแหงนหน้าขึ้นมองเหนือศีรษะ ก็พบว่าท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวเริ่มหมุนควักรวกับภาพวาดที่บิดเบี้ยว

“เลือกได้ดีแม่หนู ข้าจะให้พรตามที่เจ้าปรารถนา เพียงแต่...” เขาเว้นไปครู่หนึ่ง เหมือนกำลังตัดสินใจ

“...เจ้าต้องรับโชคชะตาของผู้ที่ถึงฆาตแทนนาง” เสียงของท่านเทพดังขึ้นเป็นครั้งแรกสุดท้าย ก่อนที่ภาพทุกอย่างจะดับวูบลงโดยสมบูรณ์



หนึ่ง

บ้านหลังใหม่

ลำธารใสสะอาดมองเห็นก้อนกรวดสีทึมที่อยู่ด้านล่าง ผุงปลาแหวกว่ายใกล้เท้าเล็ก
อย่างไม่หวาดกลัว ที่นั่นกลายเป็นที่ประจำของเด็กหญิงซึ่งชอบมานั่งเล่นเพื่อความผ่อนคลาย
เจ้าของโบหน่าน่ารักจิ้มลิ้มวัยแปดขวบหย่อนเท้าลงไปใต้น้ำพร้อมกับเตะไปมา ความ
เย็นสดชื่นทำให้เธอรู้สึกสบายยิ่งนัก

เธอมาเกิดใหม่ได้แปดปีแล้ว นำแปลกที่ความทรงจำในชาติที่แล้วยังอยู่ครบ ทั้งรหัส
บัตร ATM เลขที่ห้องเช่า แม้กระทั่งโบหน่านของเธอที่ได้พบบนสะพานแห่งดวงดาวก็ยังคง
ชัดเจนจนสามารถบรรยายออกมาได้อย่างละเอียดดิบ

ทว่าสิ่งเดียวที่เลือนรางคือคำพูดสุดท้ายที่อีกฝ่ายพูดทิ้งท้ายเอาไว้ก่อนจะส่งเธอมา
เกิดใหม่ เธอรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องสำคัญ นำเสียดายนักที่ได้ยินไม่ถนัด

ตั้งแต่เกิดมาในร่างเด็กหญิงน่ารัก ชีวิตของหญิงสาวก็สุขสบายกว่าชาติที่แล้วมาก
จนคิดว่ามาเกิดใหม่แบบนี้ก็ไม่เลวเหมือนกัน

ที่ที่เธอเกิดใหม่มีความคล้ายคลึงกับยุคจีนโบราณในโลกเดิม แต่ลักษณะเหมือน
โลกอีกมิติหนึ่งซึ่งมีกลิ่นอายที่ใกล้เคียงกัน บนโลกนี้ประกอบไปด้วยแคว้นใหญ่ๆ ทั้งหมด
หกแคว้น แคว้นที่เธออยู่ในเวลานี้คือแคว้นเยว่ ปกครองด้วยระบอบกษัตริย์ บ้านเกิดของ
เธอตั้งอยู่ที่เมืองหยวนเหยา ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ถัดออกมาจากเมืองหลวง ความเจริญแม้จะไม่
เทียบเท่าแต่ก็อยู่เย็นเป็นสุข การค้าคึกคัก มีจอมยุทธ์ให้เห็นทั่วไปจนกลายเป็นเรื่องปกติ

เธอในชาตินี้ชื่อ "เหอชิง" เป็นบุตรสาวคนเล็กของเหลอหลู่เฟิง นายอำเภอที่ปัจจุบันอายุ
สี่สิบสามปี ท่านพ่อของเธอมีสหายคนเดียวคือจินฟาง เป็นลูกสาวพ่อค้าใหญ่ของเมือง
หยวนเหยา ปีนี้อายุสามสิบหก ถึงแม้ว่าจะมิใช่ตระกูลแรกแย้มแต่ก็ยังคงความดงามเอาไว้
ไม่เสื่อมคลาย ไม่แปลกที่ท่านพ่อของเธอจะทั้งรักและเทิดทูน

"คุณหนูเจ้าคะ คุณหนู" เสียงฝีเท้าดังมาแต่ไกล เหอชิงได้ยินดังนั้นก็ลื้มบางๆ
ดวงหน้าน่ารักกระจำงใสหันไปหาที่มาของเสียงพร้อมกับโบกมือเรียกเสียงเหม่ย คนรับใช้ที่

อายุมากกว่าเธอสามปี คอยดูแลมาตั้งแต่เธอยังเด็ก

เสียวเหมยเห็นคุณหนูตัวน้อยโบกมือให้ก็วิ่งเข้ามาหาอย่างไม่รอช้า ฉีกยิ้มกว้างก่อนจะเริ่มพูด

“ได้ทำงานส่งคนให้มาส่งเครื่องประดับให้คุณหนูอีกแล้วจ๊ะ อ้าวว่าชอบคุณที่ช่วยคุณหนูจนเอาไว้เมื่อคราวก่อน” นางเห็นกำไลหยกล้ำค่ามากมายก็เก็บอาการตื่นเต้นไว้ไม่อยู่ อดดีใจแทนคุณหนูของตนไม่ได้

สิ่งของเหล่านั้นแม้จะไม่แปลกตาสำหรับจวนนายอำเภอ แต่การได้เห็นทีละมากมายเช่นนั้น บวกกับความที่ยังเป็นเด็กก็ต้องดีใจเป็นธรรมดา

เหอชิงได้ฟังแล้วก็ถอนหายใจเล็กน้อย คนสมัยนี้อะอะก็ให้ของกันง่ายตายเสียจริง เมื่อก่อนเธอต้องทำงานหนักแค่ไหนกว่าจะมีข้าวกินสักมื้อ

ร่างเล็กคดีย้อนไปเมื่อสองเดือนก่อน เธอได้ช่วยเด็กผู้หญิงที่อายุประมาณหกขวบเอาไว้โดยบังเอิญ นางมีนามว่าจางโม อันที่จริงก็ไม่เชิงเป็นการช่วยแบบจริงจัง เผอิญว่านางพลัดหลงกับคนรับใช้ เดินไปเดินมาทั้งวันจนหิวโซ เธอไปเจอเข้าจึงพากลับมาที่บ้าน ให้กินข้าวแล้วก็ให้นอนพักคืนหนึ่งอย่างมีน้ำใจ

นึกไม่ถึงว่าวันต่อมาจะมีทหารมาที่จวนนายอำเภอสืบกว่านาย เธอและครอบครัวจึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วฐานะของเด็กน้อยคนนั้นเป็นถึงลูกสาวของเจ้ากรมการคลัง นางมาเที่ยวเล่นนอกเมืองหลวงกับบิดาแล้วพลัดหลงกัน พอทหารที่อารักขาได้เบาะแสจึงรีบตามมาที่นี่

หลังจากจบเหตุการณ์วันนั้น ทุกอย่างก็เข้าสู่สภาวะปกติ ใครเล่าจะคิดว่าสัปดาห์ต่อมาเจ้ากรมการคลังจะพาลูกสาวมาขอบคุณเธอกับครอบครัวที่จวนด้วยตัวเอง พร้อมกับฝากให้ดูแลลูกสาวในระหว่างที่เขากลับไปทำงาน พอเจ้ากรมการคลังสบตาของเธอแล้วก็แสดงท่าทีถูกใจเป็นอย่างมาก แววตาระยิบระยับของเขาทำให้เธอรู้สึกหนาวๆ อย่างบอกไม่ถูก

และนี่ก็เป็นครั้งที่สามแล้วที่คุณหนูเหอชิงแห่งจวนนายอำเภอเล็กๆ นอกเมืองหลวงได้รับของขวัญจากเจ้ากรมการคลังผู้นั้น รู้สึกว่าจะเกินไปหน่อยแล้วกระมัง

“ยิ้มอะไรของเจ้า ของพวกนั้น...ได้มากก็ไม่เห็นน่าดีใจตรงไหน” เสียงเล็กน่ารักเอ่ยทำให้รอยยิ้มของเสียวเหมยเหี่ยวแห้งลง พร้อมกับรีบเก็บอาการดีใจให้มิดชิด ฝ่ายคนเอ่ยปรามก็ใช้มือเล็กๆ ยันตัวลุกขึ้นยืน ก้าวนำคนรับใช้กลับไปที่จวนซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกล

ภาพในจินตนาการตอนนี้นคือ ภาพของท่านพ่อและท่านแม่ของเธอกำลังยิ้มหน้าบาน ส่วนเหล่าพี่ชายทั้งหลายคงกำลังบ่นเป็นหมิ่นก่นฝังอยู่แน่ๆ

เด็กน้อยกลับมาถึงจวน ครั้นก้าวเข้ามาถึงห้องรับแขกก็เห็นเหล่าพี่ชายยืนเรียงกัน

อยู่ครบทีม ส่วนท่านเจ้าของงานและสุหยินกำลังพูดคุยกับชายคนหนึ่ง ได้ได้ไม่ยากว่าคงเป็นคนของใต้เท้าจาง โต๊ะไม้ขนาดเล็กภายในเรือนดูจะเล็กลงไปถนัดตาเมื่อมีหีบใหญ่วางไว้ด้านบน เหนือซึ่งลอบกลืนน้ำลาย ขึ้นท่านเจ้ากรรมการคลังยังเอาของมาให้เธออีก ในเรือนเล็กๆของเธอคงไม่มีที่ว่างแล้วนะ!

“ท่านพ่อ ท่านแม่” เสียงเล็กเอื่อยทักขัดจังหวะขึ้นมา ดึงความสนใจจากคนทั้งหมดให้หันกลับมามอง รวากับว่าเธอเป็นคนที่พวกเขากำลังรอคอยอยู่ เหนือซึ่งเกือบลืมไปแล้วว่าตอนนี้ตนอายุแค่แปดขวบ ความสูงเท่านี้ถือเป็นอุปสรรคเสียเหลือเกิน การต้องแหงนคอยดู สร้างความรำคาญใจให้เด็กหญิงไม่น้อย

“ชิงเออร์” สุหยินเหวี่ยงพลางกวักมือเรียกบุตรีสาวให้เดินเข้าไปหา

ฝ่ายคนถูกเรียกก็เดินเข้าไปใกล้อย่างไม่รีบร้อน เมื่อเดินไปถึงเจ้าของโบหน้าน่ารักจึงมองเห็นผู้มาใหม่ได้อย่างถนัดตา

เขามีใบหน้าสะอาดสะอ้าน อายุประมาณยี่สิบต้นๆ ไม่ถึงขั้นหล่อเหลา แต่ดวงตาฉายแววทันคน แม้จะไม่เชิงกร้าวแต่ก็ไม่ยอมอ่อนข้อจนเกินไป คงเป็นคนสนิทของใต้เท้าจาง

“การจะคุณหนูเหอ ข้ามีนามว่าไป่เล่อ เป็นพ่อบ้านของท่านเจ้ากรรมการคลัง จางจื่อหมิง เมื่ออาทิตย์ก่อนนายท่านไปเยือนแคว้นเฉา เห็นว่ามีเครื่องประดับและเสื้อผ้าสวยงามมากมาย จึงซื้อกลับมาฝากคุณหนูจางโม่ และได้ซื้อบางส่วนกลับมาเผื่อท่านด้วย ท่านลองดูเถิดว่าชอบหรือไม่”

เขาเอ่ยพลางเปิดหีบออก เครื่องประดับมากมายไม่ว่าจะเป็นปิ่น กำไลหยก สร้อยลูกปัด มีแสงระยิบระยับเปล่งประกายออกมาจนลายตา ตามด้วยเสื้อผ้าหุราสวยงาม รองเท้าและผ้าเช็ดหน้าที่เธอไม่ยากคาดเดาเลยว่าใช้ได้หมดก่อนจะโตหรือเปล่าด้วยซ้ำ

หากเป็นเด็กผู้หญิงทั่วไปคงกริ๊งกร๊องลั่นอย่างดีใจไปแล้ว ทว่าเหนือซึ่งกลับมั่งมันด้วยสีหน้านิ่งเฉย แวตไรความยินดีย็นร้าย แต่ก็ยังคงยิ้มตามมารยาทให้พ่อบ้านผู้สูงวัยกว่า

“ของเหล่านี้ให้ผู้ช้อนส่งมาก็ได้นี่เจ้าคะ ไม่เห็นจำเป็นจะต้องให้ท่านพ่อบ้านมาด้วยตัวเองเลย” เธอเอ่ย แม้เสียงจะเป็นเด็กแต่คำพูดมีเด็กตาม ไป่เล่อชะงักไปเล็กน้อย แวตไรมีประกายบางอย่าง ก่อนจะตอบกลับมามีมารยาทไม่แพ้กัน

“ได้อย่างไรเล่าคุณหนูเหอ คุณหนูเหอถือเป็นผู้มีพระคุณคนสำคัญ ทุกวันนี้คุณหนูจางโม่ยังคงพูดถึงท่านอยู่เสมอ มิตรภาพเช่นนี้ช่างงดงามยิ่งนัก”

“ผู้มีพระคุณอะไรกันเล่าท่านไป่เล่อ บุตรีสาวข้าเห็นคนเดือดร้อนก็ชอบช่วยเหลือ



โปรดฝากท่านไปบอกได้เท่าทางเกิด อย่าได้ถือว่าเรื่องนี้เป็นบุญคุณเลย ของทั้งหลายที่ส่งมาก็ช่างล้าค่า พวกเราคิดว่า..." เหลอหลู่เฟิงเกรงใจที่จะรับของพวกนั้นเช่นกัน

"หากท่านไม่รับไว้ บ่าวอย่างข้าจะลำบากเอาได้ เมื่อนายสั่ง บ่าวอย่างข้ามีแต่ต้องทำตามเท่านั้น" น้ำเสียงของชายหนุ่มเจือด้วยความลำบากใจ ก่อนจะเป็นอนสลายตามาจ้องมองร่างเล็ก ซึ่งเหลอชิงก็เข้าใจความหมายในทันที

มิน่าล่ะ...แค่หีบเดียวไม่เห็นต้องเดือดร้อนพอบ้านให้เดินทางมาถึงต่างเมือง

แม้เหลอชิงจะยังคงมีสีหน้านิ่งเฉย แต่ดวงตาก็เปล่งประกายราวกับเข้าใจอะไรบางอย่างขึ้นมาบ้างแล้ว "ถ้าเช่นนั้น ข้าจะเดินทางไปบอกได้เท่าทางด้วยตนเอง ท่านไป เช่นนี้ดีหรือไม่"

ไปเล่าไต่ยินดังนั้นก็รีบลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้ายินดี โคงค์คำนำให้ผู้เอ่ยเล็กน้อย จากนั้นก็เป็นเจ้าบ้านและสุหทัยที่นั่งอึ้ง เพราะตามเหตุการณ์และการตัดสินใจแบบฉับไวของบุตรสาวไม่ทัน

"คุณหนูหอดตัดสินใจได้ดีนัก! เช่นนี้แล้วข้าจะรีบไปเตรียมการ วันพรุ่งนี้จะส่งรถม้ามารับท่านไปเมืองหลวงอย่างมิให้เสียเกียรติ!" พ่อบ้านแห่งจวนเจ้ากรมการคลังกล่าวจบก็เอ่ยลา เร่งรีบออกจากจวนหายอำเภอกันที่ สาเหตุคงเป็นเพราะกลัวว่าจะมีคนเอ่ยคัดค้านการตัดสินใจของลูกสาวคนเล็กในบ้าน ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ ในเวลาต่อมา

"ว่าอย่างไรละ!" เหมอม่อเหยยืน พี่ชายคนโตผู้มีอายุสิบห้าปีเอ่ยเสียงดังลั่น เหลอชิงไต่ยินเข้าที่รับยกมือขึ้นมาปัดหู รู้สึกเหมือนหูของตนกำลังจะระเบิดเพราะเสียงดังราวกับพ่อหมีของเขา แต่ไหนแต่ไรมาพี่ใหญ่ของเธอก็มีรูปร่างสูงใหญ่กำยำมาตั้งแต่จำความได้ เธอถนัดเรื่องการต่อสู้และกำลังภายใน นิสัยหัวท้าวหาญตรงไปตรงมาดังเช่นขุนพล

"เสียชิง เจ้าจะไปเมืองหลวงหรือ" ตามมาด้วยพี่ชายคนรองของครอบครัว เหลอพงซึ่งมีอายุสิบสามปี พี่รองผู้นี้มีนิสัยสุขุมกว่าพี่คนโต เรียกได้ว่าแตกต่างกันสุดโต่ง ตั้งแต่เด็กเขาก็เอาดีทางด้านตำราและศาสตร์แขนงต่างๆ ตำราทุกเล่มในจวนล้วนถูกเขาเปิดอ่านหมดแล้วทั้งสิ้น

"ชิงชิง..." บุตรชายคนที่สามมีอายุสิบสองปี นามของเขาคือเหอวี่เทียน บุคลิกของพี่สามผู้นี้ใกล้เคียงกับพี่ชายคนรอง เพียงแต่เหอวี่เทียนเป็นคนที่มีพุดน้อย ทั้งยังรักและเข้าใจศิลปะอย่างลึกซึ้ง ฝีมือการบรรเลงพิณ การแต่งโคลงกลอน และการวาดภาพ ล้วนแต่โดดเด่นเหนือคนอื่น ๆ ที่ศึกษาด้วยกัน จนมีการขนานนามว่าเป็นเด็กอัจฉริยะทางด้านดนตรี

"ชิงเออร์ อยู่กับพี่สี่นะ ประเดี๋ยวพี่สี่จะสอนเพลงดาบให้เจ้า ไหนเจ้าเคยพูดว่าเจ้า

อยากเรียนเพลงดาบใหม่อย่างไรเล่า” พี่ชายคนสุดท้ายของเหอชิงคือเหล่ลู่ เขาเพิ่งจะผ่านพ้นวันเกิดครบรอบสิบขวบไปเมื่อเดือนก่อน

เหล่ลู่จัดได้ว่ามีใบหน้าที่หล่อเหลาที่สุดในบรรดาพี่ชายทั้งหมด คาดว่าพอโตเป็นหนุ่มคงรูปร่างมั่งมีจนสาว ๆ ต่างพากันคลั่งคล้ำ ทั้งยังเป็นศิษย์ของจอมยุทธ์เวทย์โด่งดังไปทั่วยุทธภพ

แม้ว่าบางครั้งเขาจะต้องติดตามอาจารย์ไปต่างแดนบ่อยๆ ทว่าความสัมพันธ์กับครอบครัวก็ยังคงแน่นแฟ้น และที่สำคัญ...เหล่าพี่ชายทั้งสี่ยังติดน้องสาวคนเล็กอย่างกับอะไรดี!

ตอนเด็กๆ เฮอร์รู้สึกได้อยู่หรอกนะ ที่มีคนมารักมาเอาใจ แต่พอนานๆ เข้าก็ชักจะรำคาญ พวกเขาประคบประหม่อมามากเกินไป ทำอย่างกับเธอเป็นไขในหิน ห้ามโน่นห้ามนี่ จนเหอชิงกลัวว่าจะกลายเป็นง่อย สุดท้ายจึงได้ลุกขึ้นมาปฏิวัติตอนอายุห้าขวบ

ตอนนั้นเธอจำได้ว่าเหล่าบรรดาพี่ชายของเธอถึงกับหงอไปหลายวัน กลัวว่าเธอจะเกลียดพวกเขา หารู้ไม่ว่าเธอเพียงแค่อยากให้พวกเขารู้จักรักผู้อื่นให้ถูกทาง

การที่เรารักใคร่สักคนมากจนเกินไป อยากให้ชีวิตเขามีแต่ความสุขสบาย อาจจะเป็นโทษในภายหลัง หากวันหนึ่งเธอไม่ได้อยู่กับพวกเขา แล้วจะเอาตัวรอดได้อย่างไร ครั้นพวกเขารู้ซึ่งแล้วจึงเปลี่ยนจากการทำทุกอย่างให้เป็นการสอนสิ่งต่างๆ ให้เธอเรียนรู้แทน

เหล่ลู่เฟิงและฉินฟางรักเธอมาก พวกเขาจึงไม่คัดค้านเรื่องที่บุตรชายของตนเริ่มตั้งหน้าตั้งตาสอนยุทธ์ เขียนอักษร ศิลปะ ดนตรี และเพลงกระบี่ให้เธอ แม้ว่าโลกใบนี้จะมิชอบแต่เพียงส่วนน้อยซึ่งเป็นลูกหลานพ่อค้าใหญ่ ชุนนาง และเหล่าเชื้อพระวงศ์ที่ให้ความสำคัญแก่สิ่งเหล่านี้ ทว่าพวกเขายังคงให้เธอได้รับการศึกษาที่ดีเทียบเท่ากับคุณชายของตระกูลใหญ่เลยทีเดียว

“หากข้าไม่ไป ได้เท่าจางคงจะส่งของมาให้บ้านเราเรื่อยๆ ต่อไปพวกเราคงไม่มีที่นอนกันพอดี” เสียงเล็กเอ่ยตอบพวกเขาไปตามความคิด ผิดกับเหล่าพี่ชายที่ร้องโอดครวญที่เขาส่งของมามากมายก็เพื่อต้องการกดดันเธอทางอ้อมให้เดินทางไปหาที่เมืองหลวง เหอชิงมองภาพที่เกิดขึ้นแล้วฉีกยิ้มอย่างขื่นๆ ขนาดคนตัวใหญ่อย่างเหอหม่อเหยียนยังมีสีหน้าเหงาหงอยเหมือนสุนัขตัวน้อย เห็นแล้วตลกน่าดู

“จริงอย่างที่ชิงเอ๋อร์กกล่าว” ผู้เป็นใหญ่ในบ้านกล่าวพลางลุกขึ้นยืน เดินมาโอบบ่าเล็กของบุตรสาวอย่างนิ่มนวล ใบหน้าน่ารักแงยขึ้นมองก็พบความกังวลในแววตาของเขา “ได้เท่าจางต้องการให้ลูกไปหาที่เมืองหลวงเช่นนี้ ข้าเองก็เดาไม่ออกว่าได้เท่ามีจุดประสงค์เช่นไร”

“ให้ชิงเอ๋อร์ไปจะดีหรือเจ้าคะท่านพี่” เมื่อผู้เป็นสามียกหน้าเป็นเชิงว่าเขาเองก็ไม่



ทางเลือกอื่น ในเมื่อเหอชิงรับปากไปแล้ว ก็คงไม่อาจคืนคำหรือเปลี่ยนใจ

ครั้นสุหยินเหอรู้ว่าบุตรสาวจะต้องเดินทางไปต่างแดน ไกลหูไกลตาจากนางซึ่งคอยทะนุถนอมดูแลเธอมาตั้งแต่เล็กก็พั่งตัวเข้ามาหา “ตั้งแต่เด็กจนโต เจ้าไม่เคยห่างอกแม่เลย ถ้าเช่นนั้น...แม่จะไปกับเจ้าด้วย!” นางกล่าวด้วยเสียงสั่นเครือในขณะที่กอดรัดบุตรสาวเสียแน่นจนร่างเล็กเริ่มหายใจไม่ออก

“สุหยิน!”

“ท่านแม่!”

ที่นั่นเล่นเอาแตกตื่นกันทั้งบ้าน เหอชิงเริ่มคิดว่าเรื่องมันเลยเถิดไปไกลแล้ว ไม่ว่าอย่างไรในสายตาของเจ้ากรมการคลังก็ยังคงเห็นเธอเป็นแค่เด็กอายุแปดขวบนะ ทำไมพวกเขาต้องทำอะไรเวอร์รากับจะส่งเธอไปรบที่ชายแดนด้วย!

“ท่านแม่” เด็กหญิงส่งเสียงอื้ออึง เรียกคนที่กอดเธอไว้เบาๆ อ้อมแขนอบอุ่นจึงได้คลายออก แต่ก็ยังไม่ยอมปล่อยอยู่ดี เธอจึงได้แต่หันหน้าไปมองเหล่าพี่ชายทั้งสี่อย่างขอความช่วยเหลือ

เหอม่อเหยียนก้าวเท้าออกมาคนแรก “ท่านแม่ ถ้าเช่นนั้นให้ข้าเดินทางไปพร้อมกับชิงเออร์เถิด จะได้คอยคุ้มครองนาง ดีหรือไม่” ผู้เป็นมารดาได้ฟังแล้วก็เยกใบหน้านางขึ้นมา มองดวงตาที่เต็มไปด้วยแววววดคือตั้งใจและห่วงหาอาทรต่อบุตรสาวสบเข้ากับดวงตาของบุตรชายคนโต

เหอม่อเหยียนเป็นคนที่รักษาคำพูดเสมอ ตลอดสิบห้าปีมานี้ข้าไม่เคยผิดคำพูดเลยสักครั้ง ด้วยเหตุนี้ฉินฟางจึงคลายความกังวลลง ทว่ายังไม่ทันจะเอย่สิ่งใดก็ถูกน้ำเสียงนุ่มของบุตรชายรองเอย่ขัดจังหวะขึ้นมาเสียก่อน

“อีกเจ็ดวันจะถึงวันสอบคัดเลือกทหารแล้วมิใช่หรือพี่ใหญ่ การเดินทางจากหยวนเหยาไปยังเมืองหลวง กว่าจะเสร็จกิจแล้วเดินทางกลับ ข้าคิดว่าคงใช้เวลาประมาณครึ่งเดือนเห็นจะได้” เขากล่าวพลางคลี่พัดที่พกติดตัวอยู่เสมอออกมาโบกเบาๆ เหมือนบันทึกจิตรันทรม

“เจ้าพูดเช่นนั้น แสดงว่าเจ้าอาสจะพาชิงเออร์ไปเอง” น้ำเสียงของเหอม่อเหยียนหลุดหิวตอย่างเห็นได้ชัด ฝ่ายเหอชิงก็กลอบกลืนน้ำลาย สองคนนั้นเจอกันที่ไรก็ชอบขัดกันอยู่เรื่อย มิใช่แนวโกรธแค้น แต่ออกแนวที่ใครที่มัน พอให้สะใจเล่นเป็นครั้งคราว

“ข้า...” เหอฟงคลี่ยิ้มยัวยวน การปะทะของพวกเขาก็เหมือนไฟกับลม ต่างก็กินกันไม่ลง

ส่วนบุตรชายคนที่สาม เหออวี๋เทียนกลับมีสีหน้าไม่ทุกข์ร้อน เหมือนกำลังชมกชมไม้ในสวน ฝ่ายเหอหลัวก็มีมณฑาพที่เกิดขึ้นด้วยสีหน้าสนุกสนาน เสียงหัวเราะในลำคอดัง

ไม่ขาดสาย

“พอๆ พวกเจ้าทั้งสองคน” สุดท้ายผู้เป็นบิดาก็ต้องยกมือห้ามทัพ ประคองร่างบาง ที่กอดเธอขึ้นมายืนเคียงข้าง ใช้ดวงตาพญาเหยี่ยวหันไปมองบุตรชายทั้งสองอย่างพิจารณา ไคร่ครวญ เมื่อตัดสินใจได้แล้วจึงพูดทำลายความเยียบ

“อาฟง อาลัว พวกเจ้าสองคนไปเตรียมตัว พรุ่งนี้ออกเดินทางพร้อมกับชิงเออร์”

พี่ชายคนรองและพี่ชายคนที่สี่ของเธอได้ยินดังนั้นก็ยิ้มกว้าง โค้งกายรับคำสั่ง “ขอรับ ท่านพ่อ!/ขอรับท่านพ่อ!”

หลังจากสงครามแย่งชิงผู้ติดตามของเหอชิงจบลงด้วยดี เด็กหญิงวัยแปดขวบก็กลับ มาที่เรือนของตัวเองพร้อมกับเสี่ยวเหมย ร่างเล็กๆ หย่อนตัวนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ เบื้องหน้าคือ บานกระจกทองเหลือง สะท้อนใบหน้าเด็กหญิงวัยแปดขวบ ที่ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ต่างจากร่างเดิมของเธอเมื่อชาติที่แล้วโดยสิ้นเชิง

เมื่อก่อนเธอมีผิวสีน้ำผึ้ง แต่ร่างนี้ผิวขาวสะอาดราวกับน้ำนม ร่างเดิมนั้นมีดวงตาสีดำเข้มสวยคมชัดเดี่ยว แต่ร่างนี้กลับมีดวงตากลมโตสีน้ำตาลอ่อน ขนตาวาวเหมือนกับตุ๊กตา ข้างอ่อนหวานน่ารัก

ถ้าจะถามว่าเธอชอบอะไรในร่างนี้มากที่สุดละก็ คำตอบก็คงเป็นดวงตาคู่นี้ ที่ให้ความรู้สึกกระจ่างใสราวกับอัญมณี

“คุณหนู ท่านจะมีให้ข้าตามไปด้วยหรือเจ้าคะ เสี่ยวเหมยอยากตามไปปรนนิบัติท่านนะเจ้าคะ” เสี่ยวเหมยจัดของให้ผู้เป็นนายไปพลางโอดครวญไปพลาง ซ้ำเป็นภาพที่น่าสงสารยิ่งนัก ทว่าเหอชิงกลับส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วตอบตามความจริง

“เดิมทีข้าเพียงไปขอพักอาศัยที่จวนใต้เท้าจางในฐานะแขก มีที่รองกับที่ลีไปเป็นเพื่อนแล้ว หากเพิ่มเจ้าไปอีกคนก็อาจจะเกินไป ข้าเป็นเพียงบุตรธิดาอำมาตย์เล็กๆ พวกคนไปด้วยมากมายเห็นทีคงจะไม่เหมาะ”

เธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจ้ากรมการคลังมีจุดประสงค์อะไร แต่ก็นั่นใจว่าพี่ชายทั้งสอง ล้วนดูแลตัวเองได้ในระดับหนึ่ง จึงไม่จำเป็นต้องห่วงและกังวลอะไรมาก แต่กับเสี่ยวเหมยนั้นไม่เหมือนกัน

“ข้า...ข้าเข้าใจแล้วคุณหนู แต่คุณหนูต้องสัญญาว่าจะกินอาหารให้ตรงเวลา ไม่นั่งเหม่อลอยริมลำธารจนเลยเวลาอาหารอีกนะเจ้าคะ” นางพยายามทำเสียงดุ ซึ่งผู้ฟังก็ได้แต่พยักหน้ายอมรับโดยดี

ตั้งแต่เหอชิงมาอยู่โลกนี้ เธอยอมรับว่าชอบไปนั่งอยู่ในสวนหรือไม้กิมมิลำธารบ่อยๆ ธรรมชาติบนโลกใบนี้ดูงดงามกว่าโลกใบเก่า เด็กหญิงเลยมักจะไปนั่งสูดอากาศบริสุทธิ์



ดูโน่นดูนี่ไปเรื่อย ๆ จนเลยเวลาอาหารเย็นทุกที โรคกระเพาะก็เลยถามหา

“รู้แล้วๆ” พุดเสร็จก็รีบผมที่ยาวเลยกลางหลังขึ้นมามัดเป็นมวย ลูกขึ้นยืนเตรียมพร้อมจะกลับออกไปด้านนอกอีกครา เสียวเหมยเห็นร่างเล็กกำลังจะก้าวออกจากห้องก็หันขวับไปมองพลงอ่ยเสียงหลง

“คุณหนู ดึกปานนี้แล้วจะไปไหนเจ้าคะ!”

“ไปอู่พี่ใหญ่นะสิ ปานนี้คงอาละวาดหนักจนก้อนหินหมดสวนแล้วกระมัง” พุดจบก็ใช้วิชาตัวเบาที่เรียนมาจากเหล่าฟุ้งทะยานออกไปจากห้อง มุ่งหน้าไปยังเรือนของพี่ชายคนโตทันที

ห้องฟ้ายามค่ำคืนของที่นี่สวยงามนัก ขนาดตัวที่เล็กทำให้การเคลื่อนไหวสะดวกและรวดเร็ว เพียงไม่นานร่างเล็กในชุดรัดกุมก็ฟุ้งทะยานขึ้นไปบนต้นไม้

เหอชิงสูดกลิ่นของฤดูฝนเข้าไปเต็มปอด เปิดประสาทรูรับฟังเสียงในละแวกใกล้เคียง ครั้นได้ยินเสียงดังมาจากด้านหลังของสวนหย่อมแห่งเดียวในสวนนายอำเภอ ก็ตัดสินใจเปลี่ยนทิศทางแล้วมุ่งตรงไปอย่างไม่รอช้า

ภาพเบื้องหน้าคือชายที่กำลังจะโตเป็นหนุ่มเต็มตัว ท่อนบนเปลือยเหลือเพียงกางเกงสามส่วน มือนั้นพันด้วยผ้าผืนหนาทั้งสองข้าง ยืนเผชิญหน้ากับก้อนหินขนาดใหญ่ที่ถูกปล่อยหมดใส่บ่ไม่ถ่วงจนเกิดหลุมลึกตรงกึ่งกลาง

เหอชิงเห็นดังนั้นก็ส่ายหน้า พี่ใหญ่ของเธอช่างบ้าพลังเหลือเกิน ยังดีที่เธอไม่เคยใจร้อนลงมือกับพี่น้องตนเอง

เด็กหญิงตัดสินใจซุ่มมองอยู่บนต้นไม้พักหนึ่ง ดวงตาสีน้ำตาลกลมโตฉายแววลังเลไม่รู้ว่าจะลงไปดีหรือไม่ แต่แล้วจู่ๆ ทิวทัศน์ตรงหน้าก็ถูกแทนที่ด้วยก้อนหินยักษ์ เล่นเอาเหอชิงสะดุ้งโหยง รีบติดตัวจากต้นไม้ ถือว่าเฉียดตายไปได้อย่างหวุดหวิด!

โครม!

“อ้าว! ซิงเออร์หอกหรือ ข้านึกว่าเป็นเจ้าลั่ว เป็นอะไรหรือไม่” เหม่อเหยียนนี่เองที่เป็นคนโยนหินก้อนใหญ่มาใส่ เขารีบวิ่งเข้าไปตรวจดูร่างกายเล็กๆ ของน้องสาวที่ทิ้งตัวลงบนพื้นอย่างไม่สวยงาม เมื่อเห็นว่าปลอดภัยก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

“โธ่พี่ใหญ่! ท่านเล่นโยนก้อนหินมาแบบนี้ ข้าตกใจหมดเลย” เสียงเล็กดังขึ้นมาในความมืด ก่อนที่คนอ่อยจะผุดลุกขึ้นยืน ดวงตาสีน้ำตาลก็ฉายแววโกรธอย่างเคืองๆ “ข้าคิดว่าท่านกำลังโกรธอยู่จึงตั้งใจมาง้อ ท่านกลับคิดทำร้ายข้าซะได้!”

“ซิงเออร์ พี่ใหญ่ไม่เคยโกรธเจ้า เมื่อครู่ข้าเห็นเพียงเงาตะคุ่มบนต้นไม้ คิดว่าเป็นเจ้าลั่วจึงได้โยนก้อนหินใส่ ก็จะให้เจ้านั้นตกลงมา เจ้าอย่าได้โกรธพี่ใหญ่เลยนะ” ไม่พุด

เปล่า พี่ใหญ่ยังซ่อนร่างเล็กชิ้นอุ้มด้วยมือเพียงข้างเดียว ใบหน้าน่ารักปะทะเข้ากับอกที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ที่สำคัญ...มีเหงื่อเปียกอกเปลือยจนชุ่ม!

“อ้อๆ ท่านวางข้างเลยนะพี่ใหญ่ เหม็นเหงื่อจะแย่”

“หืม” ดวงตาคมฉายแววเจ้าเล่ห์ไม่น่าไว้ใจขึ้นมา ผู้เป็นน้องสาวจ้องมองเขาอย่างระแวง เตรียมจะใช้วิชาตัวเบาถีบตัวหนี แต่อีกคนที่มาทักและประสพการณ์ย่อมต้องไวกว่า ใช้มือคีมเหล็กจับไหล่เล็กเอาไว้แน่นในขณะที่เสียงทุ้มอารมณ์ดีดังออกมาจากริมฝีปาก

“เจ้าเองก็ยังไม่ได้อ่านน้ำมิเซ่หรือ เช่นนั้น...เราสองพี่น้องไปอาบน้ำด้วยกันเลยดีหรือไม่” เหนียงพยายามอย่างเต็มที่ในการส่ายหน้ารัวๆ ถลึงตาปฏิเสธสุดชีวิต ใครอยากจะอาบน้ำกับเขากันนะ!

“ฮ่าๆๆ ข้าจะไม่ได้เจอเจ้าอีกตั้งครึ่งเดือน ไหนๆ เจ้าก็ตั้งใจมาอ้อข้า ถือซะว่าตามใจพี่ใหญ่ให้หายคิดถึงเจ้าหน่อยก็แล้วกัน” พุดจบก็กระชับคนที่อยู่ในอ้อมแขน พาเดินเข้าไปในเรือนของเขาโดยไม่สนใจเสียงร้องโหยหวนของเธอเลยแม้แต่น้อย

“ม่ายยย!”

เช้าวันต่อมาบุตรสาวคนเดียวของบ้านกลับทำหน้าที่เป็นตุตลิ่งตั้งแต่ตะวันส่องฟ้า ซึ่งอันที่จริงก็เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่เมื่อคืน ทว่ากลับไม่มีผู้ใดทราบถึงความเป็นมาเป็นไป

ทุกคนในบ้านต่างถามกันอย่างกังวลว่าเธอเป็นอะไร กลัวว่าจะไม่สบายก่อนออกเดินทาง จะมีก็แต่หอม่อเหยียนที่หัวเราะอารมณ์ดี ดวงตาเป็นประกาย ทั้งยังเจริญอาหารเป็นพิเศษ ผิดกับเธอที่ใบหน้าดูบึ้งยิ่งกว่าเดิม

เหนียงมองใบหน้าดูตันที่อารมณ์ดีผิดกับหน้าตา แล้วถึงกับร้องขึ้นมาในใจ

“ซิ! เห็นแก่อัวเป็นพี่ชายหรือกะนะ!”

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนยังคงหลอกหลอนเธออยู่เลย ร่างใหญ่ยักษ์ของพี่ชายคนโตกักตัวเธอเอาไว้ แล้วกระโดดลงไปในถังน้ำเพียงเพราะอยากแกล้งเธอเล่นเท่านั้น ร่างเล็กในคืนที่ผ่านมามีสภาพเปียกเป็นลูกหมาตกล้นน้ำกลับห้องจนเสื้อชุ่มเยิ้มยับเยิน

“นายท่าน ท่านไปเล่นมาถึงหน้าจวนแล้วขอรับ” คนรับใช้คนหนึ่งเดินเข้ามาแจ้งอย่างนอบน้อม ก่อนที่สีหน้าจะแปรเปลี่ยนเป็นกระอักกระอ่วนเมื่อบรรยากาศในห้องอาหารเปลี่ยนไปทันทีที่เขาเข้ามาแจ้งข่าว แต่ละคนมีสีหน้าเคร่งขรึม แตกต่างจากคราแรกโดยสิ้นเชิง

“นี่ข้า...พุดอะไรผิดไปหรือเปล่า” หนูน้อยคิดในขณะที่เหงื่อไหลพลั่กๆ มองซ้ายทีขวาที จนแล้วจนรอดก็ไม่มีใครพุดอะไร

“เข้าใจแล้ว เจ้าออกไปได้” ในที่สุดเสียงทรงอำนาจของเจ้าของจวนก็เอ่ยทำลายความ



เงียบขึ้นมา สำหรับบ่าวผู้นั้นแล้ว เสียงของเหอลู่เฟิงนั้นไม่ต่างจากเสียงสวรรค์ เขาจึงรีบร้อนวิ่งออกจากห้องไปทันที

สมชิกในครอบครัวลงมือกินข้าวต่อ ไม่มีการหยอกล้อหรือพูดคุยเหมือนดังเคยจนรู้สึกเงียบเหงาและหดหู่ใจ ทั้งๆ ที่ทุกคนก็อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา

ลูกสาวคนเล็กของพวกเขาเพิ่งจะอายุแปดขวบกลับต้องมาเดินทางไกล จะไม่ให้พวกเขาเป็นห่วงได้อย่างไร

เมื่อทุกคนกินอาหารเข้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านพ่อของเธอก็เดินนำออกไปก่อนเป็นคนแรก ตามมาด้วยบรรดาพี่ชายทั้งหลาย สุดท้ายคือผู้เป็นมารดาที่จับจูงร่างเล็กของบุตรสาวให้เดินมุ่งหน้าไปยังหน้าจวน

เธอเงยหน้าขึ้นมองป้ายหน้าจวนที่เขียนเป็นตัวอักษรจีนอย่างสละสลวยว่า ‘จวนนายอำเภอ’ หลายปีมานี้เหอชิงรู้สึกว่ามันเล็กลงกว่าเก่า อาจเป็นเพราะเธอตัวใหญ่ขึ้นจึงได้เห็นเป็นเช่นนั้น

“ดูเลอลั่วกับชิงเออร์ให้ตื่นอาฟง เมื่อเดินทางถึงแล้วก็อย่าลืมส่งข่าวคราวมาที่บ้านบ้าง” ฉินฟางสวมกอดเธอก่อน จากนั้นก็เป็นพี่ชายคนที่สี่และพี่ชายคนรอง

มือหยาบกร้านของเหอลู่เฟิงลูบศีรษะเล็กอย่างแผ่วเบา ความอบอุ่นและความกังวลซึมผ่านเข้ามาจนเธอรู้สึกได้ ก่อนที่ความอบอุ่นจะผละออกไป แล้วตรงเข้าตบไหล่เธอฟงและเหอลั่ว

“วางใจเถิดท่านพ่อ ท่านแม่ ข้าจะดูแลน้องทั้งสองเป็นอย่างดี ถือโอกาสนี้พาทั้งสองไปเที่ยวเล่นเมืองหลวง หากพวกท่านปรารถนาสิ่งใด ก็สามารถส่งข่าวไปให้ข้าทราบได้ทันที” บัณฑิตร่างเล็กที่พูดจาฉะฉานไม่เหมือนเด็กอายุสิบสามปี เรียกให้ผู้เป็นพี่ชายคนโตของบ้านส่งเสียงฮึดฮัดอย่างหมั่นไส้เล็กน้อย

หมัดใหญ่ตบไปที่ไหล่บางของเหอฟงเบาๆ สื่อคำพูดทางสายตาว่า ‘ฝากด้วยล่ะ’
เหอวี่เทียนไม่ใช่คนพูดเยาะมาตั้งแต่ไหนแต่ไร เขาเพียงสะกิดเธอเบาๆ เรียกให้ร่างเล็กหันไปมองอย่างสนใจ ก่อนที่นัยน์ตาจะเบิกกว้างขึ้นเมื่อมีขลุ่ยไผ่เรียวบางวางลงบนฝ่ามือเล็ก

พิจารณาเพียงครู่เดียวก็รู้ได้ทันทีว่าขลุ่ยเล่มนี้เป็นขลุ่ยที่เหอวี่เทียนเหลาด้วยตนเอง
“เอาไว้นะ เล่นยามเหงา” เขาเอ่ย รอยยิ้มและน้ำเสียงนุ่มนวลดุจสายน้ำ ทำให้เหอชิงไม่ลังเลเลยที่จะสวมกอดเขาพร้อมกล่าวขอบคุณ

“คุ...คุณหนู” สาวใช้เสี่ยวเหมยร้องไห้โฮเป็นเด็กๆ เสียงร้องที่ดังพอสมควรทำเอาคนที่เห็นตันเหตุดังเธอทำหน้าไม่ถูก สุดท้ายจึงได้แต่ตบปาบไลบใจอีกฝ่ายอย่างอ่อนโยน

“ข้าจากไปเพียงครึ่งเดือนเท่านั้น หากมีขนมในเมืองหลวงที่อร่อยละก็ ข้าจะซื้อมาฝากเจ้า” การหลอกล่อเด็กไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินความสามารถของเธอ เด็กหญิงวัยสิบเอ็ดจึงได้ยอมส่งบลงแต่โดยดี ข้าร้ายยังมองเธอด้วยประกายคาดหวังในดวงตา

‘ยิ่งได้เยอะๆ ก็ยิ่งดีนะเจ้าคะ คุณหนู’ นางคิดพลางลอบกลืนน้ำลาย เริ่มจินตนาการภาพขนมหลากหลายในห้วงความคิด ซึ่งก็เรียกเสียงหัวเราะจากเจ้านายทั้งหลายได้เป็นอย่างดี บรรยายภาคเฝ้าฯชิมบริเวณหน้าจวนจึงได้พ่อนคลายลง

เมื่อการอำลาอันยาวนานหาว่าแสนสั้นสิ้นสุดลง ไปเลอาก็เชิญพวกเธอขึ้นรถม้า ล้อไม้ใหญ่เคลื่อนไปเบื้องหน้าในวันที่อากาศเย็นสบาย เทอชิงมองภาพของคนในครอบครัวจนลับตา แล้วก็อดตื่นเต้นไม่ได้

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอออกเดินทางไปยังเมืองหลวง งานนี้ก็ไม่ถือว่าแย่เสียทีเดียว ถือเสียว่าเธอจะได้ไปเปิดหูเปิดตากับเขาบ้างก็ดีเหมือนกัน



สอง จิ้งจอกหิมะ

กลิ่นหอมของมวลดอกไม้สีขาวพันธุ์ลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ เชิญชวนแมลงทั้งหลายให้มาดมดมเกสรหวาน บรรายากคงดงามราวกับภาพวาดดึงดูดให้ผู้คนรู้สึกเหมือนหลงเข้าไปอยู่ในโลกของเทพนิยาย

วันนี้เป็นวันที่สามของการเดินทางไปยังเมืองหลวง

เหอชิงสูดหายใจเข้าลึกเพื่อสูดดมกลิ่นหอมเหล่านั้นเข้าไปเต็มปอด มือเกาะขอบหน้าต่างรถม้า มองดูทิวทัศน์ตรงหน้าอย่างรื่นรมย์ บรรายากศติๆ เช่นนี้ทำให้อดไม่ได้ที่จะแต่งกลอนสั้นๆ

“...โบตันผลิบานหอมยามเช้า ช่างน่าเศร้ายอดคนไม่เหลียวมอง”

เด็กชายวัยสิบขวบเก็บสายตากลับมาจากการชมดอกไม้ แล้วถามผู้เป็นน้องสาวอย่างสนใจ “หิมะ กลอนที่เจ้าแต่งหมายความว่าอย่างไรหรือ ซิงเออร์” เขาเอ่ยพลางหยิบหมั่นโถวขึ้นมากัดคำหนึ่ง รสชาติของมันแม้จะไม่อร่อยเท่ากับอาหารที่จวนแต่ก็พอประทึงความหิวโยได้

“ความหมายของเสี่ยวซิง คนที่ไม่สนใจในศิลปะอย่างเจ้าคงยากที่จะเข้าใจ” เด็กชายอีกคนที่อายุมากกว่าคลี่มพลางขยับพัดในมือไปด้วย เขาชอบหยอกล้อผู้ผู้น้อยอยู่เป็นนิตย บรรายากศติๆเช่นนี้เหมาะแก่การแก้งน้องชายยิ่งนัก

“พี่รอง ข้าคิดว่าท่านเองก็ไม่เข้าใจซิงเออร์เช่นเดียวกับข้า มิต้องมาทำเป็นว่าข้าหรือ!” เห็นสองพี่น้องเริ่มถกเถียงกัน เด็กน้อยจึงต้องรีบห้ามทัพแล้วชิงอธิบายเสียเอง

“ไม่ว่าจะเป็นใคร ยิ่งใหญ่แค่ไหน หากไม่สนใจรักษาความสุขที่ตนมีอยู่ ก็ล้วนแต่เป็นคนที่น่าสงสาร”

“พูดได้ดี! ลั้ว หากเจ้าฉลาดได้สักครึ่งหนึ่งของเสี่ยวซิง เติบใหญ่คงสามารถแบ่งเบารภาระท่านพ่อได้มาก” ชมเธอเสร็จก็ยังไม่วายหันไปแหวะน้องชายคนเล็ก สมกับที่ชื่อเหอพงเสียจริงๆ สายลมนี้ไม่ว่าจะพัดผ่านที่ไหนก็ทำให้คนอื่นสบายๆ คั่นๆ ไปทั่ว

และแล้วสงครามน้ำลายก็เริ่มขึ้นอีกจนได้ ร่างเล็กขี้เกียจฟังพวกเขาจึงส่งเสียงเรียกไปเรื่อย ๆ ขอไปนั่งด้านหน้ารถม้าเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศในการเดินทาง

พ่อบ้านผู้สุภาพชินกับการมีเธอเป็นตุ๊กตาหน้ารถม้าเสียแล้ว หลายวันมานี้เธอซึ่งมักจะทำแบบนี้เสมอ หากเบื่อๆ ก็จะขอมานั่งข้างๆ คนบังคับบังเหียนที่สลับสับเปลี่ยนกันอยู่สองคน ซึ่งก็คือกวนลู่และไปเล่อ

“คุณหนูเหอ หากไม่เคยพบท่านมาก่อน ข้าคงคิดว่ากลอนเมื่อครูนี้น่ามาจากท่านบัณฑิตชั้นสูงเป็นแน่” ไปเล่อเอ่ยชมพร้อมรอยยิ้มบางๆ สายตาของเขาก็มิได้โกหกเช่นเดียวกัน

ในความคิดของเขา เธอคงกลายเป็นเด็กอัจฉริยะไปแล้ว ด้วยเหตุนี้เจ้าตัวจึงได้แต่แกล้งไปอย่างเนียนๆ

“นี่เป็นกลอนที่ข้าจดจำมาจากท่านแม่ เห็นว่าเหมาะกับบรรยากาศเลยท่องออกมา”

“อ้อ” เขาพยักหน้ารับ ไม่เอ่ยสิ่งใดต่ออีก เธอเองก็ไม่ได้จะชวนเขาคุย แต่ดวงตากลับทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ดวงตากลมโตสีน้ำตาลกวาดมองไปรอบๆ เพื่อจดจำภาพสวยงามนี้ไว้ให้ได้มากที่สุด เห็นแล้วก็อยากจะให้สมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวได้มาเห็นทิวทัศน์งดงามด้วยกัน

ความคิดถึงที่เพิ่มพูนขึ้นมาในจิตใจทำให้มือเรียวเล็กของเด็กหญิงหยิบขลุ่ยที่เหอ-อวี่เหียนมอบให้ออกมา เสียงขลุ่ยดังคลอกับเสียงเสียดสีของใบหญ้าและเหล่าพฤกษาทั่วทำนองเป็นจังหวะสนุกสนาน ส่งเสริมให้ผู้ที่ได้ฟังอารมณ์ดีขึ้นกว่าเดิม แม้กระทั่งพี่ชายทั้งสองของเธอที่ได้เถียงกันอยู่ในรถม้าก็ยังหยุดฟังอย่างเพลิดเพลิน ลืมเรื่องที่ถกเถียงกันไปจนหมดสิ้น

เดินทางกันมาทั้งวัน คณะเดินทางของพวกเขาอีกมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง แสงตะวัน
ที่สาดส่องอยู่บนท้องนาแปรเปลี่ยนเป็นสีแสด ถึงเวลาเย็นที่กำลังจะย่างเข้าสู่ยามราตรี

“คืนนี้เราจะพักกันที่นี่” เสียงทุ้มของไปเล่อเอ่ยทำลายความเงียบขึ้นมา หลังจากที่ไม่ได้พูดอะไรมาหลายชั่วยาม เรียกให้ร่างของเด็กทั้งสามที่กำลังงีบหลับภายในรถม้ารู้สึกตัวตื่น

เด็กหญิงลืมตาขึ้นมาช้าๆ ในขณะที่เสียงของผู้คุมบังเหียนทางด้านนอกดังขึ้นอีกครั้ง

“วันพรุ่งนี้เราจะเข้าสู่เขตเมืองหลวง พวกท่าน...” จู่ๆ คำอธิบายของไปเล่อก็ซบเซา กลางคันพร้อมกับรถม้าที่หยุดลง

“มีอะไรหรือท่านไปเล่อ” เหอเฟ่งตะโกนถาม ทว่าน้องชายของเขานั้นหลับใหลกว่า ร่างของเด็กชายเดินตรงไปเปิดประตูรถม้าออกแล้วกระโดดลงไปตามด้านล่าง เธอซึ่งเอ็งก็รีบตามไป



อย่างไม่รอช้า

รถม้าขนาดใหญ่ของพวกเขาถูกขวางด้วยกลุ่มคนจำนวนหนึ่งซึ่งยืนมุงกันเป็นวงกลม ดูแล้วเหมือนกำลังจ้องมองอะไรบางอย่างซึ่งอยู่กึ่งกลางวงล้อมนี้ ด้วยความอยากรู้อยากเห็นเธอจึงตัดสินใจเดินเข้าไปใกล้มากยิ่งขึ้น โดยมีพี่ชายคนที่สี่เดินประกบข้างด้วยความอยากรู้อยากเห็นไม่แพ้กัน

“มันบาดเจ็บมีไข้หรือ”

“อย่าเข้าไปใกล้มันนะ ระวังมันจะทำร้าย”

“แล้วเราจะทำอย่างไรกันดี”

เสียงพูดคุยจึงมีมาดังอยู่ด้านบน ส่วนเด็กตัวเตี้ยอย่างพวกเธอก็เดินแหวกฝูงชนจากด้านล่าง กว่าจะฝ่าเข้ามาถึงด้านในได้ก็เล่นเอาเสียเหนื่อยหอบ ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้ลมหายใจของเด็กหญิงสะดุดลง ดวงตากลमสวຍเบิกกว้างมากขึ้นครั้นมองเห็น ‘สิ่งนั้น’ เต็มตา

ภาพเบื้องหน้าของเธอกับพี่ชายคือ จิ้งจอกหิมะสีขาวขนฟูฟ่อง ขนาดตัวของมันใหญ่จนให้ความรู้สึกเหมือนหมาป่ากำลังนอนขดตัวอยู่ มันพยายามเก็บซ่อนหางที่บาดเจ็บให้พ้นจากสายตาผู้คน ทว่ากลิ่นโลหิตกลับลอยคลุ้งไปทั่วอย่างไม่สามารถปิดได้

ของเหลวสดย้อมลำตัวส่วนหนึ่งจนกลายเป็นสีแดง ดวงตาแข็งกร้าวตื้นฉาวแววอ่อนล้า หากมันไม่หมดแรงจริงๆ คาดว่าจิ้งจอกตัวนี้คงไม่มัวมานอนขดอยู่กลางถนนเช่นนี้เป็นแน่

มีชายสูงวัยคนหนึ่งขยับเข้าไปใกล้ร่างสีขาว มันก็ชูคำรามใส่จนเขาไม่กล้าเข้าไปใกล้ ชาวบ้านหลายวัยต่างก็หันมามองหน้ากันอย่างปริศนาหรือ เสียงพูดคุยดังอย่างไม่หยุดหย่อน ทว่าพวกเขาก็ยังไม่ได้ข้อสรุปว่าจะทำอย่างไรกับมันดี

จิ้งจอกตัวนี้นอนขวางถนนที่ผู้คนต้องเดินสัญจรไปมา หากปล่อยทิ้งไว้ก็อาจจะโดนมันทำร้ายเอาได้ แต่พอเข้าไปใกล้ก็โดนขู่ใส่อย่างดุร้าย

เธอซึ่งสุดท้หยใจเข้าลึก กลืนความเลียดเรียกสติของเธอให้กลับคืนมาจากอาการตกตะลึงในความงดงาม ยิ่งเห็นจิ้งจอกตัวนี้บาดเจ็บหนัก เธอก็ไม่อาจนิ่งดูตายได้อีก

เท่าเล็ๆ ตัดสินใจก้าวออกมาเบื้องหน้าก้าวหนึ่ง เรียกให้ดวงตาเรียวคมของจิ้งจอกหิมะหันขวับมามองทันใด มันส่งเสียงขู่ในลำคอเช่นทุกครั้ง ในขณะที่ชาวบ้านต่างสามัคคีพากันถอยห่างไปอีกก้าวหนึ่งด้วยอาการหวาดผวและตกใจ

เธอซึ่งซงกเท้าที่กำลังจะก้าวเข้าไปใกล้มากขึ้น เมื่อมีมือของใครบางคนยื่นมารั้งตัวเธอเอาไว้เสียก่อน แรงบีบที่แขนทำให้เธอซ่อนตาขึ้นมอง ก็พบว่าเป็นเหล่า

“ข้าไม่เป็นไร” เสียงเล็กกล่าว ทว่าอีกฝ่ายก็ยังไม่วางใจ มือเล็กทว่าหยาบกร้านเพราะ

ผ่านการฝึกกระบี่มาหลายปีจับแขนของเธอไว้แน่นไม่ยอมปล่อย เด็กหญิงจึงคิดว่าตนจำต้องเปลี่ยนแผนเสียใหม่

“เช่นนั้น พี่จะไปกับข้าก็แล้วกัน” เหลอกลัวสายแรงบีบออกเล็กน้อย แววดาเขามิความลังเลเหมือนกำลังตัดสินใจ ดวงตากลอปไปมารวกับต้องการหาข้อสรุปให้ตนเอง

เหอซิงยืนรอพี่ชายอย่างใจเย็น เวลาผ่านไปเพียงไม่นานเด็กชายก็ยอมก้าวเท้าตามมา พร้อมทั้งรวบรวมลมปราณเอาไว้ที่ฝ่ามืออีกข้าง ดวงตาสว่างสักร่างใหญ่อย่างระงับภัย

เมื่อพี่สี่ของเธอไม่คัดค้านอะไรอีก ร่างเล็กก็วางใจขึ้นมาเปละหนึ่ง ใบหน้าน่ารักหันมาเผชิญหน้ากับสัตว์ที่มีร่างใหญ่กว่าตนหลายเท่า จ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีเงินคู่สวย

สัตว์ร้ายเห็นเธอจับจ้อง มันจึงเลือกที่จะจ้องกลับมามากมายไม่ว่าตาเช่นเดียวกัน ผิดกันตรงที่ว่าแววดาของมันแสดงออกถึงความรู้สึกที่หลากหลาย ทั้งหวาดระแวง ชุ่มชู่ และเหนียวล้าอยู่ในที่

‘ความต้องการช่วยเจ้าจริงๆ ให้ข้ารักษาเจ้าเถิด’

เธอสื่อสารความคิดผ่านทางแววดา ด้วยความที่ชาติที่แล้วเธอเรียนจบคณะสัตวแพทยศาสตร์ จึงคุ้นเคยกับการรับมือกับสัตว์เป็นอย่างดี ว่ากันว่าสัตว์นั้นมีสัญชาตญาณดีกว่ามนุษย์ มันเชื่อมั่นในความรู้สึกมากกว่าเหตุผล

เหอซิงคิดในตอนที่ก้าวเท้าเล็กๆ ไปด้านหน้าอีกครั้งอย่างเชื่องช้าและมั่นคง ส่วนดวงตาสีน้ำตาลก็สื่อความเมตตาออกมาอย่างเต็มเปี่ยม แววดาหันหาหัวเด็กอายุแปดขวบคนหนึ่งจะทำได้!

ชาวบ้านทั้งหลายต่างมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างตะลึงงัน เด็กน้อยผู้นี้ช่างมีจิตใจที่กล้าหาญและบ้าบิ่นเหลือเกิน ขนาดพวกเขาเป็นผู้ใหญ่ยังไม่กล้าเข้าไปใกล้สัตว์ที่ดุร้ายและบาดเจ็บมากถึงเพียงนี้

เวลานั้นเองที่ไปเล่อ กวนลู่ และเหอฟงเพิ่งเดินทางมาถึง ครั้นพอบ้านแห่งเจ้ากรมการคลังได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในวงล้อมของฝูงชนก็ตกใจจนอ้าปากค้าง

“นาง...นางไม่รู้หรือว่าสัตว์บาดเจ็บนั้นดุร้ายเพียงใด!” น้ำเสียงของเขาร้อนรนอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งนั่นก็เรียกให้เด็กชายวัยสิบสามปีหันไปมอง

เขารู้ถึงความสามารถของเหอซิงดี อีกทั้งน้องชายคนเล็กของเขาก็ออยู่ด้วย คิดมาถึงตรงนี้ ดวงตาของเหอฟงก็หริ่งกว่าเดิม ก่อนจะตัดสินใจเดินตรงไปยังหลังร้อมมาเพื่อหยิบของบางอย่าง

ครั้นได้สิ่งที่ต้องการแล้ว เหอฟงก็ก้าวเข้าไปในฝูงชน หาได้สนใจคำวิจารณ์ของผู้อื่นไม่



เหอชิงยังคงเพ่งสมาธิทั้งหมดไปยังร่างจิ้งจอกขาว ม่านตาเรียวในดวงตาคู่สวยยิ่งหดแคบลงทุกจังหวะที่เธออย่างเท่าเข้าไปใกล้ เสียงร้องขู่อังคักมากขึ้นทุกที

ร่างของเด็กชายวัยสิบขวบก้าวตามเธอมาอย่างเชื่องช้าและระแวงระวัง เหงื่อที่ไหลออกมาจากมือซึ่งเกาะกุมแขนของคนตัวเล็กเอาไว้ แสดงให้เห็นว่าเขากำลังตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

ใช่ว่าเขาจะตื่นเต้นเป็นคนเดียว แม้สีหน้าของเหอชิงจะยังนิ่งเฉย แต่ในความเป็นจริงแล้วเธอเองก็กลัวอยู่เหมือนกัน!

‘เพียงจะได้เกิดใหม่ ใช้ชีวิตได้แค่แปดปี ถ้าเกิดว่าตายแล้วกลับไปเจอเทพผู้นั้นอีก เขาคงหัวเราะเยาะฉันแล้วถึงไปให้ฉันลงไปเกิดอีกสักทีหนึ่งเน’

เพียงแค่คิดว่าต้องเริ่มใหม่จากศูนย์อีกรอบ เด็กหญิงก็นึกย้อนกลับไปยังเรื่องราวมากมายที่ผ่านมาในช่วงเวลาแปดปี แค่คิดว่าต้องไปเกิดและใช้ชีวิตใหม่ในร่างเด็กอีกคราก็เหนื่อยใจเสียแล้ว

การที่เหอชิงสละความกลัวของตนเอาไว้โดยไม่แสดงอาการหวาดกลัวหรือลังเลออกมา ก็เพื่อเป็นการให้กำลังใจตนเอง รวมไปถึงผู้เป็นพี่ชายที่กำลังเสี่ยงอันตรายอยู่ด้วยกัน

“พี่สิ...” เสียงเล็กกระซิบเรียกคนข้างๆ ส่งผลให้เหอหลี่ตื่นตัว รีบกำหน้าซึ่งมีเค้าความหล่อเหลาตั้งแต่ในวัยเยาว์ลงมาเพื่อตบใจฟุ้งสิ่งทีเธอจะพูด เหอชิงกระซิบแนบใบหูของเขาโดยไม่ละสายตาไปจากจิ้งจอกตรงหน้า เสียงพูดคุยของชาวบ้านดังขึ้นเป็นระลอก

ใจหนึ่งพวกเขา ก็อยากจะทำปرام แต่อีกใจหนึ่งก็อยากดูต่อจนจบว่าเด็กน้อยทั้งสองจะสามารถเข้าถึงตัวสัตว์ร้ายได้หรือไม่ พวกเขาทั้งลุ้นระทึกและตื่นเต้น นานแค่ไหนแล้วที่ไม่มีเรื่องที่น่ายินใจแบบนี้ให้ชม

หากไม่ไหวจริงๆ...พวกเขาก็จะต้องรีบเข้าไปช่วยเด็กน้อยต่างถิ่นทั้งสองออกมา

เหอชิงผล่ออกเมื่อบอกสิ่งที่ต้องการจนหมดสิ้นแล้ว ผู้เป็นพี่ชายพยักหน้ารับทำให้เธอใจชื้น พี่สิเป็นคนสนิทกับเธอมากที่สุดใบรรดาพี่ชายทั้งหมด เธอและเขาอายุห่างกันเพียงสองปีและมีนิสัยที่เข้ากันได้ โดยเฉพาะการไม่ชอบกฎระเบียบทั้งหลายที่ได้ยินทุกวันจนเบื่อหน่าย

เมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เธอก็หันกลับไปจ้องร่างของจิ้งจอก คาดเดาจากสายตาคงเหลือเพียงสามก้าวเล็กๆ ก็จะถึงตัวสัตว์ที่บาดเจ็บแล้ว จึงสาวเท้าเข้าไปใกล้ยิ่งขึ้น คราวนี้จิ้งจอกที่รู้สึกถูกรุกรล้าอาณมาเขตมากจนเกินไปก็พยายามยกกายลุกขึ้นเตรียมจะกระโจนเข้าหา แต่บาดแผลฉกรรจ์ที่เท้าก็ดึงให้มันลงไปนอนที่พื้นตามเดิม

แต่แค่จังหวะนั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้หัตถ์สัตตแพทย์สาวสังเกตเห็นบาดแผลได้ทันที ลักษณะเหมือนถูกของมีคมบาด น่าจะเป็นกับดักของนายพรานหรือเกิดจากการต่อสู้กับสัตว์ชนิดอื่นที่มีเขี้ยวเล็บแหลมคม

เธอล้วยเปลี่ยนมือที่จับแขนเรียวยาวเล็กมากุมมือน้องสาวเอาไว้แทน แรงแบบครั้งแรกทำให้เธอซึ่งเดินเข้าไปใกล้อีกก้าว แรงแบบครั้งที่สอง...ก้าวที่สอง และสาม

ผู้เป็นพี่ชายใช้วิชาตัวเบาพุ่งตัวนำออกไปเป็นคนแรก เขาดึงผ้าคาดเอวออกมาจากตัวก่อนจะพันรวมปากที่อ้าออกของสุนัขจิ้งจอก ความเร็วของร่างเล็กยิ่งกำจัดอุปสรรคในการเคลื่อนที่ให้หมดไป แม้ปกติจิ้งจอกจะเป็นสัตว์ที่ว่องไว แต่อาการบาดเจ็บก็ทำให้มันสู้ไม่ไหว ปากที่ยาวออกมาจึงถูกเด็กชายมัดเอาไว้หลายทบด้วยผ้าคาดเอว

แต่ร่างที่ถูกพันจนการกัมปายามจะสะบัดตัวเธอล้วยออกอย่างสุดความสามารถจนเด็กชายแทบจะยื้อเอาไว้ไม่อยู่ ด้วยเหตุนี้เธอจึงจึงขยับกายอย่างว่องไว ถือโอกาสที่สัตว์ร้ายถูกจับตัวรับล้วยมือเข้าไปในสาบเสื้อก่อนจะดึงมือออกมา

ทั้งไปเลื้อและกวณลู่ที่ยืนดูอยู่ไกลๆ รีบแทรกร่างของตนเข้าไปในฝูงชนเพราะความเป็นห่วงและประหลาดใจในเวลาเดียวกัน สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นน่าอัศจรรย์ใจเหลือเกิน!

ผู้คนรอบข้างต่างพากันกลั่นหายใจ สายตาหลายสิบคู่จ้องไปยังจุดที่กลางอย่างตกตะลึง ผิดกับผู้ล้วยมือที่ละความสนใจจากสิ่งเหล่านั้นไปโดยสิ้นเชิง

สิ่งที่เธอชิงดึงออกมาคือผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กที่เจ้าตัวทาบมันลงบนจมูกของสัตว์ร้ายตัวนั้น! แล้วที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือ มือเล็กๆ อีกข้างยังกอดคอของมันเอาไว้แน่นเพื่อกันไม่ให้มันเบือนหน้าหนี!

“นี่...” กวนลู่ฮานออกมาอย่างไม่อยากเชื่อสายตา เขายืนตาแฉะๆ ขณะที่หันไปมองบุรุษข้างกาย พบว่าดวงตาของพ่อบ้านไปเลื้อเบิกโพลง ภาพสะท้อนในดวงตาคือร่างของสัตว์สี่ขาขนาดใหญ่ที่กำลังติดดิน โดยมีเด็กหนึ่งหญิงหนึ่งชายคอยกดทับตัวมันเอาไว้ซึ่งไม่มีท่าทีหวาดกลัวหรือสงสัยเสียงร้องแต่อย่างใด

ทว่าหลังจากที่มันเดินไปมาสักพักใหญ่ ในที่สุดแรงแข็งขึ้นก็หมดลงอย่างช้าๆ ก่อนที่สุนัขจิ้งจอกขนสีขาวราวหิมะจะสลบไสลในที่สุด เทอพงษ์จึงร้องหว่าอยู่ก่อนแล้ว จึงก้าวเข้าไปยังคนทั้งสองพร้อมกับกล่องยาที่หยิบออกมาจากท้ายรถม้า

“ขอบคุนพี่รอง” เธอชิงกล่าวกับคนที่ส่งกล่องยาให้เธออย่างรู้ใจ รีบล้วยมือรักษาบาดแผล ขณะที่เธอล้วยคลายผ้าผูกเอวที่แทบจะขาดอยู่รอมร่อออกจากปากของจิ้งจอก

ดวงตาคมหม่นแสงลงเล็กน้อย นี่เป็นผ้าผูกเอวสีโปรดของเขาเสียด้วย...

กว่าจะรักษาเสร็จก็เลินเอาเหงื่อท่วมตัว ร่างเล็กๆ นี่ทำให้เด็กอย่างเธอทำงานไม่ค่อย



ถนัดสักเท่าไร ได้แต่หวังในใจให้ตนโตเร็วๆ มือเล็กจัดการเย็บแผลจนเสร็จก็พันผ้าพันแผลทับโดยมีเทอพวงคอยช่วยเหลือ

เมื่อมันใจแล้วว่าทุกขั้นตอนสำเร็จไปด้วยดี ผู้ใหญ่ในร่างเด็กจึงหันไปให้ความสนใจกลุ่มคนรอบกายอีกครั้งเหมือนกำลังมองหาใครบางคน

ฝ่ายชาวบ้านที่กำลังจะก้าวเท้าเข้ามาช่วยพวกเธอตั้งแต่ตอนที่สัตว์ร้ายเริ่มต้นรณรงค์แต่ยืนนิ่งอยู่กับที่ ภาพที่พวกเขาเห็นคือเด็กหญิงอายุแปดขวบโปะยาสลบไปจิ้งจอกหิมะที่ตัวใหญ่กว่านางหลายเท่า ทั้งยังลงมือรักษาสัตว์ร้ายอย่างเชี่ยวชาญ!

เด็กน้อยคนนี้เป็นศิษย์ของผู้ใด! เหตุใดจึงมีความกล้าหาญและรู้วิชาแพทย์ทั้งๆ ที่ยังอายุน้อยเพียงนี้ได้!

ถึงแม้ว่าพวกเขาอยากจะถามเด็กหญิงคนนั้นมากเพียงใด แต่ก็ต้องพากันสงบท่าทีเมื่อสบเข้ากับดวงตาเรียบเย็นจากพี่ชายทั้งสองของเธอ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงหันมามองหน้ากันก่อนจะสลายการมุงดูไปอย่างเอื่อยเฉื่อย

ฝ่ายเหอชิงหาได้สนใจไม่ เพราะเธอกำลังมองหาคนเพียงคนเดียวเท่านั้น ดวงตาสีน้ำตาลหยุดลงที่ไปเล่อซึ่งยืนท่าหน้าเหลอหลาดิวิสัยอยู่ไม่กี่ไกลไม่ไกล ก็ส่งเสียงเรียกทันที “ท่านไป ปรบกวท่านแล้ว”

“หะ...หา” มารยาทและความสุภาพถูกกลืนเลื่อนไปชั่วขณะ ชายผู้มีใบหน้าสะอาดสะอ้านทำได้เพียงพยักหน้ารับทุกๆ ที่ไม่รู้ว่าจะจะปรบกวเขาเรื่องอะไร แวตามันเงยผิดจากเวลาปกติจนเหอชิงแทบจะหัวเราะออกมา แต่รู้ดีว่าไม่ควรเลยต้องกลั้นเอาไว้จนไหลล้น

โรงเตี๊ยมแห่งเดียวในหมู่บ้านถูกเหมาโดยคณะเดินทางเล็กๆ ที่ไม่ธรรมดา ส่วนสาเหตุที่ต้องเหมานั้นเพราะว่าเจ้าแก๊เอตไอดครวญเสียยกใหญ่ เนื่องจากไม่มีใครยอมพักที่โรงเตี๊ยมของเขาเนื่องจากการจองห้องพักห้องหนึ่งเพิ่มให้จิ้งจอกหิมะที่บาดเจ็บอีกหนึ่งตัว

แม้เหอชิงจะอธิบายแล้วอธิบายอีกว่ายาสลบของเธอจะทำให้มันหลับจนถึงเช้า ไม่พุงไปทำร้ายหรือกัดหัวใครแน่นอน ทว่าคำพูดของเด็กอายุแปดขวบคงจะขาดความน่าเชื่อถือโดยสิ้นเชิง เจ้าแก๊จึงยินกรานให้ไปเล่อเหมาโรงเตี๊ยมนี้เสีย มิเช่นนั้นก็อย่าหวังว่าจะให้จิ้งจอกหิมะที่บาดเจ็บอยู่ถูกหามาเข้า

ในเมื่อเจ้าแก๊ไม่ยอมแล้ว ร่างเล็กเองก็ต่อต้านไม่แพ้กัน ยินกรานกับไปเล่อว่าถ้าไม่ให้จิ้งจอกหิมะตัวนี้พักที่โรงเตี๊ยม เธอเองก็จะไม่พักเช่นเดียวกัน พ่อบ้านแห่งจวนเจ้ากรมการคลังซึ่งอยู่ในสภากะดัดตน ได้แต่มองซ้ายทีขวาที ยืนกรังอยู่เกือบชั่วยาม สุดท้ายจึงต้องยอมเพราะความอดทนของเธอเกินขีดจำกัดของเด็กปกติ งานนี้เล่นเอาสั่งเวรเลือดให้ยุ่งไปหลายลิตรกว่าจะได้เข้าไปยังห้องพัก

“เจ้านี้มีบุญมากแค่ไหนรู้ไหม” เสียงของเด็กชายที่ยังไม่แตกหนุ่มเอ่ย มีประกายเย็นเยียบในดวงตาคมที่จ้องมองผู้เป็นน้องสาวสุดที่รัก ซึ่งกำลังหย่อนผ้าที่เต็มไปด้วยคราบเลือดและฝุ่นลงไปในอ่าง มือเล็กจัดการบิดมันให้แห้งแล้วลอมมือที่ความสะอาดจึงจ้องกหิมะที่สลับสไลด์ต่อไป

แน่นอนว่าเหอฟงไม่ได้พูดกับเธอ แต่คงกำลังสาปแช่งจิ้งจอกหิมะนี้ในใจจนจบไปหลายร้อยรอบเสียมากกว่า

ส่วนพี่ชายคนเล็กก็ทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ แพทย์ตัวน้อยแหว่งขาที่ยังยาวไม่ถึงพื้นไปมาพร้อมกับชะงอกหน้าเข้ามาดูแผลที่เธอจัดการเย็บไปเมื่อตอนเย็น

แม้ฝีเข็มของเธอจะไม่ได้ดีมาก แต่สมัยที่เธอเรียนอยู่ก็ยังได้รับคำชมจากอาจารย์บ่อยๆ เลยนะว่าเก่งขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเธอก็ได้แต่หวังว่ามันจะดียิ่งๆ ขึ้นไปอีกในอนาคต

“ตั้งแต่เด็ก เจ้าก็ไม่กลัวเลือด ขนาดวิ่งหกล้มเองจนเลือดออก เจ้าก็ทำเพียงถอนหายใจแล้วต่อว่าตนเองว่าโง่เท่านั้น ข้าซังจะสงสัยแล้วสิว่าตกลงข้ามีน้องสาวหรือน้องชาย”

“พี่สี่ ท่านพูดเช่นนั้นแปลว่าชมหรือว่าซ้ำกันแน่” คนที่ไม่แน่ใจหันไปหรีตาและแยกเขี้ยวใส่เขา ซึ่งเจ้าพี่ชายตัวดีก็หัวเราะว่า หยิกแก้มยู้ๆ ของน้องสาวที่หนึ่ง แล้วค่อยลูบศีรษะเลิกลอยรักใคร่เอ็นดู

เจ้าของใบหน้าน่ารักเก็บสายตากลับมา พันผ้าพันแผลผืนใหม่แล้วรีบจัดการขนที่เปื้อนเลือดของจิ้งจอกหิมะให้เสร็จ เมื่อเรียบร้อยแล้วก็เดินตรงไปที่ประตู ก่อนออกไปก็ไม่ลืมที่จะพูดขึ้นมาลอยๆ ประหนึ่งว่าพึ่งพาพันกับตัวเอง “จริงๆ แล้วข้าก็ไม่แน่ใจว่ายาสลบจะหมดฤทธิ์เมื่อไหร่”

เท่านั้นแหละ เหอฟงที่นั่งนิ่งรักษากิริยามาตลอดถึงกับดั่งตัวลู่ขึ้นเหมือนติดสปริงฝ่ายเหลือที่อารมณ์ดีอยู่เมื่อครู่ก็เปลี่ยนเป็นตกใจจนตาเหลือก ทั้งสองรีบโกยแนวออกจากห้องตามเธอไปติดๆ โดยมีเสียงหัวเราะใสๆ ของเด็กหญิงดังขึ้นอย่างซ้ำซ้อน

‘เด็กเนี่ยหน้า หลอกง่ายเสียจริง’

คำคืนนั้นเด็กหญิงรู้สึกเหมือนถูกสายตากู่หนึ่งจ้องมองอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้สะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกอยู่หลายครั้ง จนทำให้พี่ชายทั้งสองพลอยตื่นไปด้วย

เด็กทั้งสามคนได้นอนห้องเดียวกันโดยพวกเขาอ้างว่าเธอจะเหงา ซึ่งอันที่จริงเธอกลับคิดว่ามันเป็นข้ออ้างของทั้งสองที่รู้สึกเหงาเองเสียมากกว่า

ไปๆ มาๆ เหอซิงก็พลอยหลับไปทั้งๆ ที่รู้สึกว่าจะจ้องมองอยู่แบบนั้น ครั้นถึงเวลาเช้าของวันต่อมา จิ้งจอกหิมะก็ไม่อยู่ในห้องเสียแล้ว



เหอชิงกวาดตามองดูห้องที่ว่างเปล่า รู้สึกเบาใจไปเปลาะหนึ่งที่มันไม่ได้แกะผ้าพันแผลออก ข้าวของเครื่องใช้ในห้องล้วนอยู่ในตำแหน่งเดิม ไร้รอยขีดข่วนหรือสูญหาย ดูทำใจจอกหิมะตัวนั้นจะรู้จักมารยาท ไม่อาละวาดเมื่อพื้นคื่นสติ และมันคงแข็งแรงพอจึงจะไปโดยที่ไม่มีใครพบเห็น

เมื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ากันครบทั้งสามคน ไปเล่นก็เรียกพวกเธอลงไปกินอาหารเข้า จากนั้นทั้งคณะก็ออกเดินทางต่อเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา

ห้องถนนเริ่มครึกครื้นขึ้นเรื่อยๆ เมื่อยิ่งเข้าใกล้เมืองหลวง มีรถม้าจำนวนมากต่อแถวกันอยู่ที่หน้าประตูเมืองยาวออกมาไกล แต่เนื่องจากรถม้าที่พวกเธอนั่งเป็นของจวนเจ้ากรมการคลังจึงได้อภิสิทธิ์ ไม่จำเป็นต้องไปต่อแถวคอยเหมือนรถม้าคันอื่นๆ เพียงแค่พารถม้าไปยังหน้าประตูเมือง เปิดรถม้าให้พวกเขาตรวจดูเล็กน้อย ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งก้านธูปก็ผ่านประตูเมืองเข้าสู่เขตเมืองหลวง

ตึกกรมบ้านช่องนับว่าเจริญกว่าเมืองหยวนเหยา ห้องถนนและสิ่งปลูกสร้างล้วนใหม่และสะอาด จุดที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดคงจะเป็นผู้คนมากมายที่เดินกันขวักไขว่ เสียงพูดคุยและเสียงหัวเราะมีให้ได้ยินอย่างไม่ขาดสาย

เด็กหญิงเกาะหน้าต่างรถม้าด้วยท่าที่ซอบทำเป็นประจำ ดวงตากลมโตะเหม่อมองออกไปด้านนอกอย่างตื่นเต้น จนกระทั่งสายตาไปสะดุดเข้ากับซอยเล็กๆ ซอยหนึ่งซึ่งมีเด็กและผู้หญิงนั่งอยู่เป็นจำนวนมาก พวกเขาต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้าชาดๆ สีหน้าและแววตาไร้ซึ่งชีวิตชีวาโดยสิ้นเชิง

ไม่ว่าจะเป็นที่ไหน แม้กระทั่งในเมืองที่เจริญก็ยังมีคนยากจนอยู่ดี คิดไปแล้วก็อดนึกถึงตัวเองในชาติที่แล้วไม่ได้ หากเธอคิดยอมแพ้กับโชคชะตาที่เป็นเด็กกำพร้า ก็คงมีสภาพไม่ต่างจากพวกเขาเท่าไรนัก

ในที่สุดรถม้าก็หยุดลงที่หน้าจวนใหญ่ ความโอ่อ่าทำให้เจ้าของร่างเล็กเพลอเหม่อปากแน่นอย่างประหม่า ความว่องที่ลี้ภัยสมมาหายเป็นปลิดทิ้ง ก่อนจะแทนที่ด้วยความแปลกใหม่

เหอลั่วเองก็ตื่นเต้นไม่ต่างไปจากเธอ ผิดกับพี่ชายคนรองที่มีสีหน้านิ่งเฉย เขาก้าวนำพวกเธอไปเป็นคนแรก โดยมีไปเล่คอยนำทาง ส่วนกวนลู่ก็งุ่มง่ามไปยังโรงเก็บม้าทางด้านหลัง

พอบ้านประจำจวนเจ้ากรมการคลังพาพวกเธอทั้งสามเดินตัดผ่านสวนหินขนาดใหญ่ซึ่งเด็กหญิงคิดว่าเหม่อเหยยนคงปลื้มใจน่าดู ไม่นานนักพวกเธอก็มาถึงเรือนรับรองเหอชิงเล็กคืบหน้า เมื่อเห็นว่าใต้เท้าจางนั่งรอพวกเธออยู่ก่อนแล้ว

เจ้ากรมการคลังคือชายซึ่งมีอายุเข้าใกล้เลขห้า รอบตัวมีกลิ่นอายไม่ธรรมดา ดวงตา

ลึกล้ำ สีหน้ายิ้มแย้มเป็นมิตร ในขณะที่ข้างกายเขาคือสุหิณวีรสาวซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ก้นตัวไบพ่นารูปหัวใจของนางโดดเด่นสะดุดตา โดยมีร่างเล็กๆ ของบุตรสาวคนเล็กของบ้านอยู่ในอ้อมแขน

“พี่หญิงชิง ท่านมาแล้ว” จางไม่ส่งเสียงอย่างดีใจ กระโดดลงจากอ้อมแขนของมารดา แล้วปรี๊ดเข้ามากอดเธอแน่น ความสนิทสนมที่มอบให้ทำให้ผู้ไม่คุ้นชินยิ้มขยิบขึ้น แต่ก็กอดคนร่างเล็กตอบ ในขณะที่เด็กชายอีกสองคนซึ่งเดินทางมาด้วยโด่งกายคารวะผู้อาวุฒากว่าทั้งสอง

“คารวะได้เท่าจาง สุหิณนาง”

เหอชิงได้ยืนดั่งนั้นก็รีบคลายอ้อมกอดจากจางไม่ ย่อกายเคารพทั้งสองเช่นกัน จางไม่เองก็รู้ว่าจะยอมแพ้ง่ายๆ เด็กน้อยวัยหกขวบยังคงเกาะแขนเรียวขาวราวกับผิวหยกของเธอแน่นไม่ยอมปล่อย

“คุณชายน้อยทั้งสองท่านนี่คงเป็นบุตรคนรอง เหอฟง และบุตรคนที่สี่ เหลือกระดูกมะ” สุหิณนางเอ่ยเสียงหวานขณะที่ลุกขึ้นยืน ทุกย่างก้าวอ่อนช้อยงดงามราวกับผ้าแพรที่พลิ้วไปตามกระแสลมหน้าชื่นชม ดูจากท่าทีแล้วคงมีความเป็นมาไม่ธรรมดา มิเช่นนั้นคงไม่ได้รับการฝึกอบรมมาอย่างดีเช่นนี้

“ขอรับ นึกไม่ถึงว่าสุหิณผู้ดังตามจะรู้จักพวกเรา ซึ่งเป็นเพียงบุตรของนายอำเภอเล็กๆ นอกเมือง นับเป็นวาสนาของพวกเรายิ่งนัก” เด็กชายเจ้าคารมเริ่มหยอดคำหวาน ขณะที่ผู้เป็นน้องชายกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างเอือมระอา ประสานกับเสียงหัวเราะคิกคักของจางไม่ที่เห็นว่าเป็นเรื่องสนุกสนาน

หญิงสาวผู้มีทรวดทรงงดงามเลิควัยขึ้นอย่างประหลาดใจ ถึงแม้ว่านางจะรูปโฉมงามแต่ในจวนแห่งนี้นางมีศักดิ์เป็นเพียงสุหิณคนที่สามของท่านเจ้ากรมการคลังเท่านั้น

แต่ถึงกระนั้นเบื้องหลังของนางก็เป็นถึงบุตรสาวของขุนนางใหญ่ในวังหลวง คำชมทั้งหลายแหล่ล้วนเคยได้สดับฟังมาแล้วทั้งสิ้น การมาได้ยินคำสรรเสริญจากปากของเด็กอายุสิบสามก็แปลกใหม่มิใช่น้อย นางจึงยิ้มรับอย่างเอ็นดู

“พวกเจ้าเดินทางมาหลายวันคงจะเหนื่อย เหอชิง ข้าดีใจนักที่เจ้ามา โมเออร์ช่วงนี้บ่นคิดถึงเจ้าทุกวัน พวกเจ้ารีบไปพักผ่อนเถิด ประเดี๋ยวคืนนี้หลังอาหารค่ำจะมีเทศกาล ‘ระบำวิหค’ จัดขึ้นในตัวเมือง ข้าจะให้คนนำทางพวกเจ้ากับโมเออร์ไปเยี่ยมชม ถือเป็นของขวัญต้อนรับพวกเจ้า” เสียงเข้มของผู้เป็นเจ้าบ้านเอ่ยอย่างใจดี ทว่ากลับขัดความตั้งใจเดิมของเหอชิงที่คิดจะคุยกับจางจื่อหิงเรื่องของขวัญที่เขาชอบส่งมาให้

อีกฝ่ายตัดช่องทางในการกล่าวของเธอเช่นนี้ ดูท่าคงทำอะไรไม่ได้นอกเสียจาก

เอออตามเขาไปก่อน ใบหน้าน่ารักของเหอชิงเผยรอยยิ้มที่ปกปิดความคิดเอาไว้อย่างมิดชิด แสดงท่าที่เหมือนกับเด็กหญิงทั่วไป

“ที่หญิงชิง ท่านจะต้องชอบแน่ๆ ระบุว่าทิศที่เมืองหลวงสวยงามมาก” เสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวเสริม รอยยิ้มกว้างประดับบนใบหน้าของคนที่มีร่างเล็กกว่า

เทศกาลร่ำาวีท คือเทศกาลที่จัดขึ้นในช่วงต้นฤดูฝนของทุกปี เทศกาลนี้เป็นการ เนิลิมฉลองทั่วทั้งแคว้นเยว เพื่อขอบคุณเทพเจ้าแห่งสายฝนที่ประทานน้ำฝนมาให้ประชาชน ทั้งหลายได้ใช้ ไม่ว่าจะเป็นการบริโภคอุปโภคในครัวเรือน หรือแม้แต่ใช้สำหรับการเกษตรกรรม

ว่ากันว่าเทพเจ้าแห่งสายฝนชอบแปลงกายเป็นนกลงมาเที่ยวเล่นบนโลกมนุษย์ หาก เห็นว่าที่ไหนแห้งแล้ง ก็จะประทานน้ำฝนชุ่มฉ่ำมาให้ จึงเป็นที่มาของเทศกาลนี้

เหอชิงเข้าร่วมเทศกาลนี้ที่หยวนเหยาทุกปี ไม่รู้ว่าในเมืองหลวงจะแตกต่างกันบ้าง หรือไม่ ครั้นพอได้เห็นประกายระยิบระยับในดวงตาของจางโมแล้ว เทศกาลนี้คงจะสวยงาม มากอย่างแน่นอน

ใต้เท้าจางและซูหยินไม่รังเกียจเธอเอาไว้วันไหน แม้จางโมจะจ้องมองอยู่ข้าง แต่ก็ยอม ปล่อยให้เธอได้พักผ่อนแต่โดยดี

ไปเล่พาเธอและพี่ๆ มายังเรือนพักแห่งหนึ่งทางฝั่งตะวันออก เรือนแห่งนี้ประกอบ ไปด้วยหนึ่งห้องโถงและสองห้องนอน ถึงอาบน้ำที่บรรจุน้ำร้อนถูกเตรียมพร้อมไว้แล้ว พวก เธอสามคนจึงแยกย้ายกันไปอาบน้ำ ทว่าสิ่งที่ทำให้เหอชิงถึงกับสะดุ้งโหยงคือ หญิงสาววัย สิบหกสิบเจ็ดสองคนกำลังนั่งรออาบน้ำให้เธออยู่ในห้อง!

ตามปกติให้เสียหยาบอาบน้ำให้ก็อายพออยู่แล้ว ถึงกระนั้นก็ยังพอทนได้เพราะเห็น กันมาตั้งแต่เด็ก แต่นี่มันเกินที่ทนอย่างเธอจะรับไหวจริงๆ

เสียงใส่พยายามไล่พี่สาวทั้งสองแบบสุภาพให้ออกมาด้านนอก ใช้เวลากล่อมอยู่นาน เสียจนเหอชิงแทบจะหลับทั้งยืน เธอไม่เข้าใจเหมือนกันว่าคนจะยุ่งอะไรกับเธอเวลาอาบน้ำ หนักหนา ที่บ้านก็มีพี่ใหญ่ของเธอคนหนึ่งแล้ว มาที่จวนท่านเจ้ากรมการคลังก็เจอพี่สาวอีก สองคนซึ่งมีอาชีพไม่ต่างกัน

‘ถ้าร่างของฉันโตเป็นสาวแล้วค่อยมีอะไรน่าดูหน่อย นี่ฉันอยู่ในร่างเด็กแปดขวบยัง รู้สึกรู้ว่าไม่เห็นมีอะไรน่าดูเลย ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าจะดูอะไรกัน’

หลังจากเสียเวลาไปประมาณครึ่งชาติเศษในการเจรจา อันที่จริงก็ไม่ได้นานขนาดนั้น ในที่สุดเธอก็สามารถเกลี้ยกล่อมให้พวกนางออกไปได้สำเร็จ แต่พวกนางที่พลาดจากการ อาบน้ำแล้วก็ยังคงติดด้านที่จะแต่งตัวให้ ซึ่งเธอก็ทำหน้าที่ดูจ้องมองทั้งสองไปอีกหน พวกนาง

จึงได้แต่เดินคอตกออกจากห้องอาบน้ำไป

ในที่สุดก็ได้มีคนเดียว ร่างเล็กลอบถนหายใจอย่างเหนียวแน่นก่อนจะลงมือถอดเสื้อผ้า เสร็จแล้วก็กระโดดลงไปในถังน้ำ เมื่อยืนขึ้นก็พบว่าน้ำสูงเท่าอกพอดี ความร้อนทำให้ผิวขาวหยุกเปลี่ยนเป็นสีแดงระเรื่อ ทว่าฉับพลันเธอก็ชนลูกชู้ขึ้นมา เมื่อหันไปด้านหลังก็เห็นพี่สาวทั้งสองชะโงกหน้าออกมาจากฉากกั้น มองเธอตาวาวราวกับแมวมองปลาอย่างที่ไม่ปาน

เหอชิงในร่างเด็กน้อยลอบกลืนน้ำลาย พวกเขาคิดอะไรกันอยู่ ใครรู้ช่วยบอกที!

“อะ...ออกไปให้หมด!” เสียงเล็กทวาดดังลั่น ความร้อนผ่าวพุ่งขึ้นมาที่ใบหน้าจนลามไปถึงหูเล็ก

พวกนางทั้งสองเห็นเด็กน้อยทั้งไกรททั้งอายุก็หัวเราะคิกคัก ยอมออกไปแต่โดยดี แต่คนที่เสียใจภายหลังกลับเป็นเธอ เมื่ออาบน้ำเสร็จแล้วพบว่าถังน้ำนี้สูงเกินไป

ใบหน้าน้ำรั้งอ้วก แล้วร่างเล็กๆ แถมยังสิ้นของเธอก็เป็นออกไปได้อย่างไรเล่า!



สาม

หิวโมยตัวน้อย

ระยะเวลาเพียงสองชั่วยามผ่านไปไวเหมือนโกหก ครั้นเด็กน้อยรู้สึกตัวอีกครั้งก็
ถูกคนรับใช้สองนางจับแต่งตัวเสียแล้ว

ชุดไหมสีครามราคาแพงถูกหยิบยื่นมาให้ใส่ ปิ่นปักผม กำไลหยก สร้อยคอ ถูก
ประดับประดาตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย ทำเอาร่างเล็กๆ แทบจะล้มทั้งยืน แต่ก็ยังพยายาม

ทรงตัวเอาไว้ ความรู้สึกของตุ๊กตาที่ถูกเด็กๆ เล่นจับแต่งตัวคงไม่ต่างจากเหอชิงในตอนนั้น
หัวคิ้วเรียวเล็กดกตึ๋นขึ้น หากเครื่องประดับล้ำค่าพวกนี้หล่นหายสักชิ้นสองชิ้นก็อย่า

มาโกรธเธอแล้วกัน

หากพูดถึงงานเทศกาลที่มีคนพลุกพล่านแล้วละก็ การใส่ของล้ำค่ามากมายเพียงนี้
ก็ไม่ต่างไปจากการเป็นเหยื่อล่อโจร

เธอคิดพลางถอนหายใจ ป่วยการที่จะอธิบายให้คนรับใช้ทั้งสองเข้าใจ ร่างกระช้อย-
ร่อยที่รู้สึกหนักศีรษะขยับเท้าเล็กๆ ของตนเดินออกไปจากห้องอย่างเชื่องช้า ธรรมชาติก็
สูงไม่น้อย กว่าเหอชิงจะเดินออกมาได้ก็เล่นเอาเสียเหนื่อยหอบ ครั้นเงยหน้าขึ้นมาก็พบว่า
พี่ชายทั้งสองของเธอรออยู่ก่อนแล้ว

พวกเขากำลังพูดคุยอยู่กับจางโม่ที่กำลังหัวเราะอย่างสนุกสนาน เหอชิงเห็นพวกเขา
คุยกันอย่างออกรสก็ไม่อยากส่งเสียงรบกวน ทว่าพี่สาวทั้งสองที่เดินตามออกมากลับไม่คิด
เช่นนั้น พวกนางกระแอมเรียก้องความสนใจอย่างเต็มที่ เรียกพวกเขาทั้งสามให้หันมาดู
ผลงานของพวกเขา

จางโม่หลุดลุกขึ้นจากเก้าอี้เป็นคนแรก นางกับเหอชิงแต่งกายเหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน
ราวกับฝาแฝด ติดตตรึงที่ว่าเหอชิงตัวสูงกว่า จากนั้นเหอฟงก็เดินเข้ามาใกล้ มองพวกเขา
อย่างพิจารณา ก่อนจะจุปาก ดวงตาเป็นประกายมองดูเธอที่ถูกแปลงโฉมอย่างชื่นชม

“นับว่าไม่เลว”

ครั้นเหอหลั่วได้ยินก็เข้ามาดูอย่างสนใจบ้าง เตรียมจะเข้ามามีศีรษะของน้องสาวด้วย

ความมันเยิ้มแต่ถูกห้ามเอาไว้ได้ทัน ดวงตาสีน้ำตาลของเหอชิงจ้องมองพี่ชายคนเล็กอย่างห้ามปราม เธอเสียเวลาเปล่าผมตั้งครึ่งชั่วโมง แค่วางเล็กคิดว่าต้องไปเกล้าใหม่ก็เริ่มรู้สึกถึงความทรมานและอาการเมื่อยคอ

“พี่เหิงชิง ท่านช่างงามนัก” เด็กหญิงร่างเล็กที่สุดในที่นั่งน้อยประจบ เรียกรอยยิ้มจากเหอชิงได้เป็นอย่างดี

“หากข้าเรียกว่างาม ถ้าเช่นนั้นเจ้าคงงามยิ่งกว่า” ยอมมาก็ยกกลับ คุณหนูจางไม่ตัวน้อยเห็นจนอายม้วน

ครั้นพูดคุยกันจบแล้ว สองเด็กชายและสองเด็กหญิงก็เดินไปกินอาหารมื้อค่ำที่จวนรับรอง กินอาหารจนอิ่มหนำสำราญถึงขั้นที่ไม่สามารถกินอาหารที่ยังมีอยู่เต็มโต๊ะลงกระเพาะเล็กๆ ได้อีก ก็ออกไปเยี่ยมชมงานเทศกาลต่อ

สองข้างทางของถนนสายหลักในเมืองหลวง รวมไปถึงอาคารบ้านเรือนทั้งหลาย ล้วนประดับไปด้วยโคมไฟสีแดงสด มีทั้งขนาดเล็กและใหญ่ บ้างก็ผูกติดกันเป็นรูปนก บ้างก็เป็นรูปก้อนเมฆ หลากๆ ครอบครวต่างก็ทำของควาของหวานออกมาขาย มีบ้างที่เป็นข้าวของเครื่องใช้ เหอชิงมักจะหยุดมองแถวๆ ร้านขายเครื่องดนตรีและร้านขายอาวุธเพื่อหาซื้อของฝากให้พี่ชายทั้งสอง

เหอชิงที่คาดหวังว่ามีผู้ติดตามจากจวนเจ้ากรมการคลังเพียงแค่สามสี่คน แต่ที่ไหนได้ กลับมีมากถึงสิบหกคน!

ทว่าขบวนของพวกเธอกลับหาได้สะดวกตาชาวบ้านทั้งหลายไม่ พวกเขาต่างมองภาพเช่นนี้จนคุ้นชินเสียแล้ว คนมีตำแหน่งในเมืองหลวงย่อมมีมากมายกว่าที่อื่น ยิ่งในงานเทศกาลเช่นนี้ก็ย่อมต้องมีคุณชายคุณหนูตระกูลใหญ่มาเยี่ยมชมเป็นเรื่องราวธรรมดา

จางไม่เล่าว่านถนนสายหลักนี้จะมีเวทีแสดงการเต้นระบำที่โด่งดังอยู่เพียงสามแห่ง ซึ่งนางก็ตั้งใจจะพาพวกเธอซึ่งมาจากต่างเมืองไปดูการแสดงให้ครบทั้งสามที่

พวกเหอชิงพบเจอเหล่าคุณชายคุณหนูจากจวนอื่นบ่อยครั้ง แต่ละคนต่างก็มีผู้ติดตามรายล้อมเช่นเดียวกัน พวกเขาผงกิริษะทักทาย พวกเธอจึงต้องทำเช่นนั้นตอบกลับไปตามมารยาท

ครั้นเดินชมงานไปสักพัก เหอชิงก็รู้สึกเริ่มหนักศีรษะจนกลายเป็นความรำคาญ ไม่เข้าใจเลยว่าเหล่าบรรดาสาวน้อยใหญ่ทนมสวมเครื่องประดับพวกนี้ไปได้อย่างไร แต่แล้วอารมณ์ขุ่นมัวของร่างเล็กก็จางหายไปทันที เมื่อเสียงร้องขอความช่วยเหลือดังขึ้นไม่ไกลไม่ไกล



“หวัชโมย!! ช่วยด้วย! ใครก็ได้ช่วยจับเจ้าเด็กนั่นไว้ที!”

เธอละสายตาจากการร่ำรำโดยทันที สิ่งที่เห็นคือเด็กวัยสิบกว่าขวบซึ่งมีผ้าผืนดำปกปิดใบหน้าครึ่งล่าง ในเมื่อถือท่อผ้าสีชุนกำลังวิ่งหนีมาลงอย่างสุดฝีเท้า ทิศทางที่จากมาก็คือร้านขายยาเล็กๆ แห่งหนึ่ง โดยที่ชายชราไม่อาจวิ่งตามมาจับโมยตัวน้อยผู้นั้นได้อย่างใจหวัง

เธอซึ่งไม่รอช้ารีบหันไปมองรอบกาย แต่กลับพบว่าตนพลัดหลงกับคนอื่นๆ เข้าเสียแล้ว ในเมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ แวดตาก็ไร้ซึ่งความลึกลับอีก เธอรีบใช้ชีวิตตัวเองพุ่งทะยานตามเจ้าหวัชโมยตัวน้อยไปอย่างไม่รอช้า

เด็กหญิงไล่ตามอีกฝ่ายไปโดยไม่สนใจการแสดงบนท้องถนนที่แสนวุ่นวายอย่างสิ้นเชิง

ผู้ที่ถูกไล่ตามแม้จะมีกำลังภายใน แต่ก็ถือว่าอ่อนด้อยกว่าเธออยู่มาก การตามตัวจึงเป็นเรื่องง่ายดาย ร่างเล็กกระโดดตลังกาเพียงไม่กี่ทีก็ทิ้งตัวลงพร้อมกับยกมือเท้าสะเอวขวางหน้าผู้หนีเอาไว้อย่างพอดิบพอดี

ดวงตาสีฟ้าปราศจากผ้าผืนดำปกปิดเบิกโพลงอย่างคาดไม่ถึง ก่อนโผล่มองชุดที่ผู้ขึ้นขวางสวม เรือขึ้นมาจากนกระทั้งดวงตาดูอยู่ตรงเครื่องประดับมากมายบนลำคอและศีรษะเล็ก

ไม่รู้เพราะเหตุใด พอเด็กชายได้เห็นแล้วก็แสดงท่าที่รังเกียจออกมาอย่างไม่ปิดบัง

“หลีกไป! อย่ามาขวางทางข้า” เขาประกาศกร้าวด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว ผิดกับผู้ขวางทางที่มีสีหน้านิ่งเฉย ไม่ยินดียินร้ายกับคำสั่ง ในทางตรงกันข้าม เธอขยับกายเข้าไปใกล้มากยิ่งขึ้น

ทว่าอีกฝ่ายก็มีสัญชาตญาณดีอยู่บ้าง เขาก้าวถอยไปทางด้านหลังทันที ด้วยเหตุนี้มือเล็กๆ ที่ยื่นออกไปหมายจะจับตัวจึงคว้าได้เพียงผ้าปิดปาก ก็เห็นใบหน้าธรรมดาของเด็กชายวัยประมาณสิบขวบเท่านั้น!

“อายุเพียงเท่านี้ก็ริอ่านอยากเป็นโจร คอยดูเถิด ข้าผู้นี้แหละจะสั่งสอนเจ้าแทนบิดามารดาของเจ้าเอง!” เสียงเล็กๆ แผงความเดือดดาล่อยท่าลายความเจ็บช้ำขึ้นมา

หวัชโมยได้ฟังแล้วก็โหมโจนหน้าเปลี่ยนสี นิ้วเล็กที่เข้เขือสั่นตามอารมณ์ เด็กน้อยคนนี้มีสิทธิ์อะไรมาว่าเขากัน! “จะ...เจ้าถือสิทธิ์อะไรมาว่าข้า เด็กตัวกระจ้อยร่อยอย่างเจ้า ดูแล้วอายุน้อยกว่าข้าเสียอีก!”

ประโยคนั้นเล่นเอาผู้ฟังอึ้งไปหลายอึดใจ ดวงตากลมโตสีน้ำตาลกะพริบถี่ๆ ก่อนจะก้มลงมองร่างตนเอง “เออ จริงของเจ้า” เธอก็เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ว่าเวลานี้เธอเองก็เป็นเด็ก

เช่นเดียวกัน

อีกฝ่ายเริ่มรู้สึกว่าเขาคงสติเลอะเลือน ใบหน้าธรรมดาจึงแปรเปลี่ยนเป็นยัยหย้น ไม่สมวัย เขากะชับห่อผ้าที่ขโมยมาเตรียมจะหนีจากไปอีกหน ทว่าเธอซิงกลับเอื้อมมือไปคว้าคอเสื้อเขาเอาไว้ ทำให้อีกฝ่ายหงายหลังล้มลงบนพื้นเสียงดังลั่น

“จะหนีไปไหน ข้ายิ่งสั่งสอนเจ้าไม่เสร็จ” เสียงเล็กๆ กล่าวอย่างนิ่งเรียบ ในขณะที่เขาเองก็หงุดหงิดไม่แพ้กัน

‘เด็กคนนี้จะเอาอย่างไรกันแน่!’ เด็กชายคิดอย่างไม่สบอารมณ์ เวลานี้เขายิ่งรีบๆ อยู่ หากชักช้ากว่านี้จะไม่ทันกาล!

เด็กชายคิดในใจขณะที่ผู้ดลกลิ่นจากพื้นแล้วซัดฝ่ามือเข้าไปใส่ เหนือซิงเห็นดังนั้นก็เบี่ยงตัวหลบ ส่งผลให้ร่างเล็กรอดพ้นไปอย่างฉิวเฉียด ก่อนจะสวนฝ่ามือกลับเข้าที่ช่องท้องของเขาทันที!

อุก!

แรงปะทะเข้าอย่างจังทำให้เขาเซไปด้านหลังหลายก้าว เด็กชายขบฟันแน่น ถึงกระนั้นแววดตาเข็งกร้าวก็แสดงออกว่าเขาไม่มีทางยอมแพ้ มือที่กำห่อผ้านั้นบีบแน่นก่อนจะคลายออก จากนั้นก็เริ่มหันซ้ายหันขวาเพื่อหาทางหนีอีกครั้ง

ทว่ายังไม่ทันที่เท้าเล็กๆ จะออกตัว เสียงร้องไห้จ้าก็ดังขึ้นมาจากซอยลึกด้านใน ทำให้เธอซิงที่กำลังจะเข้าไปจับตัวหวัชโมยชะงักกลางคัน

ใบหน้านำรักพยายามใช้ดวงตาเพ่งมอง แต่เนื่องจากซอยนั้นลึกมากเสียงจนแสงจากโคมไฟตรึงถนนใหญ่ส่องไม่ถึง เหนือซิงจึงไม่อาจมองลอดความมืดไปได้ว่าต้นเสียงมาจากส่วนไหน ถึงกระนั้นเธอก็สังเกตเห็นใบหน้าที่ตกใจของเด็กชายที่เธอหมายมั่นจะจับตัวให้ทัน ก่อนที่เจ้าตัวจะหันหลังวิ่งตรงเข้าไปด้านใน

ร่างในเครื่องแต่งกายหุหรารับใช้วิชาตัวเบาพุ่งตามไปอย่างไม่รอช้า จนกระทั่งตามอีกฝ่ายทัน ทว่าภาพเบื้องหน้าทำให้อารมณ์คุกรุ่นหายไปโดยสิ้นเชิง แสงจากดวงจันทร์ทำให้เธอเห็นเด็กทารกแรกเกิดที่อยู่ในอ้อมแขนของเด็กชายแทนห่อผ้าที่ถูกทิ้งลงบนพื้นอย่างไม่ไยดี

ตรอกซอยนี้ถึอวาร์กว้างไร้ผู้คนและเต็มไปด้วยคราบฝุ่น ทว่าเธอซิงกลับละความสนใจจากสิ่งเหล่านั้นไปโดยสิ้นเชิง เมื่อสังเกตเห็นร่างที่นอนอยู่บนพื้นเบื้องหลังเด็กชายและทารกน้อย

เธอรีบตรงเข้าไปปลักร่างของเด็กชายที่กำลังนั่งอยู่ให้พ้นทาง พร้อมกับแทรกกายเข้าไปดูอาการหญิงสาวผู้มีใบหน้าซีดขาวราวกับกระดาดซึ่งกำลังหายใจอย่างรวรริน



คุณแม่หมดๆ หายใจแผ่ว ผิวพรรณซีดเซียวเพราะเสียเลือดมากจากการคลอดลูก สายสะดือของเด็กยังไม่ทันได้ตัดออกด้วยซ้ำ!

“มองอะไรอยู่! รีบไปต้มน้ำและนำผ้าสะอาดมาสองผืน เร็วเข้า!” คนที่ถูกสั่งสบตา ผู้หญิงอย่างงวยเพราะคิดตามไม่ทัน ท่าที่จากศัตรูที่เปลี่ยนเป็นมิตรถึงขั้นเอ่ยสั่งกันทำให้เขานิ่งอึ้งอยู่กับที่ เหลือซึ่งที่กำลังร้อนรนจึงหันไปเตะเขาแรงๆ ที่หนึ่ง เอ่ยย้ำอีกหนด้วยน้ำเสียงที่ดังกว่าเดิม “ทำตามที่ข้าสั่ง! มิเช่นนั้นแม่ของเด็กอาจไม่รอด!”

ทว่าขโมยตัวน้อยเบิกตากว้างพร้อมกับดั่งตัวลุกขึ้นทันควัน แต่ก็ไม่วายคลีห่อผ้า ออกแล้ววางทารกลงบนนั้นอย่างเบามือ เสร็จแล้วจึงวิ่งไปอีกทิศหนึ่ง

เมื่อเหลือซึ่งหันไปมองจึงพบว่าอีกฝ่ายหายเข้าไปตรงจากกันซึ่งเกิดจากการนำเศษไม้เล็กๆ ที่เอามาตอกเข้าด้วยกัน ความห่างของท่อนไม้ทำให้เธอมองลอดเข้าไปถึงด้านใน

คนที่เพิ่งวิ่งเข้าไปเริ่มจุดไฟจึงทำให้เธอเห็นหลังคาที่มุงด้วยฟาง ทับด้วยเศษผ้าเก่าที่เอามาเย็บติดๆ กันอีกชั้นหนึ่งพอให้กันลมหนาวในยามค่ำคืน เด็กหญิงมองสภาพที่แสนทรุดโทรมแล้วก็ลอบถอนหายใจ เลือกว่าจะดึงสายตากลับมาพิจารณาหญิงสาวตรงหน้าอีกครั้ง

ดูจากใบหน้าแล้วนางน่าจะมีอายุประมาณยี่สิบต้นๆ เท่านั้น สีหน้าของหญิงสาวอ่อนล้าทว่าพยายามฝืนยิ้มตาสี้น้อยงายกล่าปาก เอาแต่จ้องมองลูกน้อยที่ขยับตัวอยู่บนห่อผ้า ครั้นเมื่อเหลือซึ่งมองไล่ไปตามสายตาของนางจึงได้รู้ว่าสิ่งที่เด็กชายขโมยมาคือสมุนไพรที่ใช้ต้มเป็นยาบำรุงเลือด กรรไกร เข็มและด้ายสีดำ ซึ่งอีกฝ่ายคงหยิบฉวยของเหล่านี้มาเพื่อเหตุนี้โดยเฉพาะ

ใบหน้าของเหลือซึ่งผ่อนคลายลง ความรู้สึกที่มีต่อเขาดีขึ้นมาเล็กน้อย จึงตะโกนเข้าไปด้านในด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “เมื่อน้ำเดือดแล้วก็รีบนำออกมา”

แสงไฟด้านในถูกเงาของเด็กชายทาบทับ ไม่นานนักเขาก็ใช้ผืนผ้าพันไว้ที่มือ ก่อนจะยกหม้อเก่าๆ ที่บรรจุน้ำร้อนออกมาวางไว้ข้างๆ ร่างที่เล็กกว่า ส่วนผ้าสะอาดก็พาดบนบ่าเล็กเนื่องจากถ้าวางบนพื้นอาจจะทำให้เปื้อนได้

เมื่อจัดการตามที่ถูกสั่งเรียบร้อย คนที่ว่าง่ายขึ้นมานะๆ เพราะเกรงว่าชีวิตของหญิงสาวจะได้รับอันตรายก็ทรุดเข่าลงข้างเธอ ใบหน้ารรมดาของเด็กชายวัยสิบขวบจ้องมองใบหน้ารัก แม้เขาจะยอมทำตามที่เขาพูด แต่ก็ไม่วายจ้องมองเธออย่างหวาดระแวง “เจ้าเป็นแค่เด็ก จะรู้เรื่องการคลอดลูกได้อย่างไร”

“ข้าเคยทำคลอดมาแล้วหลายตัว” เสียงเล็กตอบด้วยสีหน้าราบเรียบ ขณะที่อีกฝ่ายมีสีหน้ามึนงงไม่เข้าใจ หรือเมื่อครู่นี้เขาจะได้นินมิติไป

“หละ...หลายตัว?”

เขาเอ่ยทวน ฝ่ายเด็กหญิงกลับเมินคำพูดของเขาอย่างไม่ใส่ใจ ด้วยเหตุนี้เขาจึงเอื้อมมือมาจับแขนเล็ก ส่งผลให้การทำงานของเธอสั่นก ไบหน้าที่หันกลับมามีความไม่พอใจฉายชัดอยู่ในดวงตา

“ข้าเคยทำคลอดให้แม่ว่ามาหลายสิบตัวแล้ว” เธอตอบไปตามความเป็นจริง นึกไม่ถึงว่าจะทำให้เขาอ้าปากค้าง ผุดลุกขึ้นยืน ชื่นวไล้พร้อมกับโวยวายออกมา

“จะ...เจ้า! กล้าล้อเล่นอย่างนั้นหรือ?”

“ข้ามิได้พูดเล่น ข้าพูดจริง” เธอชิงยืนยันคำตอบอีกหน วัวกับคนก็เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมเหมือนกัน มันก็น่าจะคล้ายๆ กันไม่ใช่หรืออย่างไร สีหน้ามุ่งมั่นจริงจังของเธอดูติดกับผู้ถามที่คลายมือออกอย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน แต่เป็นเพราะเขาเองก็ไม่วิธีการรักษา แม้แต่ตัวตัวเป็นๆ ก็ยังไม่เคยได้เข้าใจ ด้วยเหตุนี้จึงส่งเสียงฮึดฮาดออกมา ยอมทรมตตัวลงนั่งที่เดิมแต่โดยดี ดวงตาดำจ้องมองมือเล็กที่เริ่มลงมือช่วยแม่และทารกตาไม่กะพริบ

สัตว์แพทย์สาวในร่างเด็กน้อยเริ่มจากการจุ่มกรรไกรลงในน้ำร้อนเพื่อฆ่าเชื้อ จากนั้นก็ตัดสายสะดือของแม่ออกจากตัวเด็ก อันที่จริงเข็มนี้ไม่ต้องใช้ เพียงแค่ใช้ด้ายผูกสายสะดือที่ตัดแล้วก็เป็นอันว่าเสร็จเรียบร้อย เธอหยิบจับทุกอย่างอย่างคล่องแคล่วและชำนาญ ทุกการกระทำไร้ซึ่งความลังเลใดๆ ที่บริเวณนี้เต็มไปด้วยเลือด

เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดบนใบหน้าของคนโตที่เด็กชายจ้องมอง เธอซึ่งไม่คิดแม้แต่จะขีดเหงื่อ นับว่าเด็กหญิงมีความอดทนสูงไม่น้อย เธอเฝ้ารอจนกระทั่งน้ำร้อนในหม้อเริ่มอุ่น เมื่อแน่ใจแล้วว่าอุณหภูมิไม่เป็นอันตรายต่อผิวหนัง ก็นำตัวเด็กทารกลงไปล้างในน้ำสะอาด เลือดที่ปรือเปื้อนตามร่างกายถูกชำระล้างจนน้ำในหม้อกลายเป็นสีแดง

แม้เธออยากจะทำให้ดีกว่านี้ แต่ในเมื่อเวลานี้ไม่มีเครื่องมือที่ทันสมัยและสิ่งของที่จะเอื้ออำนวยได้ เธอจึงต้องใช้ของเก่าที่มีไปก่อน

ทารกที่ขนาดเท่าลูกกำปั้นลอยอยู่ในมือเล็กไม่ส่งเสียงร้องให้เลยแม้แต่น้อย มือเล็กขยับไปมา และเป็นสิ่งเดียวที่ยืนยันได้ว่าทารกผู้นี้ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อเธอซิงพิจารณาดูใกล้ๆ จึงเห็นเพศของเขาส่งชัดเจนเป็นครั้งแรก

“เป็นเด็กผู้ชาย” พุดจบก็ขีดตัวให้แห้งด้วยผ้าสะอาดผืนแรกที่รับมาจากมือหวั่นไหวตัวน้อย ส่วนผ้าผืนที่สองก็ใช้ห่อตัวเด็กแล้วส่งให้อีกคน เขารับทารกน้อยไปอุ้ม แม้จะงกๆ เงินๆ อยู่บ้าง แต่ทุกกิจกรรมก็เต็มไปด้วยความทะนุถนอมและอ่อนโยน

เธอซิงจ้องมองเด็กทารกอยู่เพียงครู่เดียวก็ละสายตาไปยังผู้เป็นมารดา ผ้าที่เมื่อครู่ใช้ขีดตัวเด็กถูกนำมาเช็ดคราบเลือดตามร่างกายที่ทั้งกายนอนอยู่บนพื้นอย่างอ่อนแรง



“ขอน้ำดื่ม” เสียงเล็กดังขึ้นเฝ้าทำลายความเงียบ ส่งผลให้คนที่กำลังสนใจहारน้อยในอ้อมแขนลุกขึ้น พร้อมกับเดินเข้าไปหยิบชามเก่าๆ ที่บรรจุน้ำออกมาจากภายในฉากไม้ เหนือซึ่งตรวจสอบดูความสะอาดอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าใช้ได้จึงส่งต่อให้หญิงสาวดื่ม

“แล้วก็...เอายาบำรุงเลือดนี้ไปต้มซะ” คำสั่งดังขึ้นมาอีก ครานี้คนที่ถูกส่งเริ่มชักสั่นหน้าไม่พอใจ แต่ถึงกระนั้นเด็กชายก็ไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดตนจึงได้ทำตามคำสั่งของเธอ หรือแท้จริงแล้วเขาจะมีนิสัยเป็นประเภทที่ชอบฟังคำสั่ง ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ค่อยเข้าใจตนเอง แต่กลับส่งเด็กในอ้อมกอดให้เธออุ่น ก่อนจะฉวยเอาหม้อใบเดิมและหอยที่วางอยู่บนท่อผ้าเข้าไปด้านใน

“อย่าใช้น้ำเดิมต้มยานะ!” เสียงเล็กตะโกนไล่หลังอย่างขำขัน เมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินด้วยท่าทีกระพืดกระพืดเข้าไปด้านในฉากไม้ผุพัง สั่นไหวจิตใจของเขาทำให้เธอนึกถึงลูกๆ ที่ถูกพ่อแม่บังคับให้กินผักก็ไม่ปาน

“ข้ามได้โย!” น้ำเสียงไม่พอใจตอบกลับมา เรียกเสียงหัวเราะใสจากผู้ที่ออกคำสั่งได้เป็นอย่างดี นานๆ ได้แก่งผู้อื่นเช่นนี้ก็พออนคลายอยู่ไม่น้อย

หลังจากคุณแม่วัยสาวได้ดื่มยาแล้ว สีสหน้าของนางก็ดีขึ้น เหนือซึ่งจัดแจงให้นางนอนราบอยู่กับพื้นโดยใช้ผ้าปูรองข้างๆ กองไฟเพื่อให้นางอบอุ่นในกองเพลิงที่เลี่ยมข้างๆ มีเด็กทารกคอยให้กำลังใจแม่ของตน ทว่ายังไม่ทันที่เธอจะเดินออกไปจากสถานที่แสนคับแคบนี้ ก็ถูกหญิงสาวคว้าขยี้เอาไว้เสียก่อน รอยยิ้มอ่อนแรงเผยขึ้นบนใบหน้าขณะที่เปล่งเสียงอ่อนล้าออกมาจากริมฝีปากแห้งผาก

“เด็กคนนี้...ยังไม่มีชื่อ”

ผู้ฟังเข้าใจเจตนาในทันที นัยน์ตาสีน้ำตาลกลอกไปมาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่เสียงเล็กจะเอ่ยออกไป “อวีจิ้ง”

“อวีจิ้ง” นางเล็กคิ้วสูงเหมือนอยากได้คำอธิบายเพิ่มเติม

“วันนี้เป็นวันจัดเทศกาลระบำวิหคเพื่อแสดงความเคารพต่อเทพแห่งฝน ทารกผู้นี้พอเกิดมาก็ร้องเพียงครั้งเดียวแล้วสงบเสีียมเรียบร้อยไม่ส่งเสียงใดๆ อีก” เธออธิบาย “ข้าจึงตั้งชื่อให้ว่า ‘อวีจิ้ง’ อวี ที่แปลว่าฝน และจิ้ง ที่แปลว่าสงบ”

เมื่อเรียวเล็กของเหนือซึ่งเอื้อมไปกระชับผ้าที่ห่อร่างของทารกน้อย ร่างเล็กๆ ซึ่งมีเลือดฝาดขยับกาย พร้อมกับใช้มือเล็กอุ้มจับนิ้วของเธอไว้แน่น

“อวีจิ้ง...ช่างเป็นชื่อที่ดีนัก” คนเป็นแม่มองเธอด้วยแวตาทาซาบซึ้งและขอบคุณอยู่ในที่ เหนือซึ่งพยักหน้าเล็กน้อยพลางส่งยิ้มให้ นางจึงหลับตาลงเพื่อพักผ่อนด้วยความเหนื่อยล้า ฝ่ายเหนือซึ่งกลับออกไปด้านนอกไม่ได้เพราะติดที่นิ้วอวบอูมยังจับนิ้วเธอแน่นไม่ยอมปล่อย

ด้วยเหตุนี้เธอจึงแก้ปัญหาด้วยการร้องเพลงกล่อมเหมือนที่จินฟางเคยร้องกล่อมเธอตอนเด็ก ในที่สุดอวีจิงก็ยอมปล่อยมือ เด็กหญิงจึงออกมายังด้านนอก

ครั้นออกมาก็พบกับห่าวโมยตัวน้อยคู่กรณีซึ่งยืนรออยู่ก่อนแล้ว เจ้าของเสียงเล็กจึงถามคำถามที่ค้างใจออกมา “นางคือแม่ของเจ้าหรือ”

“ไม่ใช่” เขาส่ายหัว เขาอายุสิบขวบแล้ว ไม่มีทางเป็นบุตรของหญิงสาวที่อายุเพียงยี่สิบต้นๆ ได้อย่างแน่นอน ทว่าสาเหตุที่เธอชิงถามก็เพราะเธออยากจะได้รู้ความเป็นมาของสองแม่ลูกคู่นี้ต่างหาก อีกฝ่ายจ้องมองเธอชั่วครู่ ในที่สุดก็อดทนต่อแวตาท่าที่จ้องมองมาไม่ไหวจึงยอมเอ่ยปาก

“นางคือภรรยาของพ่อได้เท่าแล้ว ขุนนางในวังหลวงที่เพิ่งถูกตัดสินโทษประหารชีวิตโคตรไปเมื่อเดือนก่อน นางรอดชีวิตออกมาได้เพราะได้เท่าแล้วไม่เคยบอกเรื่องนางแก่ใคร” เขาเอ่ย “นางเคยเลี้ยงอาหารข้าเป็นประจำ ข้าจึงช่วยนางเอาไว้ นางตั้งใจว่าจะกลับไปหาญาติที่แคว้นเปย แต่เพราะนางท้องแก่ใกล้คลอดจึงต้องอยู่ที่นี่ ข้าเองก็เป็นแค่เด็กกำพร้าจนๆ ส่วนนางก็ไม่มีของมีค่าติดตัวเลยแม้แต่ของน้อย เหตุการณ์จึงเป็นเช่นนี้”

“แสดงว่าที่เจ้าไปขโมยของที่ร้านยา ก็เพราะนางใกล้คลอดแล้วเจ้าไม่มีเงินพานางไปหาหมอ ใช่หรือไม่” เธอชิงจีถามเข้าตรงจุด ทำให้เขาต้องเฝ้าปากแน่น เบือนหน้าไปทางอื่นพร้อมกับพยักหน้าด้วยสีหน้าไม่เต็มใจเท่าไรนัก

ยิ่งเมื่อเด็กชายบอกว่าตนเป็นเด็กกำพร้า เด็กหญิงก็อดคิดถึงชาติที่แล้วของตนขึ้นมาไม่ได้ หากเธอยืนอยู่จุดเดียวกับเขาก็คงจะไปขโมยของพวกนี้ออกมาเช่นกัน แล้วก็ไม่ว่าจะทำได้สำเร็จเหมือนเขาไหม

ความรู้สึกนับถือเพิ่มพูนขึ้นมา แม้ว่าการขโมยจะเป็นสิ่งที่ผิด แต่ที่ทำเพราะช่วยคน ทั้งยังเป็นคนที่รู้จักบุญคุณ หากเขาได้รับโอกาสละก็ รับรองว่าคงเป็นยอดคนคนหนึ่งเป็นแน่

“เจ้าชื่ออะไร”

“ข้าเป็นเด็กกำพร้า ไม่มีชื่อแซ่ แต่คนแถวนี้ชอบเรียกข้าว่าอาม่อ” เธอชิงได้ฟังแล้วนิ้วหน้า ช่างไร้ศิลปะในการตั้งชื่อโดยแท้

“ต่อไปนี่ เจ้ามีชื่อว่า ‘ม่อซือฮัว’ เจ้าจะเป็นคนที่ซื่อสัตย์และพูดแต่ความจริง” วันนี้เธอชิงตั้งชื่อให้คนสองคนแล้ว ทำให้เธออารมณ์ดียิ่งนัก

“ม่อซือฮัว...” คนที่ถูกตั้งชื่อไปหมาดๆ พึมพำเสียงแผ่ว ไปหน้าธรรมดาเงยหน้าขึ้นมอง ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นมือเล็กของเด็กหญิงถอดกำไลหยกออกมาจากแขน รวมไปถึงปิ่นปักผมอีกสองอันจากเรือนผมแล้วยื่นส่งให้เขา



“ใช้สิ่งเหล่านี้แลกเงินเพื่อพานางไปหาหมอ ตรวจดูสุขภาพของนางและอวัยวะให้แน่ใจ จากนั้นก็หาที่พักสะอาดๆ เพื่อรอตุลาการ ส่วนเงินที่เหลือก็ใช้เป็นค่าเดินทางพานางไปแคว้นเปย เมื่อส่งนางเสร็จแล้วเจ้าไม่มีที่ไป ก็ลงมาที่จวนนายอำเภอเมืองหยวนเหยา ที่นั่นจะมีงานให้เจ้าทำ”

“นะ...นำใจจากพวกคนรวยจอมดูถูกผู้่ออย่างพวกเจ้า ข้าไม่ต้องการ!” เขาเตรียมจะปิดกำไลหยกและป็นออกจากมือเล็ก แต่เธอชักมือกลับได้อย่างทันท่วงที เธอชิงก็เริ่มไม่พอใจขึ้นมาบ้างแล้ว

“แล้วเจ้าไม่สนใจชีวิตของซูหยินแล้ว! ไม่สนใจชีวิตของอวัยวะหรือไร! ที่ข้าให้ของแก่เจ้าก็เพื่อพวกเขาทั้งสอง หรือถ้าเจ้าคิดว่าเจ้ามีปัญญาพาพวกเขาออกไปจนถึงแคว้นเปยด้วยตัวคนเดียว ก็ลองดู!”

“ข้า...” เขาอึ้ง ขณะที่เขาหันหน้ารักหงิกงอ เขายอมขโมยของแต่ไม่ยอมรับของจากเธอ มันทำให้เธอหงุดหงิดนัก!

“ต่อไปนี่เจ้าจะมีชีวิตใหม่ เจ้าคือม่อสื่อฮว่า ข้าหวังว่าเจ้าจะยอมรับความจริง ซื่อสัตย์ กับความรู้สึกของตนเอง ทำในสิ่งที่คิดว่าถูกต้อง ส่วนศักดิ์ศรีบ้างนั่น กลืนมันลงคอสักครั้งจะเป็นอะไรไป” เธอกล่าวจบก็จัดการยัดของใส่มือของม่อสื่อฮว่าก่อนจะเดินจากมา ครั้นเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็เพ่งนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงหันกลับไปยังผู้ที่ยืนนิ่งอยู่กลางตรอกเปลี่ยวอีกครั้ง

“อ้อ...แล้วเรื่องวันนี้ข้าจะถือว่าไม่เคยเกิดขึ้น ข้าไม่เคยเห็นหน้าของหัวขโมยที่ขโมยของจากร้านยาเลยแม้แต่หน่อย”

ครั้นเธอชิงเดินกลับออกมาถึงถนนใหญ่ ก็พบว่างานรื่นเริงกลับเจียบเจียบจนน่าวังเวง ซึ่งให้ความรู้สึกต่างกับก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง ท้องถนนที่เคยหนาแน่นไปด้วยผู้คน กลับมีเพียงทหารจำนวนหนึ่งวิ่งเข้าวิ่งออกตามตรอกซอกซอยอย่างวุ่นวาย ดูจากสีหน้าของพวกเขากำลังหวออะไรบางอย่างอยู่

ร่างเล็กยืนหนึ่งอยู่กับที่ รู้สึกว่าชุดสีเลือดหมูที่เหล่าทหารสวมข้างคู้้นตาอย่างประหลาด ก่อนที่ความทรงจำจะชัดเจนขึ้นเมื่อเห็นร่างของเหอฟงและเหอลั่วอยู่ไม่ไกล แสดงว่าคนที่พวกเขากำลังตามหาคือเธออย่างไม่ต้องสงสัย!

“พี่รอง! พี่สี่!” เสียงเล็กเรียกคนทั้งสอง ทว่าคนที่หันกลับมามองกลับเป็นเหล่าพี่ชายและนายทหารที่หน้าดำคร่ำเครียด แรงกดดันมากมายมหาศาลจากการถูกเพ่งเล็งทำให้เธอเริ่มประหม่าขึ้นมา

เหอพงได้สติเป็นคนแรกจึงสาวเท้าเข้ามาหาน้องสาวอย่างรวดเร็ว ผิดกับกริยามสง่าที่เคยมี เขามองสำรวจเธอจากบนล่างแล้วก็จากล่างขึ้นบน ครั้นพบว่าเธอปลอดภัยดีก็ถอนหายใจออกมา ตามด้วยการหยิบพัดออกมาจากสาบเสื้อแล้วไขกักที่ศีรษะเล็กๆ อย่างไม่ไร้ความปราณี!

ความขาสีเริ่มขึ้นเป็นอันดับแรก ก่อนที่ความรู้สึกเจ็บแปลบจะพุ่งเริดมายังศีรษะของเธอ แม้เหอชิงอยากจะทำมือไปกุมจุดที่โดนไขกักเพื่อบรรเทาความเจ็บมากเพียงไรก็ไม่กล้าทำ จะให้ไวยวายก็หาใช่นิสัยของเจ้าตัวไม่ ด้วยเหตุนี้จึงต้องข่มกลั้นความเจ็บแล้วปิดปากเงียบ ไม่กล้าพูดกับคนที่กำลังไม่ให้อยู่ในขณะนี้

“เจ้าคิดจะหายไปก็หายไปตามใจชอบได้เช่นนั้นหรือ! ที่นั่นคือเมืองหลวง ไม่ใช่หยาหนุย! การที่เจ้าหายไปมีใช่เพียงพวกข้าที่เป็นห่วง จางโมเองก็ร้องไห้อย่างหนักโทษว่าตนเองดูเลเจ้าไม่ดี แม้กระทั่งได้ทำางยังส่งคนมาตามหาเจ้าเสียทั่ว งานรีนจึงถูกยกเลิกเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และทำอะไรตามอำเภอใจของเจ้า มีอะไรจะแก้ตัวหรือไม่!”

คำพูดมากมายรัวเข้าใส่ เป็นครั้งแรกที่เหอชิงได้เห็นพี่ชายของตนโมโหขนาดนี้ แม้กระทั่งพวกทหารที่ยืนอยู่ทางด้านหลังยังไม่กล้าขยับตัว เหลือแต่สิ่งที่ทำได้เพียงทำท่ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ใจหนึ่งเขาก็สงสาร แต่อีกใจก็ไม่อาจเถียงสู้พี่ชายคนรองได้

ในเมื่อสิ่งที่เขาพูดนั้นเป็นเรื่องจริงทุกประการ

“ข้า...” คนโดนต่อว่ากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ รู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรจุกอยู่ในอก ตอนที่ไล่ตามม่อสื่อฮัวไปในที่แรกเพียงจะหายไปครู่เดียวเท่านั้น ยอมรับเลยว่าเปลืองทำเรื่องที่ไมควรทำไปเสียแล้ว

ก่อนที่เธอจะมาเป็นเหอชิง เธอก็อยู่ด้วยตนเองมาตลอด ไม่เคยมีครอบครัวและไม่เคยได้รับความห่วงใย พอมาอยู่ในร่างนี้ ทั้งยังถูกตามใจมาตั้งแต่เด็ก จึงได้ผลลสมิ์ตัวทำอะไรตามใจตัวเองโดยไม่คำนึงถึงจิตใจของผู้อื่น

“ข้าผิดไปแล้ว ข้าขอโทษ” เหอชิงก้มหน้าต่ำอย่างสำนึกผิด ไม่กล้าสบตาพี่รองของตนเพราะเกรงว่าน้ำตาจะไหลออกมา เธอรู้ว่าเขาทั้งห่วงทั้งโกรธ ซึ่งเธอก็รู้สึกเสียใจจริงๆ

เหอพงเห็นน้องสาวยอมรับความผิดที่ตนเองก่อก็คลายสีหน้าดุลง เหลือแต่อายใจหวั่นเดินเข้ามาหยุดเคียงข้างน้องสาว สายหน้าน้อยๆ ให้ผู้เป็นพี่ชายซึ่งเรียกเสียงถอนหายใจจากเหอพงได้เป็นอย่างดี จากนั้นสามพี่น้องจึงได้พากันกลับจวนเจ้ากรมการคลัง โดยมีทหารคอยเดินอารักขาอย่างเข้มงวด



สี่

สหายคลายเหงา

หลังจากเด็กหญิงร่างเล็กถูกพี่คนรองดูในคืนเทศกาลระบำวิหคในครานั้น เธอซึ่งก็เซ็ดหลาจนไม่กล้าก้าวออกจากห้องพักในจวนท่านเจ้ากรมการคลัง กระทั่งย่างเข้าวันที่สามแล้ว

แม้วันต่อมาพี่ชายทั้งสองของเธอจะอธิบายให้ฟังว่าพวกเขาทำเช่นนั้นเพราะความจำเป็น ถึงจะโกรธจริงๆ แต่สาเหตุสำคัญคือเขาไม่ต้องการให้ทหารในจวนนี้ไม่ชอบชู้หน้าเธอในภายหลัง พวกเขาจึงว่าเธอต้องหาผู้คนที่เปลี่ยนความไม่พอใจให้เป็นความสงสารแทน และเมื่อเรื่องที่เธอพึ่งดูเธอไปถึงหูของท่านเจ้ากรมการคลัง ชายสูงวัยก็ไม่ว่าอะไรอีก นอกเสียจากถามว่าเธอหายไปไหนมา ทั้งยังพูดให้ฟังว่าจางโม้เป็นห่วงเธอจนร้องไห้แล้วหลับไปทั้งน้ำตา แต่จางจื่อหมิงก็สั่งห้ามอย่างเด็ดขาดมิให้ออกไปตามหา

ครั้นเธอซึ่งได้ฟังจึงเลือกที่จะตอบว่าตนอยากดูการร้ายรำซัดๆ จึงเดินเข้าไปใกล้เวทีนี้ไม่ถึงว่าจะพลัดหลง แม้ได้เท่าจางจะมีความเคลือบแคลงสงสัยอยู่ในดวงตา แต่ก็ต้องเก็บคำพูดที่เหลื่อเอาไว้ในใจ เมื่อเด็กหญิงเอ่ยขอโทษเขาอย่างสำนึกผิดที่ทำให้เขาและจวนแห่งนี้ต้องเดือดร้อน

เด็กหญิงนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะนั่งอยู่บนตั่งริมหน้าต่าง มองดูเมื่อดฝนที่โปรยปรายลงมา สาวใช้ทั้งสองต่างก็มีงานประจำให้ทำจึงไม่มีใครมาทักท้วง

เมื่อเช้าจางโม้แวะมาหาเธอด้วยเสื้อผ้าชุดเดียวกันไม่ต่างจากวันก่อนๆ พอเห็นเข้าบ่อยครั้งเธอก็เริ่มชิน นางบอกว่าอยากพาเธอออกไปเที่ยวเล่นข้างนอก แต่ติดตรงที่วันนี้นางมีเรียนพินที่นอกจวน จึงไม่สามารถทำได้ตั้งใจนึก

อีกสักพักต่อมาเหล่าพี่ก็มาชวนเธอออกไปส่งจดหมายกับเหอฟง แต่เธอบอกปฏิเสธพวกเขา หากอยากแสดงให้คนในจวนเห็นว่าเธอรู้ลึกพิถจริงๆ ก็ควรจะอยู่แต่ในจวนต่ออีกสักวันสองวันเพื่อความแนบเนียนและน่าเชื่อถือ

ไม่ใช่ว่าเธอจะอดข้าวอดน้ำขังตัวเองอยู่แต่ในห้องดังที่เคยเห็นในละครหรอกนะ

เหอชิงยังคงกินอาหารอยู่เช่นเดิม เพียงแต่ไม่ได้ออกไปกินร่วมกับพวกเขาที่ด้านนอก ทุกมื้อจะมีคนยกสำรับอาหารมาให้เธอที่ห้องตามคำสั่งของซูหยินสาม

เด็กหญิงยื่นมือเล็กๆ ออกไปสัมผัสเม็ดฝนเย็นที่โปรยลงมา บนโลกนี้สายฝนให้ความรู้สึกแตกต่างจากโลกเดิมโดยสิ้นเชิง มันไร้ซึ่งมลพิษที่เกิดจากควันของรถและโรงงาน เม็ดฝนจึงได้สะอาดบริสุทธิ์จนผู้คนสามารถนำมากินได้โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการอื่นๆ อีก

เธออยู่ที่นั่นก็หลายวันแล้ว ทว่าก็ยังเดาเจตนาของไต้เท้าจางไม่ออก ครั้นจะหาคิดว่าเธออาจเป็นเพียงผู้ใหญ่ใจดีที่เอ็นดูเธอ ก็ราวกับมีหนามแหลมๆ มาจิ้มอกอยู่ตลอดเวลา รู้สึกตะขิดตะขวงใจยิ่งนัก

ครุ่นคิดมานานเท่านี้ก็ยังไม่ได้คำตอบที่พอใจ ร่างเล็กจึงเลือกที่จะหยุดคิด ดวงตากลมโตที่มองความชุ่มฉ่ำที่ตกลงมาก็เริ่มเคลิ้ม แท้แขนลงบนขอบหน้าต่างโดยเอามือข้างหนึ่งเท้าคางไว้ เปลือกตาหนักอึ้งเตรียมจะหลับหลับเสียหน่อย

บ้ายี้ข้างสงบสุขยิ่งนัก...

ในระหว่างที่กึ่งหลับกึ่งตื่นนั่นเอง กลิ่นหอมประหลาดก็โชยมาที่ปลายจมูก ผสมกับกลิ่นอื่นๆ ของดินในยามที่ฝนโปรยปราย ซึ่งเข้ากันได้ดีต่ออย่างน่าประหลาด เหอชิงสูดกลิ่นหอมหวานนั้นอย่างเคลิบเคลิ้ม ขณะที่ความอุ่นนุ่มครอบคลุมไปทั่วร่างเล็กโดยที่เด็กหญิงไม่รู้ตัว

ครั้นได้สติเธอก็ลืมตาตื่นขึ้นมาทันควัน สิ่งแรกที่เห็นคือพวงทางสีขาวบริสุทธิ์ที่ห่อหุ้มอยู่รอบกาย ส่งผลให้ผู้มองจ้องตาปริบๆ แล้วพยายามจะแกะมันออก นึกไม่ถึงว่าทางที่รัดเธอเอาไว้หลวมๆ กลับมีริ้วแรงแรงมหากาล มันเกี่ยวพันเธอเอาไว้ไม่ยอมปล่อย ราวกับคีมเหล็กก็ไม่ปาน!

เมื่อเห็นว่าไม่สามารถดิ้นหลุดจากพันนาการประหลาดนี้ได้ เธอจึงค่อยๆ ไล่สายตาจากปลายทางเรื่อยไปยังขาเรียวยาวซึ่งมีผ้าพันแผลพันทับไว้ คิ้วเรียวยาวๆ ขมวดเมื่อพบว่าร่างนี้ยังมีขาอีกสามขา จนกระทั่งไปหยุดลงที่ดวงตาเรียวยาวของจิ้งจอกหิมะที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี เนื่องจากเธอเคยเล่นจ้องตากับเจ้าสัตว์ตัวนี้มาก่อน

มันไม่เพียงแค่มองตอบ แต่กลับตัวดิ้นอ่อนซ้นเข้าที่พวงแก้ม ความดูร้ายที่เคยมีก่อนหน้านี้หายไปจนหมดสิ้น ทั้งยังให้ความสนิทสนมแก่เธออีกด้วย!

“เจ้าคือจิ้งจอกตัวนั้น” เสียงเล็กกล่าว อีกฝ่ายเห็นว่าเธอจำมันได้ก็ยอมปล่อยทางที่รัดร่างเล็ก จากเดิมที่ร่างสีขาวสะอาดนั้นอยู่บนพื้นก็กระโดดขึ้นมานั่งบนตั่งเดียวกัน ดวงตาสีเงินไร้ซึ่งความหวาดระแวงและดูร้าย

เหอชิงจ้องมองดวงตาใคร่รู้ของมันแล้วพบว่ามันมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด ดวงตา



กระจ่างใสเหมือนกำลังดึงดูดเธอให้ต้องมนตร์สะกด เด็กหญิงรีบเบือนสายตาหนีโดยพลัน
สุดทลายใจเข้าลึกๆ เพื่อตีสติ หากไม่ระวังให้ตีคนรักสัตว์อย่างเธออาจจะเผลอเข้าไปกอด
มันได้โดยไม่รู้ตัว

“เจ้าเข้ามาได้อย่างไรกัน” เธอถามทั้งๆ ที่รู้ว่าคงไม่ได้คำตอบ และมันก็เป็นเช่นนั้น
จริงๆ เมื่อจิ้งจอกหิมะเยือกคอดเล็กน้อยเหมือนกำลังคิดตาม ก่อนจะหันหน้ากลับไปมองขาที่
บาดเจ็บของตนแล้วซ่อนตามองเธออีกครา

เธอซึ่งเดาว่ามันอาจจะสะกดรอยตามกลิ่นของเธอมายังที่สัตว์ทั่วไปชอบทำ แต่
มันจะเป็นไปได้หรือ ในเมื่อระยะทางก็ไกลพอสมควร

“ที่มาเพราะอยากให้เปลี่ยนผ้าพันแผลให้สีนะ รวดเร็วก่อน” เธอรู้สึกว่าการคิดมากไป
ก็เหนื่อยเปล่า จึงกระโดดลงจากตั่งแล้วเดินเข้าไปในส่วนในห้องนอนเพื่อไปหยิบกล่องยา
มีจิ้งจอกหิมะมาเยี้ยมเยียนเช่นนี้ก็ช่วยคลายความเบื่อหน่ายให้เธอได้ไม่น้อย

นึกไม่ถึงว่าพอหันกลับมา เธอก็พบกับร่างใหญ่โตของเพื่อนคลายเนื้อซึ่งไม่ฟังที่เธอ
สั่งเลยแม้แต่บ่อย มันกวาดตาดูรอบๆ ห้องนอนก่อนเลือกที่จะกระโดดขึ้นไปบนเตียงอย่าง
ถือนิวาสะ

“ใครใช้ให้เจ้าขึ้นไปนอนบนเตียงของข้า ลงมาซะ” เด็กหญิงกดเสียงเล็กของตนให้
เข้มขึ้น หวังสักนิดว่ามันจะฟังเธอขึ้นมาบ้าง ดวงตาคูสวยจ้องนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกระโดด
ลงมาจากเตียง หวักกลับเบาใจได้ไม่นานเมื่อมันกระโดดลงมาแล้วตรงเข้ามาคาบคอเสื้อ
พร้อมกับพาเธอไปนั่งที่เตียงด้วยกัน!

‘เจริญละ! เจ้าจิ้งจอกตัวนี้!’

เด็กน้อยก่นด่ามันอยู่ในใจขณะที่จ้องมองมันอย่างอาฆาต แต่เธอหาได้ใจร้ายพอที่
จะมองข้ามแผลของมันไม่ เธอซึ่งถอนหายใจซำๆ ปวยการที่จะคุยกับสัตว์ จึงทิ้งตัวลงข้าง
ร่างปุกปุย ค่อยๆ แกะผ้าที่พันขาของมันออก ครั้นลอกสมุนไพรที่แห้งกรังออกจากปากแผล
ก็พบว่ามันใกล้หายดีแล้ว

“เปลี่ยนยาครั้งนี้เสร็จ รออีกวันสองวันเจ้าก็จะหายดี” เสียงเล็กของเธอดังในจังหวะ
เดียวกับมือเล็กที่จัดการโปะยาสมุนไพรสดใหม่ให้ จากนั้นนำเอาผ้าพันแผลผืนใหม่มาพัน
ทับ

“เจ้าเหงามหรือไม่” เสียงทุ้มไพเราะดังทำลายความเงียบขึ้นมา ส่งผลให้คนที่กำลัง
ง่วนอยู่กับการพันแผลตอบไปอย่างเคยชิน

“ก็ไม่ใช่”

ทว่าในวินาทีถัดมา ร่างเล็กก็ถึงกับสะดุ้งโหยงพร้อมร้องอุทาน “เอ!”

มือที่กำลังพันแผลอยู่ช่วงกลางในขณะที่เจ้าตัวเริ่มหันซ้ายแลขวา พบว่าไม่มีใครเข้ามาในห้องแต่อย่างใด เธอจึงคิดว่าตนเองอาจจะหลุดไป จึงลงมือพันแผลต่อจนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์

“เจ้ามือเบาเชื่อนี้ กลัวข้าเจ็บหรือ”

ครานี้กลับขัดเจนราวกับดังอยู่ข้างหู ใบหน้าน่ารักงะหงายขึ้นทันควัน พบว่าจิ้งจอกตัวใหญ่ก็กำลังจ้องมองมาที่เธอโดยไม่ละสายตา

“เจ้า...เจ้าพะ...พูดได้” ผู้ถามแทบไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่พูดออกไปด้วยซ้ำ เทพบนสะพานแห่งดวงดาวเธอก็เคยเจอมาแล้ว แต่เรื่องจิ้งจอกพูดได้นี่เป็นเรื่องที่เกินความคาดฝันไปมาก!

ผู้ถูกถามกลับคลี่ยิ้มจนเห็นเขี้ยวแหลมคมกลายเป็นภาพที่ชวนขนหัวลุกเป็นอย่างมาก ขนในกายของเธอซึ่งพากันตั้งชันเมื่อปากของมันอ้าออก เสียงนุ่มทุ้มนี้มันวลดังลลอลออกมา “มิใช่แค่เพียงพูดได้” กล่าวจบก็สะบัดพวงหางท่ามกลางความตกตะลึงของเธอ

เพียงพริบตาเดียวพวงหางเพียงหนึ่งก็ปลิ้นแยกออกจากกัน จากหนึ่งเป็นสาม เป็นห้า...เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งกลายเป็นเก้าหาง! ทว่าเรื่องที่น่าตกใจยังไม่หมดเพียงเท่านี้ เมื่อแสงสีขาวนวลเปล่งปลั่งออกมาจากขนสีขาว ประกายแสงที่เจิดจ้าขึ้นทำให้เธอซึ่งอยู่ในระยะใกล้จำต้องยกมือขึ้นปิดตาแล้วหลับตานั่น

รู้สึกตัวอีกครั้งก็ตอนที่มือเล็กถูกทาบทับด้วยฝ่ามือใหญ่อบอุ่น ซึ่งบรรจงเกาะมือของเธอออกอย่างนุ่มนวล เธอจึงทำใจอยู่นานกว่าจะลืมตาขึ้น ภายในเวลาไล่เลี่ยกันเธอก็กลับเบิกตากว้างเป็นครั้งที่สอง เมื่อพบว่าด้านหน้าคือใบหน้าของเทพบุตรซึ่งอยู่ใกล้แค่เอื้อม!

ดวงหน้างดงามทว่าคมเข้มอย่างบุรุษโตเต็มวัยถูกล้อมกรอบด้วยเส้นผมสีเงินยาวดั่งแพรไหม จมูกโด่งสวยรับกับริมฝีปากบางเหมือนถูกประติมากรมือหนึ่งปั้นแต่ง ผิวสีขาวสะอาดบริสุทธิ์ราวกับหิมะ ที่สำคัญคือดวงตาสีเงินสวยทว่ากลับมีม่านตาที่ห่อหุ้มปิดไปจากมนุษย์ทั่วไป

คำพูดที่เตรียมไว้จางหายไปกับอากาศธาตุ เธอซึ่งได้แต่อ้าปากค้าง นี่สวรรค์กำลังล้อเธอเล่นใช่หรือไม่ เบื้องหน้าเธอคือจิ้งจอกที่กลายเป็นคน!

“จะ...เจ้า!” ในที่สุดเธอก็หาเสียงของตนเจอ ยิ่งเมื่อได้เหลือบมองไปเห็นมือซ้ายของอีกฝ่ายซึ่งมีฝ่ามือที่พันให้เองกับมือ ก็ยิ่งตอกย้ำความจริงมากยิ่งขึ้น

เด็กหญิงนึกไปถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ ก่อนหน้านั้นเธอถูกจิ้งจอกตัวนี้เลียแก้ม แท้จริงแล้วเขาก็มีร่างกายเช่นนี้...คิดไปคิดมา ผู้ที่ถูกเอาเปรียบทั้งๆ ที่ตนอยู่ในร่างเด็กก็โมโหทันควัน



“หน้อย! เอาเปรียบแม่กระทั่งเด็ก! เจ้าจึงจอกสมควรตาย!!”

“ข้าทำไม่หรือ” บุรุษผู้มีใบหน้างดงามเอ่ยถามอย่างไม่ทุกข์ร้อน ทว่าดวงตากลับพราวระยิบ “ข้ารู้ว่าตนเองรูปงามมาก เจ้าไม่จำเป็นต้องชมข้าหรอก ซิงเออร์ของข้า” พุดพลางเตรียมจะดึงตัวเธอเข้าไปในอ้อมกอด แต่เธอขึ้นตัวเอาไว้ทันพลางถลึงตามองเธออย่างเดี๋ยดดาล

“ของเจ้าหรือ ฮี! เจ้าปีศาจจิ้งจอก ใครเป็นซิงเออร์ของเจ้ากัน!”

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าเป็นปีศาจ”

เธอจึงจ้องอีกฝ่ายอย่างไม่ละสายตา เธอเคยเจอเทพมาก่อน ถึงท่านเทพจะชอบแก้มเธออยู่บ้าง แต่เขาก็มีกลิ่นที่สะอาดบริสุทธิ์และน่าเลื่อมใส ผิดจากจิ้งจอกตัวนี้ที่มีความงดงามน่าหลงใหลเป็นอาวูห ทั้งกลิ่นตัวและรูปลักษณ์คงมีไว้ล่อลวงมนุษย์โดยเฉพาะ!

“โยจิ่งต้องบอกเจ้า! แล้วเหตุใดเจ้าจึงรู้จักชื่อของข้า”

“หากเจ้าไม่บอก ข้าก็ไม่มีเวลาจำเป็นที่ต้องบอกเจ้าเช่นกัน” น้ำเสียงยั่วเย้าในขณะที่ยังสูงโปร่งเริ่มบิดขี้เกียจ “นั่งคุยกันบนเตียงเล็กๆ เช่นนี้อัดอึดแอ้ใจจริงอยากจะนอนคุยกับเจ้าด้วยซ้ำ เอ้อ...แต่น่าเสียดาย” ดวงตาสีเงินโล่มองร่างเล็กตั้งแต่ศีรษะจดเท้า คลื่นอารมณ์หนึ่งวาดผ่านดวงตาก่อนจะเก็บสายตากลับ พร้อมกับเอ่ยเสียงแผ่วเหมือนรำพึงรำพันกับตนเอง “ซิงเออร์ยังเด็กเกินไป”

คนฟังทราบความนัยจากประโยคของอีกฝ่ายก็โกรธจัดจนเลือดขึ้นหน้า รวบรวมลมปราณไว้ที่ฝ่ามือหมายจะซัดเข้าใส่อกของปีศาจจิ้งจอก แต่อีกฝ่ายกลับไวกว่ารีบกระโดดออกจากเตียง ชูตีสาวที่สวมใส่พลี๊วไหว่ดั่งสายลม เสียงหัวเราะดั่งระฆังแก้วดังขึ้นอย่างอารมณ์ดี

“ข้าชื่อทรงเสีย ไว้ข้าจะมาเยี่ยมเจ้าใหม่ ซิงเออร์ของข้า”

เธออ้าปากเตรียมจะตะโกนว่า ‘ไม่ต้องมา’ ทว่าเจ้าปีศาจจิ้งจอกเก้ทางกลับทำอะไรตามใจอีกเช่นเคย เขาหมุนกายทวนเข็มนาฬิกาเพียงหนึ่งครั้งก็หายไป เหลือเพียงความว่างเปล่าราวกับเขาไม่เคยมีตัวตนมาก่อน กลิ่นหอมประหลาดอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวเป็นสิ่งเดียวที่ยังคงลอยตลบอบอวลอยู่ในห้องนอนแห่งนี้

ทรงเสียหายไปแล้ว แต่ความคุกรุ่นของผู้ที่อยู่ในห้องกลับยิ่งเพิ่มพูน ใจจริงอยากจะออกไปฝึกกระบวรท่าหมัดมวยเพื่อให้อารมณ์ดีขึ้น แต่ฝนกลับตกหนักขึ้นเรื่อยๆ ราวกับฟ้าฝนเต็มใจหัวเราะเยาะเด็กน้อยอย่างเธอ

เย็นไว้...เย็นไว้เหอซิง เธอจะยอมให้เจ้าปีศาจจิ้งจอกมาอยู่จนโมโหง่ายแบบนี้ไม่ได้ การที่จะรับมือกับเจ้านั้นต้องเยือกเย็นเอาไว้...

เด็กหญิงตั้งสมาธิท่องยุบหนอพองหนอในใจ ใจที่ชุ่มฉ่ำเมื่อครูจึงเย็นลง ความเงียบบริမ်กลับมามีอีกครั้ง ซึ่งเธอก็ไม่ปล่อยให้เวลานี้ให้เสียเปล่า ร่างเล็กหลับตาลงนิ่งสมาธิเพื่อฝึกกำลังภายใน หากพบเจอจึงจอกตัวนั้นอีกจะได้เล่นงานเขาเสียให้เช็ด!

ระยะเวลาผ่านไปนานเท่าไรก็มีอาจทราบได้ ครั้นเหอชิงลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าห้องถูกปกคลุมด้วยความมืดสลัว เธอใช้เวลาอยู่ครู่หนึ่งเพื่อปรับสายตาให้ชินกับความมืด แต่ยังไม่ทันได้ก้าวลงจากเตียง พี่สาวทั้งสองคนก็เปิดประตูพรุดเข้ามา ดวงตาของพวกนางเบิกกว้างในความมืดมิด พร้อมกับส่งเสียงดังจนเปลือทำให้ร่างเล็กๆ สะดุ้งตกใจ

“คุณหนูหนอ! เหตุใดจึงอยู่ในห้องมืดๆ เช่นนี้เล่าเจ้าคะ!”

ผู้ที่ถูกถามปิดปากเงิบ หากจะให้เธอตอบก็ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี ในเมื่อการพูดถึงปีศาจคงไม่ใช่ความคิดที่ตลก ฝ่ายพวกนางทั้งสองเองก็ไม่คิดที่จะฟังคำตอบสักเท่าไร สาวใช้เดินเข้ามาด้านในพร้อมกับรีบจุดตะเกียงในห้องจนสว่าง

เหอชิงหันไปมองที่หน้าต่างก็พบว่าฝนหยุดตกแล้ว แต่ถึงกระนั้นท้องฟ้าก็ยังมืดครึ้ม เมฆฝนสีเทาปกคลุมไปทั่วจนไม่สามารถมองเห็นพระจันทร์หรือดวงดาวได้

เมื่อเรียวยที่คว่ำเข้าที่แขนเล็ก ทำให้เธอต้องสายตากลับมาพัวพร้อมกับขมวดคิ้วยุ่ง เมื่อหญิงสาวอายุมากกว่าพยายามดึงร่างของเธอลงจากเตียงในขณะที่ปากก็พูดไปด้วย

“นายท่านให้พวกข้ามาพาท่านไปกินอาหารเย็นเจ้าคะ ท่านมิได้ออกมานอกห้องหลายวันแล้ว อย่าทำให้นายท่านกับคุณหนูลำบากใจเลยนะเจ้าคะ”

ก่อนหน้านี้คุณหนูนางไม่ของพวกนางถึงกับยืนกรานว่า หากเหอชิงไม่มาร่วมกินอาหารมื้อค่ำ นางเองก็จะไม่ยอมกินอาหารเย็นร่วมกับทุกคนเช่นกัน

เรื่องนี้แม้กระทั่งนายท่านของจวนยังประหลาดใจ เขาเป็นผู้ใหญ่ หากจะให้คนมาเรียกเด็กที่ซังกะตาวอยู่ในห้องก็คงไม่เหมาะเนื่องจากอีกฝ่ายมิใช่บุตรหลานของตน

แต่จวนจื่อหมิงก็ต้องเปลี่ยนความคิดเพราะบุตรเพียงคนเดียว นึกไม่ถึงว่าจวนจะไม่จะติดเด็กหญิงจากต่างเมืองมากขนาดนี้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงสั่งให้สาวใช้ทั้งสองมาตามเหอชิงไปร่วมโต๊ะอาหารอย่างเสียไม่ได้

“อ้อ” เหอชิงพยักหน้ารับทีหนึ่ง ก่อนจะย่นกายลุกขึ้นจากเตียงอย่างว่องไว ในเมื่อเจ้าของจวนให้คนมาตาม เธอก็ไม่ควรดื้อแพ่งอีก เด็กตัวเล็กๆ สามารถหนีอยู่ในห้องมานานขนาดนี้ก็ถือว่าใจแข็งมากแล้ว

อาหารค่ำมื้อนี้ทำให้เธอได้พบกับครอบครัวของใต้เท้าจางทั้งครอบครัวเป็นครั้งแรก หญิงวัยกลางคนผู้สูงวัยมากที่สุดในที่นี้ รวมถึงการแต่งกายที่หรูหราแสดงตำแหน่งฐูหยิน



ใหญ่ได้เป็นอย่างดี นางมีบุตรชายสองคน ฝ่ายสุหทัยนรองค์แม่ใบหน้าจะไม่ไ้ดังดงามเท่ากั
คนทั้งสองและยังไม่มีบุตร ทว่าการวางตัวและการพูดจาก็เต็มเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ของสตรี

ส่วนสุหทัยสามซึ่งมีใบหน้าดังงามมีจางไม่เป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของจวน

เหอชิงนึ่งกินอาหารเสียบๆ พยายามไม่ให้ตนเองเป็นจุดสนใจ แต่เห็นทีคงเป็นไปได้
ยากเมื่อในโต๊ะอาหารนี้มีเพียงเธอและพี่ๆ ทั้งสองเป็นแขก สายตาทหลายคู่ที่จ้องมาทำให้เธอ
กินข้าวไม่ร่อยเอาเสียเลย สุดท้ายจึงวางตะเกียบลง

“อืมแล้วหรือ” หญิงผู้อาวุโสที่สุดในที่นี้เอยถาม

เด็กหญิงเพียงคลี่ยิ้มบางๆ ตอบสุหทัยใหญ่ “เจ้าค่ะ”

ถ้วยชาของเธอว่างเปล่าเสียแล้ว สาวใช้ที่ยืนอยู่มุมห้องเพื่อรอปรนนิบัติเห็นข้ากัไม่
รอช้า ยกน้ำชาจากใหม่มาที่โต๊ะแล้วรินให้จางโมก่อน จึงรินให้แก่เธอ น้ำชาในการ์อนฤกรินใส่
ถ้วยชาเล็ก ครั้นนางรินจนเสร็จแล้วจึงถอยกลับไปยืนสงบเสงี่ยมที่มุมห้องตามเดิม

บุตรธิดาของนายอำเภอเมืองหยวนเหยา ยกถ้วยชาขึ้นจ่อริมฝีปาก ก่อนจะตวัดสายตา
ไปมองสาวใช้ผู้รินน้ำชาในทันที ครั้นอีกฝ่ายเห็นว่าเธอจ้องมองก็สงี่ยมกลับคืนมาให้ตาม
มารยาท แม้ว่าดวงตาส่งแววจนส่งสัยก็ตาม

เหอวิเคราะห้ท่าทีของอีกฝ่ายแล้วจึงเก็บสายตากลับ ลักพักกัหันไปมองจางโม เห็น
ว่าสุหทัยสามกำลังช่วยเป่าถ้วยชาร้อนให้บุตรสาว แล้วส่งต่อให้คุณหนูแห่งจวนท่านเจ้ากรม
การคลังดื่มรวดเดียวจนหมด

ดวงตาสีน้ำตาลกลมโตหันกลับมายังถ้วยชาในมือตน ตัดสินใจจับค้ำหนึ่งก่อนจะ
วางมันลงบนโต๊ะอาหารตามเดิม เสมือนไม่มีอะไรผิดปกติ แต่เมื่อซ้ายที่อยู่ใต้โต๊ะกลับดึงชาย
เสื้อของพี่ชายคนเล็กซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ไปสามที

เขาชะงัก ทำให้เนื้อซันโตในตะเกียบที่คืบไว้ตกลงบนจานจนต้องเสร้างทำเป็นคืบเนื้อ
ซันใหม่มากินแทน นัยน์ตาเรียบเฉยมีความกังวลเจืออยู่จางๆ ริมฝีปากเรียบสนิทไม่เอย
สิ่งใด พอกินอาหารเย็นจนอืมแล้ว คนทั้งหมดต่างก็แยกย้ายกันกลับเรือนของตนเอง

“พี่หญิงชิง” เสียงใสๆ ของจางโมเรียกเธอจากด้านหลัง เมื่อหันไปก็พบว่านางจุงมื่อ
อยู่กับมารดาซึ่งมองมาที่พวกเธออย่างเป็นมิตร

“มีอะไรหรือน้องโม” เหอชิงหยุดฝีเท้าที่กำลังจะกลับเรือน ส่งผลให้เหอพงและ
เหอลั่วหยุดรอเช่นเดียวกัน

“วันนี้อาจารย์ให้ของเล่นใหม่มาซันหนึ่ง แต่มันกลับใหญ่เกินกว่าที่ซ้าจะแบกไหว
ซ้าอยากชวนท่านไปเล่นที่จวนของซ้าด้วยกันจะได้หรือไม่” แม้จะเป็นการถามไ้แบบมี
มารยาท ทว่าดวงตาสีกระจ่างของนางกลับเต็มเปี่ยมไปด้วยความคาดหวัง มีหรือที่เธอจะ

ด้านทานแวตารั้เดียวสาของแม่หนูน้อยผู้นี้ได้ ในเมื่อนางนำเอ็นดูเสียขนาดนี้

“ได้ ข้าจะไปกับเจ้า” คนถูกชักชวนตอบรับโดยง่าย ก่อนจะเบือนใบหน้านำรักกลับไปมองพี่ชายทั้งสอง “พวกท่านกลับไปก่อนเลย มิต้องเป็นห่วงข้า ที่นี้คือจวนเจ้ากรมการคลัง ข้ามิเป็นอะไรแน่นอน” เธอพูดจบก็หยุดสายตาวีที่เหลาลู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปกุมมือเล็ก ๆ ที่ยื่นมาของบุตรสาวคนเล็กของเจ้ากรมการคลัง แล้วกลับที่เรือนของนางด้วยกัน

เมื่อฮุยินสามส่งพวกเธอที่ห้องเรียบริยดีแล้ว นางก็กลับไปยังห้องพักของตนเอง ซึ่งอยู่ติดออกไปอีกเรือน ในใจคงอยากจะให้เด็กๆ เล่นกันตามใจชอบ

ประตูลูกของนางไม่ถูกเปิดออก สาวใช้ใบหน้าจิ้มลิ้มจำนวนห้าคนซึ่งยืนรออยู่ด้านในก็พากันย่อกายเคารพท่ามกลางสายตาวีๆ ของเหอชิง เด็กหญิงวัยหกขวบอย่างนางจำเป็นต้องมีสาวใช้มากมายเพียงนี้เชียวหรือ!

“พวกเจ้าไปนอนเถิด ข้าจะเล่นกับพี่หญิงชิง” ลูกสาวคนเล็กของจวนเอ่ยปากไล่พร้อมกับเข้ามาเกาะแขนขบไหล่เธออย่างสนิทสนม เหล่าสาวใช้อ้อึ้งเล็กน้อยในขณะที่มองเธอสลับกับนางไม่อย่างลึกลับ

“ยังไม่รีบไปอีก!” เสียงแหลมเล็กดังขึ้นมากกว่าเดิมตามความไม่พอใจและไม่ได้ตั้งใจ นางไม่เอ็งก็เบื่อกันที่ไม่มีความเป็นส่วนตัวเอาเสียเลย แหกผู้มาเยือนเห็นดังนั้นจึงช่วยส่งสายตาวีพวกนางอีกแรง

ในที่สุดคนทั้งห้าก็ยอมออกไปแต่โดยดี เจ้าของเรือนเห็นดังนั้นก็รีบดึงแขนเล็กของเหอชิงให้เข้าไปในห้องพร้อมกับปิดประตูลง ริมฝีปากเล็กบ่นออกมาอย่างเบื่อกัน “ข้าละเบื่อเหลือเกิน ช่วงนี้ท่านพ่อไม่รู้เป็นอะไร พอข้าออกไปข้างนอกก็ส่งทหารเดินตามข้าเป็นขบวน พอกลับเข้าจวนก็ให้สาวใช้หลายคนมาอยู่กับข้าอีก”

“ได้เท่าจางคงกลัวเจ้าหลงทางอีกกระมัง” เธอเอ่ยแซวเพื่อเปลี่ยนอารมณ์ขุ่นมัวของอีกฝ่าย ซึ่งมันก็ได้ผลเมื่อใบหน้าของเด็กน้อยขึ้นสีแดงระเรื่อ จางไม่เข้ามาเกาะแขนเธอ เสียใจใดๆ กล่าวอย่างอดอื้อ

“โธ่พี่หญิงชิง...นั่นมันเมืองหยวนเหยา ข้าจึงได้หลงทาง ผิดกับเมืองหลวงที่ต่อให้หลับตาเดินข้าก็ไม่มีทางหลง!”

“หึๆ ข้าไม่แซวเจ้าแล้วก็ได้ ไหนละของเล่นที่เจ้าว่า” เธอตัดสินใจเลิกแกล้งจางไม่ก่อน เกรงว่าขึ้นยิ่งแกล้งอีกคงโดนนางใช้ศิระฐานฉีดยอดอกเป็นแน่

เมื่อพูดถึงของเล่น เด็กน้อยในชุดผ้าแพรดูเหมือนกับเธอก็ยิ้มกว้างจนตาหิย มือเล็กป้อมจับข้อมือของเธอให้เดินลึกเข้าไปในส่วนในห้องนอน

เหอชิงทรุดกายลงบนเบาะนุ่ม ในขณะที่ดวงตาของเธอพิจารณา ‘ของเล่น’ ที่จางไม่พยายามโอ้อวดไปด้วย ที่แท้ก็คือเกมไม้ตีกอล์ฟที่เธอเคยเห็นในโลกเดิมที่จางมา

ด้วยความที่มีประสบการณ์และอายุมากกว่า เหอชิงจึงปล่อยให้จางไม่เป็นฝ่ายเริ่มก่อน พวกเขาทั้งสองผลัดกันตีแผ่นไม้ออกมาวางซ้อนไว้ด้านบน จนตอนนี้ตีกอล์ฟสูงจนเลยศีรษะของคนทั้งสองไปแล้ว เธอกับจางไม่จำเป็นต้องลุกขึ้นยืนเพื่อเล่นต่อให้เสร็จ ไม่นานนักตีกอล์ฟลงด้วยฝีมือของบุตรเจ้ากรมการคลัง นางชักสีหน้าขัดใจที่พ่ายแพ้ คนสูงวัยกว่าจึงเอ่ยอย่างใจดี

“เล่นอีกสักรอบเถิด”

เด็กน้อยคล้อยตามใจก่อนจะจัดการเก็บแผ่นไม้ทั้งหมดมาต่อใหม่อย่างระมัดระวัง เหอชิงหัวเราะออกมาเมื่อเห็นแววตาจริงจังบนใบหน้าเล็กๆ ของนางซึ่งลงมือเล่นครั้งที่สองด้วยความระมัดระวังมากขึ้นกว่าเดิม กว่าจะตีแต่ละแผ่นไม้ออกมานั้นคิดแล้วคิดอีกจนตัวเล็กขมวดเข้าหากัน อึดใจต่อมาตีกอล์ฟก็สูงขึ้นบดบังใบหน้าของนาง

“จางไม่ ตาเจ้าแล้ว” เหอชิงเอ่ยแรงเมื่อพบว่าร่างเล็กไม่ยอมตีแผ่นไม้ออกเสียที แต่แล้วความผิดปกติก็เกิดขึ้นเมื่ออีกฝ่ายไม่ส่งเสียงใดๆ ตอบกลับมาเหมือนเคย

ครั้นสังเกตได้ถึงความผิดปกติ ตัวเล็กจึงขมวดเข้าหากัน ก่อนจะเอ่ยเรียกเบาๆ อีกครา “จางไม่”

ท่าว่าผลตอบรับก็ยังคงเป็นเช่นเดิม ด้วยเหตุนี้เธอจึงย้ายลุกขึ้นจากเบาะนุ่มแล้วชะเง้อหน้าไปมองอีกฝ่าย ดวงตาเบิกกว้างเมื่อพบว่าคุณหนูจางหลับไปแล้ว!

เหอชิงเตรียมจะตรงเข้าไปปลุกอีกฝ่าย ทว่าเสียงฝีเท้าเบาซึ่งดังขึ้นจากทางด้านนอกก็ทำให้เธอชะงัก ก่อนจะรีบหันกลับแล้วทิ้งกายลงบนพื้นห้องอย่างแนบเนียน

แสงสว่างจากตะเกียงถูกดับลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ภายในห้องมืดลงจนไม่สามารถมองเห็นสิ่งใด บานประตูเรือนที่ถูกเปิดออกเผยให้เห็นร่างของบุรุษผู้หนึ่งที่กำลังเข้ามาในความมืด เสียงย่างเท้าขยับเข้ามาใกล้ร่างของเด็กหญิงที่นอนหลับใหลทั้งสอง

เขายืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะก้มลงซ้อนร่างของเหอชิงขึ้นมาในอ้อมแขนแล้วเริ่มก้าวเดิน จุดมุ่งหมายคือเตียงไม้ภายในห้องนอนห้องนี้ ครั้นเดินไปถึงแล้วก็จัดการวางร่างเล็กลงอย่างเบามือ พร้อมกับห่มผ้าให้อย่างเรียบร้อยแล้วจึงผลัดตัวออก

“ต้องขอโทษท่านด้วย คุณหนูเหอ”

เสียงทุ้มที่คุ้นเคยทำให้เหอชิงที่สับสนกลับรู้สึกตกใจเป็นอย่างมาก แต่เธอก็มีสติพอที่จะหลับตานอนนิ่งอยู่เช่นเดิม ฝ่ายผู้พูดก็เริ่มขยับกายเดินไปยังจางไม่แล้วซ้อนตัวของนางขึ้น ไม่นานนักคนทั้งสองก็หายออกไปจากห้องท่ามกลางราตรีที่เงียบสงบ

ครั้นแน่ใจแล้วว่าที่นี่ไร้ซึ่งกลิ่นใดๆ หลงเหลืออยู่อีก เด็กน้อยจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา
ในความมืดมิด ดวงตาเต็มไปด้วยความสับสนและใคร่ครวญ

เหงื่อเม็ดใสๆ ผุดขึ้นมาบนใบหน้าน่ารัก เสียงเมื่อครูนึกถึงเป็นของใครไม่ได้อีก
นอกจากพ่อบ้านประจำวนเจ้ากรรมการคลัง...ไปเล่อ!



ห้า

ตัวตายตัวแทน

ร่างเล็กนอนนิ่งอยู่กับที่โดยไม่ขยับตัว คำนวณเวลาในใจคงผ่านมาประมาณครึ่งชั่วยาม เมื่อแน่ใจว่าไปแล้วจะไม่เข้ามาในห้องอีกจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น

เนื่องจากอยู่ในความมืดมานานพอสมควร ม่านตาของเด็กหญิงจึงปรับสภาพให้ชินได้อย่างรวดเร็ว

เหอชิงกวาดตามองดูสภาพโดยรอบ ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงอยู่ในตำแหน่งเดิม ทั้งเกมตีกอล์ฟที่ยังเล่นไม่จบและเบาะนุ่ม ทว่าร่างของคุณหนูแห่งจวนเจ้ากรมการคลังกลับหายไป

เธอนอนอยู่บนเตียงของจางโม แล้วนางเล่าไปอยู่ที่ใด เหตุใดไปแล้วยังได้นำตัวเธอมาไว้ที่นี่...

คำถามมากมายผุดขึ้นมาในความคิด ในขณะที่ดวงตาสีน้ำตาลกลอกไปมา ก่อนจะเบิกกว้างเมื่อตระหนักถึงความเป็นไปได้อย่างหนึ่ง

หรือว่าเธอต้องการให้เธอสมรอยเป็นจางโม!

เหตุการณ์ทั้งหลายเกิดขึ้นเร็วมากเสียจนเด็กหญิงคิดตามไม่ทัน เธอรู้สึกผิดปกติตั้งแต่น้ำชาที่ถูกรินให้เมื่อตอนเย็น เนื่องจากส่วนผสมของยาสลบนี้เป็นหนึ่งในส่วนผสมแบบเดียวกับที่สั้วแพทย์ในร่างเด็กพกติดตัวเอาไว้เสมอเมื่อเจอสัตว์ที่บาดเจ็บ

ด้วยเหตุนี้เธอจึงไหวตัวทันแล้วไม่ดื่มชานั้น และที่แสร้งหลับก็เพราะแน่ใจแล้วว่ายาสลบจะต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถูกเธอถูกเชิญมายังเมืองหลวงอย่างแน่นอน

ทว่าเรื่องที่ทำให้เธอชิงตั้งข้อสงสัย คือสุหยินสามกลับให้จางโมดื่มชาจากกาเดียวกันไม่ว่าอย่างไรนางก็คงไม่ยอมวางยาสลบบุตรสาวของตนเองเป็นแน่ เธอจึงคาดเดาวานางก็คงไม่รู้ถึงการวางยาสลบในครั้งนี้

เวลานี้เธอควรจะบอกเหอฟงแล้ว ทั้งยังมีความเป็นไปได้สูงที่นางจะข่มขู่อยู่ด้านนอก พี่ชายคนที่สี่ของเธอเป็นถึงศิษย์ของจอมยุทธ์วัยผู้โต้งดังในยุทธภพจึงมีฝีมืออยู่พอสมควร เด็กหญิงลังเลไม่ยอมเคลื่อนไหวลงจากเตียง เสียงของไปเล่ยังคงชัดเจนอยู่ใน

ความคิด หากอยากรู้ต้นสายปลายเหตุก็คงต้องไปถามเอาจากพ่อบ้านผู้นั้น แต่เธอจะใช้วิธีใดได้บ้างจึงจะทำให้คนสูงวัยกว่ายอมเอ่ยปากออกมา

ตั้งแต่เธอเดินทางมาถึง ได้ทำางก็ให้แต่งกายเสมือนฝาแฝดกับบุตรสาวมาตลอด เห็นได้ชัดว่าต้องการให้สวมรอยเสมือนเป็นลูกสาวของตน หรือว่า...!

ดวงตาของเหอชิงเบิกกว้างขึ้น ร่างเล็กๆ เด้งกายลุกขึ้นจากเตียงโดยฉับพลัน ทว่าไม่ทันกาลเสียแล้ว เมื่อบานหน้าต่างใหญ่ภายในห้องนอนถูกแรงมหาศาลกระชากจนเปิดออกจากด้านนอก ชายในชุดสีดำหกคนบุกเข้ามาในห้อง สายตาทั้งหกคู่จ้องตรงมาที่เธอซึ่งสวมใส่ชุดเหมือนกับนางไม่เป็นตาเดียว!

เธอกระโดดลงจากเตียงอย่างร้อนรน อุณหภูมิในร่างกายพุ่งสูงขึ้นตามสัญชาตญาณที่ตื่นตัว เป็นครั้งแรกที่เหอชิงรู้สึกว่าการของตัวเองสั่นเกินไป วิ่งไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็ถูกชายชุดดำล้อมเอาไว้จนหมดเส้นทางหนี

ครั้นไปหน้าเล็กเงยขึ้นมองร่างใหญ่หนาก็มารู้ถึงความรู้สึกที่แตกต่างจากไปเล่โดยสิ้นเชิง ร่างสีอำมหิตแผ่ออกมาจากนร่างเล็กหนาวสะท้าน กายเริ่มสั่นอย่างห้ามไม่อยู่

คนเหล่านี้มีความโหดเหี้ยม ทั้งสีหน้าและแววตาไร้ซึ่งความปรานี! เด็กหญิงสบตาเพียงครู่เดียวก็ทราบได้ทันทีว่าพวกเขาสามารถสังหารเด็กอย่างเธอได้โดยไม่กะพริบตาด้วยซ้ำ!

“ช่วยคะ...!” เธอตะโกนออกไปได้เพียงคำเดียว ท้ายทอยก็ถูกสับเข้าอย่างแรงก่อนที่สติจะดับวูบลงอย่างรวดเร็ว

เสียงฝีเท้าและล้อรถที่เคลื่อนไหวไปอย่างเชื่องช้าราวกับสัญญาณรบกวนปลุกผู้ที่นอนสลบไสลอยู่ให้ตื่นขึ้น ความรู้สึกแรกคือความหนักอึ้งที่เปลือกตา เหอชิงพยายามขยับแขนขา ก็พบว่าเร็วแรงราวกับถูกสูบลมออกไปจากร่างจนขยับไม่ได้

ในที่สุดเธอก็สามารถลืมตาขึ้นมามองภาพทั้งหลายได้อย่างเต็มตา พบว่าขาถูกเชือกมัดพันหนาแน่นเอาไว้เช่นเดียวกับมือที่ถูกมัดประกบกันเอาไว้เบื้องหน้า ถึงแม้ว่ามันจะไม่ใช่ว่ามัดมือไขว่หลัง แต่ก็ทำให้การขยับกายเป็นไปอย่างยากลำบากอยู่ดี เมื่อเธอเห็นว่พยายามขยับกายไปก็ไร้ประโยชน์จึงหยุดดิ้น แล้วใช้สายตามองสำรวจไปยังสิ่งอื่นๆ แทน

ภาพของหลังคารถม้าเป็นสิ่งที่เห็น คิวเรียวเล็กขมวดเข้าหากันเมื่อพบว่าหน้าต่างรถม้าปกติที่ควรจะเปิดโล่งกลับมีกรงเหล็กปิดบังเอาไว้อย่างมิดชิด ฟังจากเสียงและการเคลื่อนไหวแล้ว รถม้าคันนี้น่ากลัสนั่น มิได้หยุดนิ่งอยู่กับที่

เหอชิงหาได้ร้องให้จำเหมือนเด็กทั่วไปไม่ เวลานี้ผู้ใหญ่ในร่างกายเด็กรู้แนแล้วว่าตนเอง

ถูกสวมรอยให้โดนลักพาตัวแทนคุณหนูแห่งจวนเจ้ากรมการคลังจริงๆ

‘ไหนท่านเทพเคยให้พรไว้ว่าฉันจะแข็งแรง โชคดีใน! นี่มันอะไรกัน! อายุแปดขวบก็โดนคนอื่นหลอกให้โดนลักพาตัวแทนลูกสาว โชคดีกับผีนะสิ!’

เธอค้านว่าท่านเทพผู้ดูแลสะพานแห่งดวงดาวอยู่ในใจ แต่เรื่องมาถึงขั้นนี้จะให้ถามเทพก็คงไม่มีประโยชน์ เธอคงต้องหาทางรอดด้วยตนเอง

ร่างเล็กเริ่มก้มลงสำรวจตัวเองบ้าง พบว่าเสื้อผ้าและเครื่องประดับบนร่างยังอยู่ครบ จึงแปลกใจยิ่งกว่าเดิม คนร้ายแต่งตัวเฉกเช่นโจร แต่เหตุใดกลับไม่ช่วงชิงของมีค่าออกไปจากตัวเธอเลยแม้แต่น้อย ในสมองผุดคำถามขึ้นมามากมาย

ก่อนอื่นเธอต้องรู้ให้ได้ว่าตนอยู่ที่ใดกันแน่

ริมฝีปากเล็กมึนแน่นเมื่อเจ้าตัวเริ่มผินขยับกายเพื่อนอนราบลงบนพื้นไม้ จากนั้นก็ค่อยๆ กลิ้งไปยังอีกฟากหนึ่งของรถม้า ระยะเพียงเล็กน้อยกลับทำเอาเหวี่ยงตัวไปทั้งตัวกว่าจะดันกายลุกขึ้นมานั่งมองหน้าต่างได้ ตาเล็กๆ ก็ปรือจนแทบจะปิด

ภาพด้านนอกคือท้องถนนที่แสนวังเวง แสดงว่ายังคงอยู่ในเมืองหลวง ท้องฟ้ามืดครึ้มส่วนหนึ่งถูกย้อมด้วยสีแดงบ่งบอกเวลาใกล้รุ่งสาง แม้ร่างกายจะไร้เรี่ยวแรงแต่สมองของเธอยังคงทำงานเป็นปกติ น่าแปลกที่รถม้าคันนี้กลับแล่นเอื่อยเฉื่อย แทนที่จะลักพาตัวคนแล้วหนีไปด้วยอย่างรวดเร็วและรีบร้อนกว่านี้

ทว่าความรู้สึกเหมือนถูกสายตาคู่หนึ่งจ้องมองอยู่ก็ทำให้เธอเหินห่างขึ้นซ้อนมองในจุดที่อยู่สูงขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่ที่รถม้ากำลังจะแล่นผ่าน กลับมีแนวตาเรียบเฉยคู่หนึ่งกำลังมองมาที่เธอพอดี

ความผิดหวังจางๆ ผุดขึ้นในใจเมื่อเธอชิงรู้ว่านั้นไม่ใช่แนวตาของพี่ชายคนเล็ก แต่วินาทีต่อมาดวงตาสีน้ำตาลของเธอก็เปล่งประกายมุ่งมั่นมากยิ่งขึ้น เรียกให้ผู้ที่จ้องมองเธออยู่ในความมืดมีความประหลาดใจวาดผ่านนัยน์ตาคมราวกับดวงตาของพญานาค

ฝ่ายเด็กหญิงก็พยายามใช้ความคิดอย่างหนัก ก้มลงมองร่างเล็กๆ ของตนเองอีกครั้ง ก่อนที่จะมีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา เนื่องจากมือถูกพันนาการเอาไว้ด้วยเชือก เธอจึงใช้นิ้วค่อยๆ คืบเข้าที่สร้อยไข่มุกเส้นยาวบนลำคอแล้วกระซกมันอย่างแรง!

ความเจ็บปวดตรงคอทำให้น้ำตาของเด็กน้อยไหลอาบแก้ม แต่แรงของเธอก็ไม่ได้มากพอที่จะทำให้มันขาด

เธอชิงกัดริมฝีปากแน่นเพื่อกลั่นเสียงเอาไว้ รถม้าใกล้จะแล่นเลยต้นไม้ใหญ่แล้ว หากเธอไม่รีบทำอะไรสักอย่างก็คงไม่มีโอกาสอีก!

ความเจ็บปวดจุดรั้งสติและกำลังภายในของเด็กหญิงให้กลับคืนมา เธอชิงรวบรวม

พลั่งลมปราณไปทีปลายนิ้ว ก่อนจะลงมือกระซจาสร้อยเส้นยาวอีกรอบโดยปราศจากความลังเล!

ความนี้สร้อยคอเส้นยาวขาดสะบั้น เม็ดไข่มุกล้ำค่าตกลงบนพื้น บ้างก็เด็นออกห่างจนเกินเอื้อม แม้จะรู้สึกสแปรร้อนที่คอ แต่เธอก็รีบคว้าไข่มุกจำนวนหนึ่งที่ตกอยู่ใกล้ตัวเอาไว้ ยื่นมือออกไปนอกกรงแล้วทิ้งมันลงบนถนน เอ่ยเสียงแผ่วกับคนที่อยู่ในความมืด แม้ความหวังมีเพียงนิดก็ยังเชื่อว่าอีกฝ่ายจะช่วย

“นำไปที่จวนเจ้ากรมการคลัง...”

สิ้นเสียงแหบแห้ง รถม้าก็แล่นออกจากบริเวณนั้นไปไกล... ครั้นแน่ใจแล้วว่ารถม้าได้จากไปแล้ว ผู้ที่เร้นกายอยู่บนต้นไม้จึงได้กระโดดทิ้งตัวลงยังพื้นเบื้องล่าง กลืนอายกำลังภายในสูงส่งแผ่ออกมาจากเจ้าตัว ในขณะที่มือใหญ่หีบฉวยเม็ดไข่มุกขึ้นมา ก็มลงพิจารณาดูใกล้ๆ ด้วยแวตาคำรุ่นคิด ก่อนที่ร่างจะจางหายไปจากจุดนั้นอย่างไร้ร่องรอย

ฝ่ายเหอชิง เมื่อจัดการทิ้งเม็ดไข่มุกออกจากรถม้าแล้วก็ทำได้อยู่เฉยไม่ มือเล็กบอบบางทั้งสองพยายามคว้าเอาไข่มุกใกล้ๆ ตัวแล้วปล่อยเม็ดไข่มุกสีขาวร่วงลงบนถนนนอกรถม้าทีละเม็ด หวังว่าสิ่งนี้จะช่วยนำทางคนที่มาช่วย ซึ่งไม่รู้ว่าจะมีจริงๆ หรือไม่

เธอค่อยๆ หย่อนไข่มุกทีละเม็ดโดยนับเวลาในใจ ในที่สุดก็ไม่มีไข่มุกเม็ดอื่นที่อยู่ในระยะที่สามารถเอื้อมถึงได้อีก เสียงลอบถนหายใจดังขึ้น รู้ว่าด้วยความสามารถของตนคงจะทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้ จึงหย่อนกายพิงรถม้าอย่างหมดแรง

ความสแปรร้อนทำให้เจ้าตัวยกปลายนิ้วขึ้นมาแตะที่ลำคอ ผิวของเด็กช่างบอบบางนัก เหอชิงนิ้วหน้าด้วยความเจ็บเมื่อพบว่ามีเลือดติดนิ้วมาด้วย สายสร้อยที่ถูกดึงขาดคงบาดลำคอของเธอ

दैก้วยแปดขบเห็นดังนั้นก็อดไม่ได้ที่จะนึกสมเพชตนเอง นอกจากรอให้คนมาช่วย เธอคงไม่มีปัญญาหนีออกไปได้เอง ต่อให้กำลังภายในเริ่มฟื้นคืนมา แต่ก็ไม่มากพอที่จะบุกออกไปสู่สมัสู่สมัหา คนกลุ่มนี้ล้วนเป็นยอดฝีมือที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างโทกโชน เทียบกับเธอแล้วคงไม่ต่างจากมดสู้กับช้าง

เหอชิงกลอกตาไปมาก่อนจะสังเกตว่าขาถูกเชือกมัดเอาไว้ เธอจึงค่อยๆ จัดการคลายปมเชือกออกอย่างเชื่องช้า

ระยะเวลาผ่านไปประมาณสองเค่อตะวันตกก็ขึ้นเต็มดวงสาดแสงเต็มท้องฟ้า แสดงถึงการมาเยือนของรุ่งอรุณวันใหม่ คำคืนที่แสนสั้นสำหรับใครบางคนให้ความรู้สึกที่ยาวนานเสียเหลือเกิน

จู่ๆ รถม้าก็หยุดลง ส่งผลให้เหอชิงเผลอสะดุ้งตกใจ ดวงตาแปรเปลี่ยนเป็น



หวาดหวั่นเมื่อหันไปพบว่าชายซึ่งมีผ้าผืนดำปิดใบหน้าที่ซีกล้างยืนมองเธอจากหน้าต่างนอกรถม้าซึ่งมีลูกกรงปิดทับเอาไว้อีกชั้น แม้ใกล้จะแกะเชือกที่มัดเท้าออกได้แล้วแต่ก็จำต้องหยุดมือ พร้อมกับดึงตัวตัวเองไปซ่อนเอาไว้โดยนั่งท่าพับเพียบ

เธอปิดปากเงียบไม่กล้าส่งเสียงร้อง รีบเบือนสายตาหนีจากแวตาคาเหียบคมหน้ากลัวคนเหล่านี้มีความสามารถถึงขนาดบุกเข้ามาในจวนเจ้ากรมการคลังที่มีการวางเวรยามแน่นหนา ทั้งยังลักพาตัวเธอออกมาได้ แม้จะไม่เห็นเองกับตา ก็เดาได้ไม่ยากว่าโจรกลุ่มนี้คงสังหารคนไปมากมายจนเธอไม่ยากจินตนาการถึง

คิดพลางลอบกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ ไม่รู้ว่าเหตุใดพวกเขาจึงหยุดรถ หรือเป็นเพราะถึงที่หมายแล้ว เธอครุ่นคิดในใจแต่ก็ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่าย จนกระทั่งความมืดสนิทที่แผ่ออกมาได้ไล่จากไป ใบหน้าน่ารักจึงเงยขึ้นมามากขึ้น พบว่าคนร้ายได้เดินจากไปแล้ว

หลังจากนับหนึ่งถึงสิบในใจ เมื่อรถม้าไม่ขยับต่อและไร้เสียงพูดคุยจนเรียกได้ว่าเงียบสงัด เธอจึงรวบรวมความกล้าพร้อมกับลอบมองออกไปนอกหน้าต่าง พวกเขามิได้พูดคุยกันด้วยเสียง แต่มือก็ขยับไปมาเป็นลักษณะและสัญลักษณ์ต่างๆ

‘ภาษามือ!’ เธออุกคิดในขณะที่เริ่มนับจำนวนคนในชุดดำที่อยู่ด้านนอก พบว่ามีอยู่ทั้งหมดสิบสามคน ทศนียภาพรอบข้างพวกเขาและรถม้าที่เธออยู่คือชายป่าโปร่ง เธอมั่นใจว่าพวกเธอยังไม่ได้ออกจากเมืองหลวง หากรถม้าแล่นผ่านประตูเมืองคงจะมีการปะทะกับทหารผู้ดูแลประตูเมืองไปแล้ว

ชายฉกรรจ์ในชุดสีดำทั้งสิบสามคนต่างพากันยื่นเรียงแถวบนพื้นหญ้าอย่างเป็นระเบียบ เธอซึ่งขมวดคิ้วแน่นขึ้นเมื่อพวกเขาทั้งตัวคุกเข่าลงบนพื้นหญ้า จากทิศทางที่หันหน้าเข้าหาคือทิศตะวันออกที่พระอาทิตย์ขึ้น

พวกเขาประนมมือพร้อมกับกราบลงบนพื้น ทำเช่นนั้นสามครั้งราวกับว่ากำลังสักการะเทพเจ้าอะไรบางอย่าง ทว่าจู่ๆ ชายฉกรรจ์ในชุดดำต่างพากันชะงัก ก่อนที่หนึ่งในนั้นจะหันไปสื่อสารภาษามือเพื่อสื่อสารกับคนอื่นๆ ซึ่งเธอไม่เข้าใจ

ดูเหมือนกลุ่มโจรจะไม่ปล่อยให้เธอเดานานเมื่อประตูรถม้าถูกกระชากจนเปิดออกเผยให้เห็นร่างสูงใหญ่สีดำที่จ้องเขม็งมาที่เธอ ก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังไข่มุกที่ยังคงหลงเหลืออยู่ตามซอกพื้น เธอซึ่งกระดกหน้าเข้าไปด้านในอย่างหวาดกลัว ทว่าคนร้ายกลับไร้ความปรานี มือหยาบกรำหน้าเข้าที่ไหล่เล็ก ก่อนจะจูดั่งร่างของเด็กหญิงจนลอยติดมือเธอออกมาจากรถม้า!

ขาทั้งสองข้างของเธอลอยขึ้นจากพื้นหญ้า ขณะที่ลำคอซึ่งบาดเจ็บเป็นทุนเดิมถูก

แขนใหญ่กำยาล็อกเอาไว้อย่างแน่นหนา ความเจ็บปวดทำให้เสียงเล็กแหบแห้งร้องคราง นอกจากจะไม่ได้ได้รับความเห็นใจแล้ว ยังกระตุ้นให้แรงรัดมากยิ่งขึ้นจนน้ำตาไหลซึมออกมาจากดวงตา

เธอซึ่งพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ส่งเสียงใดๆ ออกมาอีก ริมฝีปากเฝ้มแน่นเสียงจนหือเล็ด ในขณะที่มือใหญ่ซึ่งเว้นว่างจากการจับเธอ ก็ชักดาบยาวออกมาจากฝัก พาดโลหะเย็นลงบนฝ่าเล็กๆ จนเด็กหญิงรับรู้ถึงความเย็นจากโลหะบริเวณผิวหนัง

ขณะที่เธอกำลังสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ร่างที่ดิ้นรนในอ้อมแขนแข็งแกร่งกลับหยุดดิ้นเสียดื้อๆ เมื่อเห็นภาพเบื้องหน้าอย่างเต็มตา ทหารประมาณครึ่งร้อยต่างยืนแบ่งแยกอย่างชัดเจน ฝั่งด้านซ้ายแต่งกายด้วยชุดสีเลือดหมูเหมือนทหารจวนเจ้ากรมการคลัง ส่วนฝั่งด้านขวากลับแต่งกายด้วยสีเขียวเข้ม

ทางด้านหลังทหารกลุ่มนั้นมีหนึ่งชายสูงวัยกับหนึ่งเด็กชายนั่งอย่างสง่าผ่าเผยอยู่บนหลังม้า เขทั้งสองขี่ม้าคนละตัว คนหนึ่งคือท่านเจ้ากรมการคลัง ส่วนอีกคนคือพี่ชายคนรองของเธอ!

ความดีใจทำให้เด็กหญิงหยุดดิ้นรน แต่ในจังหวะต่อมาก็รู้สึกกังวล จนกระทั่งตอนนี้เธอยังไม่พบเหล่าแม่แตงเงา ได้แต่หวังว่าเธอจะไม่ได้รับอันตรายใดๆ

ทว่าแรงกดดันต่างๆ ตรงโหล่งซึ่งเกิดจากคมดาบาววับดังสดีให้เธอตระหนักถึงสถานการณ์อันตรายที่กำลังเผชิญ ความเจ็บปวดจากแผลที่ล้าคอซึ่งถูกกดทับผสมผสานกับความกลัว ทำให้เธอแทบจะกลั้นเสียงร้องเอาไว้ไม่อยู่

เธอซึ่งไม่เคยต้องเผชิญกับเหตุการณ์เช่นนี้ แต่เธอก็เลือกที่จะเฝ้มริมฝีปากเพื่อข่มกลั้นเสียงร้องไว้อย่างมิดชิด เกรงว่าเสียงร้องของเธอจะสร้างความรำคาญให้แก่ผู้ที่พาดดาบลงบนคอจนขาดตัดสินใจปลิดชีพของเธอเสีย

“ปล่อยคน!” สันเสียงตะโกนทรงอำนาจของจางจื้อหมิง เหล่าทหารหาญก็เคลื่อนมือไปจับตามดาบที่ขวางเอว ดึงโลหะสีเงินที่สะท้อนกับแสงแดดออกมาจากฝักอย่างพร้อมเพรียง โจรเหล่านี้ก็ทำได้เกรงกลัวไม่ แม้จำนวนคนของพวกเขาจะน้อยกว่า แต่ก็มิได้แสดงท่าทีหวาดกลัวออกมาในแววตา

คนร้ายต่างพากันชักอาวุธออกมาบ้าง คนที่รั้งคอเธอเอาไว้เคลื่อนกายกระโดดหลบไปอยู่ทางด้านในสุด โดยที่กลุ่มคนในชุดดำที่เหลืต่างวิ่งรุกขึ้นมายืนเบื้องหน้า สถานการณ์ในเวลานี้กดดันยิ่งนัก

เธอพองมองตามน้องสาวที่ถูกจับตัวหนีไปยืนอยู่ด้านในก็รู้สึกเป็นห่วงจนร้อนรุ่ม ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นดาบใหญ่เคลื่อนเข้าใกล้ใบหน้าของน้องสาวมากกว่าเดิม จึงเปลือ



ตะโกนเรียกชื่อเธอออกมาอย่างลืมตัว

“เสียชิง!”

‘ยะ...แย้แล้ว!’

คนถูกเรียกตกใจจนใบหน้าเปลี่ยนสี เหอพงเพลอเรียกชื่อของเธอออกมา ก็ไม่ต่างจากปาวประกาศให้คนรัยรู้ว่าพวกเขาลักพาตัวเด็กมาผิดคน แล้วก็เป็นอย่างที่คาดเอาไว้เมื่อดวงตาดุดันก้มลงมามองทันควัน ภายของเด็กหญิงเริ่มสั่นระริกอย่างไม่อาจควบคุม เมื่อแวตาดุดันเปลี่ยนเป็นวาวโรจน์ เขารู้แน่แล้วว่าเธอไม่ใช่จางโม!

ความโกรธของเขาพุ่งสูงจนอุณหภูมิในร่างกายเปลี่ยนเป็นร้อนจัด แม้จะไม่พูดอะไรออกมา แต่การแสดงออกก็ชัดเจน ดาบใหญ่ในมือสั่นระริก ก่อนที่เจ้าตัวจะเงื้อมันสูงขึ้น หมายถึงฟันลงบนร่างที่ดิ้นรนเพื่อดับความโกรธของตนเอง

เหอชิงพยายามออกแรงขยับเพื่อให้หลุดออกจากพันธนาการ แต่แขนใหญ่กำยากลับ ล็อกคอเล็กๆ ที่แสนบอบบางเสียแน่นไม่ยอมปล่อย ก้อนเนื้อในอกเล็กเต้นถี่รัวอย่างบ้าคลั่ง สัญชาตญาณการเอาตัวรอดพลุ่งพล่าน แสงสะท้อนของดวงอาทิตย์กับคมดาบสีเงินพาดทับลงมานวดดวงตาจนเธอเพลอหลับตาแน่น

เธอเพิ่งเกิดใหม่ได้เพียงแปดปีก็ต้องกลับไปเจอท่านเทพทรงสะพานแห่งดวงดาวอีกแล้วหรือ!

คราวนี้จะไปทวงค่าอวยพรเพียงลมปากของเขา คนโชคดียังอะไรจะมาตายตั้งแต่อายุน้อยกัน! น่าเสียดายที่เธอไม่อาจเติบโตขึ้นมาทดแทนบุญคุณของบุพการีทั้งสอง เหอชิงกล่าวขอโทษพวกเขาในใจ ฌับพลั้้นนั้นเองกลับรู้สึกโล่งใจขึ้นมาอย่างประหลาด ขณะที่คมดาบมัจจุราชมืดพาดฟันลงมา

เคิร์ง!

แรงปะทะในระยะใกล้แค่เอื้อมทำให้เด็กหญิงลืมตาขึ้นมาอย่างตื่นตระหนก ความตายกลับไม่ได้เจ็บปวดอย่างที่คิด แต่ก็ต้องประหลาดใจเมื่อสิ่งที่พบเห็นเป็นอันดับแรกคือคมดาบสีเงินยาวสลักลวดลายด้วยอักษรจีนโบราณ ทั้งสวยงามและไร้ที่ติ เหอชิงมองไล่ไปยังมีมือใหญ่แข็งแกร่งที่กุมดาบกันตนเองเอาไว้อย่างอึ้งและทั้ง

ผู้ที่แทรกตัวเข้ามาปกป้องเธอคือเจ้าของดวงตาคมดุดั่งพญาวินทรี แวตานั้นสงบ ทว่ากลับมีริศมิดุดันจนผู้คนที่ต้องยำเกรง ส่งผลให้เธอเพลอมองอย่างไม่อาจละสายตา ใบหน้าของเขาคล้ำแดดจนกลายเป็นสีเข้ม ทว่าองค์ประกอบบนใบหน้ากลับหล่อเหลาจนกาย ริมฝีปากบางรับกับจมูกโด่งเป็นสัน ทั้งโดดเด่นและสะดุดตา

เขาก็มหันหลังสบตาเธอ แวตาดของบุรุษผู้นี้เฉยเมยต่อทุกสิ่ง ราบเรียบไม่แสดง

อารมณ์ ทำให้เหอชิงคุ้นเคยอย่างประหลาด

...หรือว่าเขาจะเป็นคนที่ซ่อนกายอยู่บนต้นไม้สูงผู้นั้น!

ทว่ายังไม่ทันหาคำตอบให้ตนเองก็ต้องดิ่งสายตากลับมา เมื่อโจรร้ายจ้องมองผู้มาช่วยเหลือนด้วยสายตาเคียดแค้น กล้ามใหญ่กำยำออกแรงกดตามากยิ่งขึ้นจนตั้งให้ชายปริศนาหันหน้ากลับไปตั้งท่ารับคมดาบที่หนักหน่วงเสียจนแผ่นหลังเกร็งแน่น

“ชิงเออร์!” เสียงเรียกจากอีกด้านเรียกให้เธอหันไปมอง ครั้นพบว่าผู้นั้นคือเหล่านี่ เธอจึงเผลอลอบถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก พี่ชายคนเล็กแต่งกายในชุดวัดกุม กระชับกระบี่เล่มยาวในมือพร้อมกับสับตัวอย่างแรง เป้าหมายคือแขนใหญ่กำยำอีกข้างของโจรร้ายที่ล็อกคอเธอเอาไว้

ฉะ!~

ไม่มีแม้กระทั่งเสียงร้องโหยหวนของผู้ที่ถูกทำร้าย ดวงตาของอีกฝ่ายเบิกโพลงด้วยความเจ็บปวด ขณะที่เลือดสีแดงฉานสาดกระเซ็นโดนใบหน้าเหอชิง บาดแผลฉกรรจ์บนแขนแข็งแกร่งที่ถูกฟาดฟันอย่างแรงจนทำให้เห็นกระดูกที่อยู่ภายใน

คนร้ายบาดเจ็บหนักเสียจนคลายแขนออก ส่งผลให้ร่างเล็กเกือบร่วงลงสู่พื้น หากไม่มีวงแขนแข็งแกร่งรับไว้ได้เสียก่อน

ไม่ใช่อ้อมกอดของเหล่านี่ แต่เป็นของชายปริศนาที่เด็กหญิงไม่รู้จักแม้แต่ชื่อ!

“ศิษย์พี่! ผาตุดูแลชิงเออร์ด้วย” เหล่านี่ตะโกนเสียงดังพร้อมกับหันกลับไปรับมือกับคมดาบของคนร้ายอีกคนซึ่งพุ่งเข้ามาหา ฝ่ายเหอชิงก็ได้แต่มองตามอย่างงงวย เธอไม่เคยรู้มาก่อนว่าพี่ชายของเธอมีสิษย์พี่กับเขาด้วย

เธอไม่ได้กลัวเลือด บวกกับความตื่นตระหนกที่ชั่วขณะ จึงทำให้เหอชิงละความสนใจจากโลหิตที่เปโระใบหน้าไปเสียสนิท เวลานี้ชายในชุดดำต่างวังกรูเข้ามาหาพวกเขาบอกว่าสามคน เจ้าของอ้อมกอดกักตัวเธอไว้แน่น ก่อนจะกระโดดตีลังกาไปบนอากาศ ดาบใหญ่สยงงามในมือตัวตืดเพียงไม่กี่ครั้งกลับเรียกบาดแผลจากศัตรูได้มากมาย

ฝ่ายนางจื่อหมิงที่อยู่ไกลออกไปเห็นว่าเธอได้รับการช่วยเหลือแล้วก็ไม่รอช้า ออกคำสั่งทันที “จับพวกมันมาให้หมด! อย่าให้หนีไปได้แม้แต่คนเดียว!”

“ขอรับ!!” ทหารทั้งห้าสปีนายน้อมรับคำสั่ง เงื่ออาวุธขึ้นพร้อมกับวิ่งฝ่าเข้าไปต่อสู้อย่างกล้าหาญกับกลุ่มโจร!

ศัตรูแม้จะมีเพียงสิบสามคน ทว่าฝีมือการต่อสู้กลับร้ายกาจราวกับได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี การปะทะจึงกินเวลายาวนานกว่าครึ่งชั่วยาม เหอชิงถูกศิษย์พี่ของพี่ชายอุ้มเอาไว้ด้วยมือเพียงข้างเดียว ส่วนอีกข้างก็สะบัดดาบใหญ่ในมือวาดผ่านตัดตัวศัตรู ทุกกระบวน



ท่าของเขาเฉียบขาดไร้ซึ่งความลังเล รวกับการทำร้ายสังหารผู้อื่นเป็นเรื่องปกติ

เหอชิงหลบกลืนน้ำลายลงคอ ฝ่ามือของเขาข้างเก่งกาจจนเธอมองตามกระบวนท่าของเขาไม่ทัน แม้จะถูกถมถึงสามคนก็ไม่หวาดหวั่น รู้จักรุก รู้จักถอยอย่างช้าของ

ฝ่ายเหลือไว้ ถึงแม้เด็กชายวัยสิบขวบจะไม่มีเรี่ยวแรงมากพอจะต่อกรกับบุรุษเต็มวัย แต่กระบวนท่าของเขาก็พลิ้วไหวไม่มีสะดุด เหมือนสายน้ำที่ไม่ย่อหวั่นต่อความดุดันของสรรพสิ่งที่ตกกระทบ เขาเอี้ยวตัวหลบโดยไม่รับการปะทะตรงๆ ถือโอกาสที่อีกฝ่ายมีช่องโหว่แล้วจึงตอบโต้

หากให้เปรียบเทียบ ศิษย์พี่ของเขาจะเป็นดังพญานินทรีที่แสนดุตันผู้ครองท้องนา ส่วนเหล่านักคือพญางูเห่าที่รุกรองจ้องจะฉกฉวยด้วยพิษ!

ความปวดร้าวบนลำคอบางทำให้ใบหน้าน่ารักเริ่มซีดเผือด คาดว่าแผลคงอักเสบเสียแล้ว แม่เธอจะไม่อยากให้ชายหนุ่มเสียสมาธิกับการต่อสู้ แต่ร่างกายก็ไม่อาจฝืนทนอีกต่อไป

เหงื่อไหลซึมออกมาจากใบหน้าน่ารัก แม้กระทั่งกลิ่นน้ำลายยังรู้สึกเจ็บ

“เจ็บ...” เสียงเล็กแหบแห้งอ่อนแอท่ามกลางเสียงปะทะของคมดาบ เวลานี้เธอไม่อาจฝืนสังขารได้อีกต่อไปแล้ว

เหอชิงคงไม่ทันสังเกตว่าคำพูดของเธอนั้นทำให้เจ้าของอ้อมแขนก้มลงมา แววดาราบเรียบไหววูบอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะจางหายไปเมื่อเขากระโดดขึ้นสูง ตัวตบตาเป็นครั้งสุดท้ายส่งผลให้โจรร้ายที่เข้ามาขวางถูกฟันเข้าที่ท้องเป็นแผลยาวจนร่างทรุดลงบนพื้น

เมื่อจัดการเรียบร้อยแล้ว เขาจึงใช้วิชาตัวเบาเหาะทะยานเพียงครั้งเดียวก็ไปถึงตัวเหอฟงบนหลังอาชาซึ่งอยู่ไกลออกไป

เสียงต่อสู้ การฟาดฟันของคมดาบเบาลงกว่าที่แรกพอสมควร แสดงให้เห็นว่าการต่อสู้ใกล้จบลงแล้ว ทว่าร่างที่มีเลือดไหลซึมออกมาจากลำคอกลับเหนียวล้าเกินกว่าจะหันไปมอง

เหอฟงเห็นสภาพของน้องสาวก็แทบจะควบคุมสติของตนไม่อยู่ เขาสัญญากับบุพการีทั้งสองแล้วว่าจะดูแลน้องๆ ให้ดี แต่เหอชิงกลับบาดเจ็บถึงเพียงนี้ เด็กชายวัยสิบสามปีคว้าวัวเธอมากอดเอาไว้อย่างทะนุถนอม ใช้แขนเสื้อเช็ดคราบเลือดออกจากใบหน้าน้องสาวอย่างเบามือ

เธอปรือตาขึ้นมาช้าๆ ครั้นสบเข้ากับแวตาสันไทรของพี่ชาย ก็อยากพูดออกไปว่าตนเองปลอดภัยดี แต่สุดท้ายก็หมดสติอยู่ในอ้อมอกโดยยังไม่ทันได้พูดอะไร

บุตรชายคนรองของครอบครัวแม้ริมฝีปากแน่นในขณะที่กอดน้องสาวของตนเอา

ไว้ทั้งๆ ที่เธอหมดสติไปแล้ว ไม่ใช่ว่าต้องการปลอบใจเธอซึ่งเพียงอย่างเดียว แต่เขาต้องการปลอบใจตนเอง โอ้อุ่นจากกายของน้องสาวตอกย้ำให้เขาตระหนักว่าเธอยังมีชีวิตอยู่น้องสาวของเขาปลอดภัยแล้ว

ด้วยเหตุนี้เหอพงจึงกัดฟันพูดโดยไม่หันไปมองผู้มีอำนาจข้างกาย “เสี่ยวชิงต้องกลับไปรักษาตัว” เขาพูดจบก็ไม่รอให้อีกฝ่ายอนุญาต เงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มวัยสิบเจ็ดปีที่ยังไม่จากไปไหนด้วยแววตาเชื่อมั่น “ข้าตัวใหญ่ไม่พอที่จะประคองเสี่ยวชิงและควมม้าไปด้วยได้ รบกวณท่านใช้ผ้าของข้าพนางกลับไปก่อนได้หรือไม่”

ผู้ถูกให้ววนพยักหน้าแล้วรับร่างเล็กมาประคองขึ้นแนบกับอกแกร่งที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ เสียงหัวใจเต้นเป็นจังหวะสม่ำเสมอแนบอยู่ข้างใบหูของคนที่หลับไหล เหอพงกระโดดลงจากอาซาก่อนจะส่งต่อมันให้เขา

เมื่อมันใจแล้วว่าทุกอย่างเข้าที่ อาซาสีน้ำตาลจึงห่อตะบิงไปอย่างเร่งรีบ กระแสลมแรงพัดผ่านใบหน้าและร่างกายของคนทั้งสองเสียงดังอื้ออึงอยู่ข้างหู

กลุ่มควันลอยคลุ้งในยามเช้าที่แสนดูเดือด ทว่าทิศทางที่เขามุ่งไปหาไซโรโรงหมอหรือจวนท่านเจ้ากรมการคลังไม่...